

இந்து நாகரீகம்

க.பொ.த. உயர்தர வகுப்புக்குரியது

வீனா-விடை

ஆக்கம்

சின்னத்துரை சோதிலிங்கம் (சோதி)

B. A. Dip.in.Edu.

இந்து நாகரிகம்

க. பொ. த உயர்தர வகுப்புக்குரியது

வினா . விடை

இலக்கம் .02

ஆக்கம்

சி. சேரதி B.A, Dip. in - Ed

ஆசிரியர்

மா/ மல்லாகம் மகா வித்தியாலயம்

மல்லாகம்

2002

விலை - 220/=

இந்து நாகரீகம்
வினா - விடை

ஆசிரியர்
சின்னத்துரை ~ சோதிலிங்கம்

வெளியீடு
தேள்மொழி - சோதிலிங்கம்
“செல்வகம்”
இணுவில் கிழக்கு

ஆசிரியரின் ஏனைய நூல்கள்
இந்துசமயம் - வினாவிடை தொகுப்பு - 1995
இந்துநாகரீகம் - விளக்கக் குறிப்புகள் - 1995
இந்துநாகரீகம் வினாவிடை - 2001

அச்சுப்பதிவு
ஸ்ரீ சாய் கனனி அச்சகம்
பூநாதி மரத்தடி
கே. கே. எஸ் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

என்னை

இந்து நாகரிகம் புதிய பாடத்திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்த பின் பரீட்சை வினாத்தாள்களில் இடம் பெற்றுவரும் கட்டமைப்பு வினாக்களின் தன்மைகளுக்கு ஏற்படையதாக வினா - விடை முறைமையிலே இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது. க.பொ.த உயர்தர பரீட்சை மதிப்பீட்டுப் பணிகளில் பங்கு கொண்டு பெற்ற அனுபவங்களை ஒன்று திரட்டி மாணவர்களுக்கு பயன்படும் விதத்தில் இது எழுதப்பட்டதுடன் இன்று மாணவர்களிடம் காணப்படும் குறைபாடுகளில் முக்கியமானதாக கருதப்படுவது வினாவுக்குரியதாக விடை எழுதப்படாமல் தமக்கு தெரிந்த எல்லாவற்றையும் ஒன்று திரட்டி விடை எழுதுவதும் கேட்கப்பட்ட வினாக்களுக்குரியதாக விடை எழுதாமல் விடும் தன்மைகளை நீக்கி அவர்களுக்கு ஒரு பயிற்ச்சியினை அளிக்கும் வகையிலும் இந்நூல் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் கடந்த காலங்களில் என்னால் எழுதி வெளியிடப்பட்ட வினா - விடைப் புத்தகங்களுக்கு மாணவர்கள், ஆசிரியப் பெருமக்கள் தந்த பேராதரவு இதனையும் உருவாக்க உந்து சத்தியாக இருந்ததுடன் எனது ஆசிரியத் தொழிலின் இருபதாவது வருட பூர்த்தியை நினைவு படுத்தும் ஒரு நினைவுச் சின்னமாகவும் இதனை வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

இவ்வினா - விடையை எழுதி வெளியிட ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்து பக்கபலமாக இருந்து வேண்டிய வேளைகளில் எழுதுவதற்குரிய ஆவணங்களை தேடி எடுத்து கோவைப்படுத்தி தந்து உற்சாகப்படுத்திய வாழ்க்கை துணைவிக்கும் இத்தகைய முயற்சி பற்றி கூறிய விடத்து நூல் அட்டையை அழகுபடுத்தற்குரிய ஆலோசனை வழங்கியது மட்டு மன்றி அதனை செயல்படுத்துவதற்கு உதவிய

நண்பரும் கொழும்பு விபுலானந்த வித்தியாலய அதிபருமாகிய கணேசராஜா (இலங்கை அதிபர் சேவை தரம் - I) வுக்கும் நாலாசிரியர் பற்றிய உள்ளத்துணர்வினை பகர்ந்து செயல்படுத்திய சக நண்பரும் பேராதனைப் பல்கலைக் கழக தமிழ்த்துறையின் முதுநிலை விரிவுரையாளருமான வ. மகேஸ்வரன் அவர்களுக்கும் குறுகிய கால இடைவெளியில் அழகுற அச்சிட்டு வெளியிட வேண்டும் எனவேண்டியபோது அதனை முழுமையாக ஏற்று செயல்படுத்திய ஸ்ரீ சாயி கணனி அச்சக உரிமையாளருக்கும் அங்கு பணியாற்றும் ஊழியர்களுக்கும் நன்றியறிதலை தெரிவித்துக் கொள்வதுடன்

“எண்ணிய முடிதல் வேண்டும்
நல்லனவே எண்ணல் வேண்டும்
திண்ணிய மனமும் வேண்டும்
தெளிந்த நல்லறிவும் வேண்டும்

என எடுத்தியம்பி என்னை நல்வழிப்படுத்தி ஆளாக்கிய என தருமை ஆசான் பெருமக்களுக்கும் அதனை எண்ணிய படியே நிறைவேற உற்றதுணையாக இருந்த அன்னை சிவகாமிக்கும் நன்றி கூறி அத்தாய்க்கு சமர்ப்பணம் ஆக்குவதில் பெருமிதம் அடைகின்றேன்.

சி. சோதிலிங்கம்

“செல்வகம்”

இணுவில் கிழக்கு,
இணுவில்.

15 - 01 - 2002

பொருளடக்கம்

1. குப்தர் கால இந்து சமய வளர்ச்சிப் போக்கினை பின்வரும் தலைப்புகளினூடாக ஆராய்க.

	பக்கம்
I. வரலாற்றுப் பிண்ணனி	1 - 2
II. அரசியல் நிலை	3 - 6
III. சைவ, வைணவ கௌமார சமயங்களின் வளர்ச்சிப் போக்குகள்	7 - 10
IV. கோயில்கள்	11 - 13
V. இலக்கியம்	14 - 15
VI. கட்டிட சிற்பக்கலை வளர்ச்சி	16 - 20
VII. அரச சின்னங்களும் அரச ஆதரவும்	21 - 23
VIII. தத்துவ சிந்தனைகள்	24 - 25
கடந்த கால வினாக்களும்	
சுருக்கமான விடைகளும்	26 - 30

2. I. ஈழத்து இந்துமதம் பற்றி வரலாற்று ரீதியாக ஆராய்க.	31 - 33
II. அனுராதபுரகாலம் கி.மு 600 - கி.பி 1000	34 - 41
III. பொலன்னுவைக்காலம் கி.பி 1000-கி.பி 1250	42 - 56
IV. ஈழத்து இந்து மதவரலாறு - ஆரியச்சக்கர வர்த்தி காலம் கி.பி 1250 - கி.பி 1620	57 - 66
V. அ. 19ம் நூற்றாண்டின் ஈழத்து இந்து சமய வளர்ச்சிப்போக்கு	67 - 69
ஆ. இந்து சமய வளர்ச்சியில் நாவலர் பங்களிப்பு	70 - 84
VI. நாவலருக்கு பிற்பட்டகால ஈழத்து இந்துசமய வளர்ச்சி	85 - 93
VIII. இலங்கையின் நவீனகால இந்து மத வளர்ச்சிப் போக்குகள்	94 - 105
IX. கடந்த கால வினாக்களும் சுருக்க விடைகளும்	106 - 111

3. சைவசித்தாந்தம் கடந்த கால வினாக்கள். 112 - 113

I. இந்து தத்துவ வரலாற்றில் சித்தாந்தம்
பெறும் இடத்தினை மதிப்பிடுக. 114 - 126

அ. சைவசித்தாந்தம் கூறும்
பதிக்கோட்பாடு 127 - 145

ஆ. சைவசித்தாந்தம் கூறும் ஆன்மா 146 - 166

IV. இ. சைவசித்தாந்தம் கூறும்
பாசக்கோட்பாடு 167 - 171

V. சைவசித்தாந்தம் கூறும் ஆணவம் 172 - 176

VI. சித்தாந்தம் கூறும் கன்மம் 177 - 182

VII. சைவசித்தாந்தம் கூறும் மாயை 183 - 191

கடந்தகால வினாக்களும் சுருக்கமான
விடைகளும் 192 - 199

4. I. இந்துக் கல்வி மரபு சமுதாயத்தில்
பெறும் இடத்தினை மதிப்பிடுக. 200 - 203

II. புராதன காலத்து இந்துக்களின்
கல்விமுறை 204 - 209

III. பல்லவர் கால கல்வி மரபு 210 -

IV. சோழர் கால கல்வி மரபு 211 - 217

கடந்த கால வினாக்களும்
சுருக்கமான விடைகளும் 217 - 220

குப்தர்கால இந்துசமய மறுமலர்ச்சிப் போக்கினை

பின்வரும் தலைப்புக்களினூடாக ஆராய்க.

I. வரலாற்றுப் பின்னணி

இந்திய வரலாறு கண்ட முதற்பேரரசு என்ற பெருமையிலே மௌரிய காலம் மிளிர்ந்த நிலையில் அப்பேரரசினை புஷ்யமித்திரன் என்ற பரத்துவாச கோத்திர மரபினர் முடிவுகூட்ட அதனை தொடர்ந்து குஷானியர் ஆட்சி மரபும் மிளிர்ந்த நிலையில் இவர்களிடம் இருந்த யமுனா நதிப் பள்ளத்தாக்கினை கைப்பற்றி நாகர் என்பார் மத்திய இந்தியாவிலே மதுரா அவுட் ஆகிய பிரதேசங்களையும் வேறு சில பகுதிகளையும் உள்ளடக்கிய ஆள் நிலத்தை ஆட்சிபுரிந்தனர் இவர் காலத்திலே குப்த மன்னர்கள் பிரயாகை, சாகேதம், மகதம் ஆகிய பகுதிகளிலே ஆட்சியாளராய் விளங்கி சிறிது காலத்திலே நாகரின் ஆள் புலத்தையும் கைப்பற்றி கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டளவில் எழுச்சி பெற்றனர் இவ்வாறான பரிணாம வளர்ச்சிப் போக்கு கி.பி. 320ஆம் ஆண்டு தொடங்கி கி.பி. 647ஆம் ஆண்டு வரையிலே காணப்பட்டது. இத்தகைய நிலையில் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் மேலோங்கி வளர்ச்சி கண்ட பேரரசு கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டளவிலே ஒடுக்க நிலை கண்டது.

குப்த மன்னர்களில் முதலாம் சந்திர குப்த மன்னனிலே தொடங்கி இறுதி மன்னனாகிய ஆதித்த சேனனில் முடிவுபெற்ற ஆட்சிக் காலமாக மிளிர்ந்த நிலையில் இக் காலம் தென் இந்திய வரலாற்றிலே பல்லை சோழர், விஜயநகர காலத்திலே இந்து சமயமும் கலைகளும், பண்பாடும் பெருவளர்ச்சி அடைந்தமைக்கு ஈடாக வட இந்திய மரபிலே இந்துமத மறுமலர்ச்சியை கண்ட காலமாக விளங்கியது. இக்காலத்தின் முதல் மன்னனாக முதலாம் சந்திர குப்தன் கி.பி. 320இல் அரசு காட்டிலேறினான் இவன் வழிவந்தோர் பண்டைய மௌரியப் பேரரசர் பெற்றிருந்த பெரும் புகழைப் பெரும்பாலும் மீண்டும் பெற்று விளங்கினர். இவன் இலிச்சவித் தொல் குலத்தைச் சேர்ந்த குமாரதேவி என்னும் இளவரசியை மணந்தான் இத் திருமணமே

இவனது உயர்வுக்கு பெரிதும் காரணமாயிற்று இவன் மகத நாடும் கோசல நாடும் உட்பட்ட பெருநிலப்பகுதி யொன்றை ஆண்டு வந்தான் இவனுக்கு பின் அரசெய்திய சமுத்திர குப்தன் ஆட்சியிலே 335 - 376 பாடலிபுரம் மீண்டும் ஒருமுறை பேரரசின் மையமாகத் திகழ்ந்தது. சமுத்திர குப்தனின் ஆனை அசாமிலிருந்து பஞ்சாப்பின் எல்லைவரை சென்றது அவன் மொரியப் பேரரசைப் போன்று நெருங்கிய கட்டுக் கோப்பமைந்த பேரரசொன்றை நிறுவும் நோக்கமுடையவனாக இருந்தான் ஏனெனில் போர்பெற்ற அவனது அலகபாத்துக் கல்வெட்டில் அவன் வட இந்தியாவில் அரசாண்ட மன்னரில் ஒன்பதின் மாரை “வோறவீட்டி” அவர்தம் இராச்சியங்களையெல்லாம் தன் நாட்டோடு இணைத்துக் கொண்டானெனக் கூறப்படுகின்றது. இத்துடன் கிழக்குத் தக்கணத்திலே காஞ்சிபுரம்வரை வெற்றியோடு படை நடாத்திச் சென்றான் ஆண்டுத் தோல்வியுற்ற அரசர் அவன் அடிப்பணிந்து திறை கொடுத்தகாலை அவன் அவர்களுக்குரிய அரசை அவரிடம் ஆளக் கொடுத்து மீண்டான் பட்டத்தளவிலேயே சமுத்திர குப்தன் அவர்களுக்கு அரசனாக விளங்கினானெனலாம்.

இதனை தொடர்ந்து சமுத்திர குப்தனின் மைந்தனும் ஐயப்பாட்டுக்குரிய இராம குப்தனின் இளவலுமாகிய இரண்டாம் சந்திர குப்தன் என்பவன் 376 - 415 இல் வடமேற்குப் பகுதியொலிந்த வட இந்தியா முழுமைக்கும் ஒப்புயர்வில்லாத இறைமை பெற்றுத் திகழ்ந்தான் அவன் தன் மகளாகிய பிரபாவதியை வாகாடக மன்னனான உருத்திர சேனனுக்கு மணம் செய்து கொடுத்தமையால் தக்கணத்தின் பெரும் பகுதியிலும் அவன் ஓரளவு ஆணை செலுத்தக் கூடியவனானான் வாகாடக மன்னனாய் உருத்திர சேனனோ இஞ்ஞான்றை மத்திய பிரதேசம் ஐதராபாத்து என்பவற்றில் அமைந்திருந்த ஒருபெரிய இராச்சியத்தை ஆண்டு வந்தான் உருத்திர சேனன் இளமையில் இறந்தமையினால் அவனுடைய மனைவி தன் மக்களுக்கு வயது வரும்வரை ஆட்சியை ஏற்று நடாத்தினான் அவளுடைய பதிலாண்மைக்காலத்தில் வாகாடக மன்னவை பெரிதும் குப்தனின் செல்வாக்குக்குட்பட்டிருந்தது என்பது பிரபாவதியின் பட்டயங்களால் தெரியவருகின்றது. இரண்டாம் சந்திர குப்தனின்

பின் அவன் மகன் முதலாம் குமார குப்தன் 415-454 காலத்தில் அரசரிமை பெய்தினான் அவனும் சமுத்திர குப்தன் போன்றே வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள அசுவமேத வேள்வியை செய்து முடித்தான் இது கொள்கையளவில் மாபெரும் வெற்றி வீரரால் மட்டுமே செய்யத்தக்கதொரு வேள்வி. ஆயினும் குமார குப்தன் தன்பேரரசினை விரிவுச் செய்தான் என்பதற்கு சான்றில்லை எனினும் அவன் தன் ஆட்சிக்காலத்தில் பெரும் பகுதி வரையில் அப்பேரரசு கட்டுக்குலையாமல் இருக்கும் வண்ணம் பேணிக்காத்தான். காலப்போக்கில் ஊணரோடு ஏற்பட்ட போரில் அவன் உயிர் நீக்க அவனது மகன் ஸ்கந்த குப்தன் 455 - 467 காலத்தில் ஆட்சி செய்தான் இவன் பட்டத்தரசி வயிற்றில் பிறவாமையினால் அரிபனை ஏறுவதற்கு முறையான உரிமையற்றவனென்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது இவன் குப்தப் பேரரசை மீண்டும் நிலைநாட்டுவதில் அவன் வெற்றி கண்டான் 455ஆம் ஆண்டு முடிவிலே அப்பேரரசில் மறுபடியும் அமைதி நிலவிற்று ஆயின் கந்தகுப்தன் 12ஆண்டு களுக்கு சற்று மேலாக அரசாண்டான். இவனுடைய இறப்போடு குப்தரின் பெருவாழ்வு முடிவுற்று விட்டது இதனை தொடர்ந்து பல ஆண்டு காலமாக நிலைபெற்றிருந்தபோதும் தொடர்ந்து வந்த பகைவர்கூட்டத்தினரின் படைபெடுப்புக்களால் குப்தப் பேரரசு நிலைகுலைந்தமையின் பேராக கி.பி. 550ஆம் ஆண்டு முடிவில் அது முற்று முழுதாகவே மறைந்தொழிந்தது என்றே கூறமுடிகின்றது.

II. அரசியல் நிலை:

அரசு என்ற யந்திரம் அதன் செயல்பாடுகள் எல்லாம் அர்த்த சாஸ்திரம் கூறும் கருத்துக்கேற்பவே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு ஆட்சிமுறைமை செய்யப்பட்ட நிலையில் மன்னன் நீதியின் அவதாரம் என்றும் உலக ரட்சகனாக மகாவிஷ்ணுவின் பேரருள் என்றும் குறிப்பிடப்பட்ட தன்மையில் பரம்பரை பரம்பரையாக தமது வாரிசை நியமிக்கும் வழக்கம் கொண்டு செயல்பட்டமையின் பேராக குப்த மன்னர் பரம்பரை கி.பி. 320-கி.பி. 467வரை ஆட்சி மரபினை பேணி வந்தனர் இவர்கள் நெஞ்சுறுதி படைத்த போர் வீரராகவும் கொடிய மிருகங்களுடன் போரிடுவது போன்று

பயங்கர விளையாட்டுகளில் விருப்பமுடையவராகவும் இருந்தனர். போர் மூண்ட காலத்தில் தன் குடி மக்களுக்கு தலமைவகித்து செல்வதே அரசனின் முதற்கடமை எனக் கருதப்பட்டது இக்காலத்து சிறப்புவாய்ந்த மன்னரின் அரிய குணங்களுள் கல்வி கேள்விகளில் அவர்கள் கொண்டிருந்த தவிரும்பும் நுண்கலையில் அவர்களுக்கிருந்த பேரார்வமும் குறிப்பிடத்தக்கவை இத்துடன் அரியணையில் அமர்ந்த ஆட்சியாளருள் பன் புகழ்பெற்ற கவிஞராகவும் கல்விமான்களாகவும் விளங்கினர் இதனால் அவன் பல்வேறு ஆட்சிக்கடமைகளையும் நிருவாகத்தை மேற்கொள்ளவேண்டி இன்றியமையாமை உணரப்பட்டது இவற்றை நிறைவேற்ற தனக்கு பல உதவியாளர்களை நியமிக்க வேண்டியதாயிற்று. மன்னன் மக்களை தரும நீதி நின்று காப்போன் நீதிவழங்க வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களில் “ஒப்பநாடி அந்தக ஒறுத்தலோ விடுதலோ செய்வோன்” என்ற நிலைக்கு அவன் உயர்ந்து இவற்றால் தெய்வமாவே கருதப்படலானான் இதன் சிறப்பினை எடுத்தியம்ப அலகபாத்தூண் கல்வெட்டு சமுத்திர குப்தனை நான்கு திசைகளுக்கும் அதிபர்களான குபேரன், வருணன், இந்திரன், யமன் ஆகியோருக்குச் சமானமானவன் எனக்குறிப்பதோடு படைப்பிற்கும் அழிவிற்கும் காரண புதனான அறிவிற் கெட்டாத பரம்பொருள் என்றும் புலிமீது வாழும் கடவுளின் அவதாரமென்றும் இவ்வுலக வாழ்க்கையொட்டி மானிடப்பிறவி எடுத்தவனைப்போல நடந்து வருகின்றான் என்றும் சித்திரிக்கின்றது இது பல்வவர் காலத்தில் “திருவுடைமன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே” என்றும் திருமங்கையாழ்வார் கூற்று குப்த பெருமன்னருக்கு பொருந்துவதே மன்னன் மக்களுக்கு மகிழ்வளிப்போன் என்ற பொருளில் அரசன் எனப்பட்டான் எனவும் அரசன் என்ற சொல் (இராஜன்) ரஞ்சயதி (மகிழ்விப்பவன்) என்ற சொல்லடியாகப் பிறந்தது எனக் கூறுவது ஆய்வுக்குரியது. மக்கள் அனைவரதும் சம்மதத்தைப் பெற்ற ஆட்சியாளன் என்ற பொருளில் மகா சம்பந்தன் எனவும் அவன் அழைக்கப்பட்டான்.

இவ்வாறு பலதிறப்பட்ட பெருமைக்கும் வணக்கத்திற்கும் நம்பிக்கைக்குமுரியவனாய் வளர்ந்த மன்னனின் மந்தனமும் நிருவாகக்குழுவும் பற்றி நோக்குவதும் பயனுடைத்தே அரசாங்க

யந்திரத்தின் முக்கிய விசைகளை நேர்முகமாக கையாண்டு வந்தனர் நாட்டின் சட்டங்களைக் கடைப்பிடித்ததோடு மக்களையும் எதிரிகளிடமிருந்து காப்பாற்றி வந்தனர் நீதி வழங்குவதோடு படையினரைப் போருக்கு அமைத்துச் செல்வதும் நாட்டுக்குகந்த கொள்கைகளைத் தீர்மானிப்பதும் அவர்தம் கடமைகளேயாம். ஆட்சிப்பொறுப்பைத் தகுந்த உதவியின்றி ஏற்பதும் இயலாததாயிற்று தனிச்சக்தி மொன்று இயங்குவது இயலாது எனவே மன்னருக்கு அமைச்சர்களின் உதவி தேவையாயிற்று சூழ்தராட்சியின் முற்பகுதியில் இச்செயலாளர்கள் மந்திரியின் அந்தரங்க ஆலோசனையாளர் சத்திவிக்கிரஹிகள் - சமாதானம் ஆகியவற்றுக்கு பொறுப்பான அமைச்சர் அஷ்டபலாதிக்கிருதன் - பத்திரங்களை பாதுகாக்கும் அமைச்சர் இருந்தனர். இரானுவ நிருவாகத்திற்கென முக்கிய அலுவலர் சிலிருந்தனர் இவர்களுள் மகாபலாதிக்கிருதனும் மகா தண்டநாயகனும் முக்கியமானவர் என்றாலும் சிலில் இரானுவ அதிகாரிகளுள் அதிக வேற்றுமையில்லை மந்திரின் மகாபலாதிக்கிருதராகவோ அல்லது ஒருவரே அமாத்தியராகவும் மகா தண்டநாயகராகவோ பணியாற்ற இயலும் அமைச்சர் அலுவலனை பற்றிய குறிப்புக்களும் மணுவின் பெயர் கொண்ட ஒருவரை அலுவலரிருந்தனர் அவர்கள் போர் சமாதானம் ஆகியவற்றுக்கும் பொறுப்புள்ள அமைச்சர்களையும் படைத் தலைவர்களையும், ஆலோசகர்களையும் குறுநில ஆட்சியாளர்களையும் மாவட்ட அதிகாரிகளையும் பணியாற்றி வந்தார்கள். சில நாட்களின் பின் சில துறைகளில் அரசாங்க இயந்திரத்தை விரிவுபடுத்தும் நிலை ஏற்பட்டது. குறிப்பாக வெளிநாட்டு விவகார அலுவலகத்தில் சில முக்கிய பகுதிகளின் விவகாரங்களை கவனிப்பதற்கு சத்திவிக்கிரஹிகள் சிலர் அமர்த்தப்பட்டனர். தக்கண மன்னர் சிலருடைய ஏடுகளில் கர்நாடக சத்திவிக்கிரஹிகள் என்ற அலுவலனைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. மற்றும் சில பதிவேடுகளில் மகா பிரதானன் என்னும் பதவி பரம்பரையானது குமார அமாத்தியர் என்னும் “சர்வார்த்த சிந்தகன் மகாநாட்டிரர் காலத்து முக்கிய பிரதானன் ஆகியோரைப் போன்ற சர்வாதிகாரின் என்னும் மற்றுமோர் அலுவலனைப் பற்றிய குறிப்புக்களும் காணப்படுகின்றன. அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை ஆறுதியிட்டுக் கூறப்படவில்லை

யெனினும் மஹாதீ நாலுக்கிணங்க எழுவர் அல்லது எண்மர் அமைச்சர் சில நேரங்களில் இருந்திருக்க கூடும் எனப்படுகின்றது. அமைச்சரவையின் எண்ணிக்கை திட்டமற்றதாகவும் நெகிச்சி பொருந்தியதாகவும் இருந்தது. அமைச்சரவை மந்திரி பரிஷத் அல்லது பரிஷா என வழங்கியது. இந்து மன்னர் அவையிலே இராஜகுரு என்பவர் இன்றியமையாத ஒருவராக விளங்கினார். “இலட்சிய அரசன் ஒருவன் தன் குடி மக்களுக்கான கடமைகளையும் கண்டனங்களையும் தன் உள் மனதிலே உணர்ந்தவனாய் அவர்களின் நல்வாழ்வையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு செயல்படவேண்டும்” என்று அர்த்தசாஸ்திர விதியினைக் குப்தர் காலத்திலும் பின்னரும் அரசர் பலர் கடைப்பிடித்து வந்த தாய் வரலாற்றாசிரியர் கூறுவர் இவர்களுள்ளே குப்த இளவரசி ஒருத்தியின் மகனான பிரபாகரவர்த்தனதாம் மைந்தன் ஹர்ஷன் தனது குடிமக்களை கண்டோற் காத்து செங்கோல் பிறுமாது ஆண்டான் என்றும் பெரும் புகழுக்குரியவனாகின்றான் சிறந்த கலாசிகனும் பாணர், யயூரர் திவாகரர் முதலாம் பெருமன்னர் புலவர்களை ஆதரித்த நிலையிற் பின்வரும் கூற்று எமது கவனத்தை ஈர்ப்பதாகும்.

சோர்வறியாத இவ்விளவல் குடிமகன் ஒவ்வொருவனதும் இல்லக்கதவுக்கு நீதியைக் கொணர்வதில் பேரார்வம் கொண்டிருந்தான் தன் கீழ்ப்பட்ட ஆள்புலம் முழுவதும் சென்று குற்றம் இழைந்தோர்க்கு ஒறுப்பும் நல்லோர்க்குப் பாதுகாப்பும் வழங்கினான்” இவன் போன்றே குப்த மன்னர்களான 2ஆம் விக்கிரமாதித்தன் முதலாம் டோஜன் ஆகியோரும் விளங்கினர் கலாசிகர்களாகவும் விளங்கினர் ஹர்சன் புலவரின் புலவலனாய் மட்டுமன்றி தானும் சிறந்த கவிஞனாய் விளங்கினான் என்பதற்கு இவன் இயற்றிய நாகாணந்தம் இரத்தினாவளி, பிரியதர்சிகா ஆகிய நாடக நூல்கள் தக்க சான்றுகளாம்.

நிருவாக காரணங்களுக்காக ஆள்நிலம் புத்தி, தேசம் ராஷ்டிரம் என்ற பிரிவுகளாய் வகுக்கப்பட்டது. இவை மாவட்டங்களாகவோ, மாகாணங்களாகவோ இருந்திருந்தல் வேண்டும் இவற்றின் ஆளுனர்

உபரிகர் எனப்பட்டார் இப்பெரும் நிலப்பிரிவுகள் விஷயம், மண்டலம் என்ற உபபிரிவுகளாய்ப் பிரிக்கப்பட்டன, இவற்றின் ஆளுநர் குமாரமாத்தியராவர் குமாரமாத்தியர் ஆயுக்தர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர், விஷயப்பிரிவின் தலைவனான உபரிகனுக்கு ஆலோசனையும் துணையும் வழங்க ஒரு குழுவும் அதற்கு ஒரு தலைவரும் நியமிக்கப்பட்டார் இவர்களோடுபடி எடுப்போன் உள்ளூர் பிரமுகர் ஆகியோரும் இந் நிருவாக அமைப்பில் இடம் பிடித்தனர்.

நிருவாக அலகில் மிகச் சிறியது கிராமமாகும் கிராமத்தலைவனுக்கு உதவிய குழு உபசூா எனப்பட்டது ஊராட்சி மன்றங்களிலே மூர்தோரும் சிலவற்றில் பிராமணரும் இடம்பெற்றனர் இவற்றை மேற்பார்வை செய்வதற்கு அரச அதிகாரி ஒருவரும் நியமனம் பெற்றார் ஏரிகள் கோயில்கள் நீதி முதலிய ஒவ்வொரு துறையையும் கவனிப்பதற்கென தனிக் குழுக்களை பேரவையினர் அமர்த்தப்பட்டனர். பட்டணங்களிலும் நகரங்களிலும் நகரபதிகள் என்னும் பிரத்தியேக அலுவலர்கள் இருந்தார்கள் என குப்தப் பதிவேடுகள் சில இன்றும் பறைசாற்றி நிற்கின்றன. இத்தகைய தனித்தன்மைப் போக்கில் அரசு என்ற யந்திரம் செவ்வையாக இயங்க காரணமாக அமைந்த காலம் குப்தப் பேரரசுக் காலமாகும்.

III. சைவ, வைணவ, கௌமார, சமயங்களின் வளர்ச்சிப் போக்குகள்:

சமயமென்பது சமுதாயத்தை வளம்படுத்தும் கருவிசாதனம் என்ற வகையில் குப்தப் பேரரசு காலம் இந்து சமய வரலாற்றுப்பரப்பிலே ஒரு பொற்காலம் எனப்படுகின்றது. காரணம் மௌரியர் காலத்தில் பௌத்தமத மறுமலர்ச்சி காரணமாக இந்துமதம் தாழ்ந்திருந்தமை மாற்றப்பட்டு மீண்டும் புத்தயிர் பெறச்செய்து அதனை வளர்த்த பெருமைக்குரிய காலம் கி.பி.320-550 வரையுள்ள காலத்தில் சிறப்பப்பெற்ற மன்னர்களாக கருதப்பட்ட 2ஆம் சந்திர குப்தன் சமுத்திர குப்தன் குமார குப்தன், ஸ்கந்த குப்தன் போன்றோர் தமது ஆட்சிக்காலத்தில் வட இந்தியா

முழுவதும் இந்துகலாச்சாரத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட ஒரு புதிய யுகத்தை எழுச்சி கொண்ட தாகமாற்றினார்கள். வேத காலத்திற்குப் பின் சற்றுத் தளர்த்திருந்த பிராமணியம் குப்தர் காலத்தில் மீண்டும் மேலேழுகின்றது. அதே வேளை சைவமும் வைணவமும் கௌமார சமயங்கள் எழுச்சி பெற்றதும் குறிப்பிடத்தக்கது. வைணவத்தின் மேலாம் கோட்பாடுகள் குப்தர் காலத்திற்கு முன்பே பாரத ராமாயண இதிகாசங்களினூடாகவும் சிறப்பாக பகவற்கீதை வாயிலாகவும் வெளியாயின சைவத்தின் குறிக்கோள்கள் சவேதாசுவர உபநிடதம் யசர்வேதம் வாஜசனேயி சங்கீதையிலே வரும் சதருக்திரியம் ஆகியவற்றின் மூலம் தெரியவந்தன. எனினும் அவை முழுமையாக ஏற்பட்டதும் பின்பற்றப்பட்டு வந்ததும் இக்காலமாகும்.

இக்கால சமயத்துறையில் நிலவிய பொறையுடைமையைக் கல்வெட்டுக்களிலிருந்தும் பிற இலக்கியச் சான்றுகளிலிருந்தும் அறிய முடியும். நிலையில் வைணவ மன்னர்கள் சைவரையும் பொளத்தார்களையும் அலுவலர்களாக அமர்த்திய செய்தியையும் சமணருக்கு பிராமணரிடமும் பிராமணர்களுக்குத் தீர்த்தங்கரர், பொளத்தர் ஆகியவரிடமும் உள்ள பாசத்தையும் சான்றுகள் நன்கு விளக்குகின்றன. இத்துடன் சமய வாழ்க்கையில் பத்திநெறிக்கு மக்களிடம் மிக்க ஆதரவு இருந்தது என்பது கண்டது பத்தி என்பது கடவுளை தனிப்பொருவனாக கருதி அவரிடம் கொள்ளும் எல்லையற்ற பிரேமை என எடுத்தியம்பியமையின் பேறாக சமயசிறு தனை முறமைகள் இலக்கிய வாயிலாக, நுண்கலைகளினூடாக விஞ்ஞான முறை விளக்கங்களின் மூலமும் பூரணத்துவமான வளர்ச்சி கண்டது இவை இந்து கலாச்சார முறைமையில் ஒரு பொற்காலத்தை உண்டுபண்ண காரணமாகியதுடன் இந்தியதுணைக் கண்டத்தின் ஏனைய பகுதிகளிலும் அதற்கு வெளியேயும் குறிப்பாக சுவர்ண பூரி என கருதப்படும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் பரவவதற்கு காரணமாகிய காலம் இக்காலம். இங்கு முழுமுதற்கடவுள் வழிபாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்ட சைவ, வைணவ கௌமார சமயங்களின் வளர்ச்சியின் சிறப்பு மிக்க காலமாக விளங்குவதற்கு

ஏற்படையதாக அரசர் வணிகள் மந்திரிகள் பிரதானிகள் அரச குடும்பத்தினர் குருமார் ஆகியோர் இந்துசமய நெறிமுறைகளை உயர்வாக பின்பற்றிச் சென்றதோடு துணைக்கண்டத்தில் அதி உயர்வாக பரந்து செறிந்து வளர்ச்சியடைய மூலகாரணமாகவும் இருந்தனர். குப்தராட்சியின் முற்பகுதிகளில் உயரிய அலுவலர்கள் சிவவழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள் பாகதர் அல்லது சைவ ஆசாரியர்களைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் குப்தர் காலத்துப் பதிவேடுகளிலும் அதற்குப் பிற்கால ஏடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. இச் செய்திகளைக் கல்வெட்டுக்களிலிருந்து அழிவதோடு வராக மிஹிரர், பாணர் மஹேந்திரவர்ம பல்லவன், யுவான்கவாங் ஆகியோரின் இலக்கியங்களிலிருந்தும் அறிபலாம். கி.பி. 6, 7ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வைணவத்திற்குப் பதிலாக சைவசமயம் வடஇந்தியாவிலே அரசியலங்கீகாரம் பெற்ற சமயமாய் விளங்கிற்று மிஹிரகுலன், யசோதர்மன் சசாங்கன், ஹர்ஷன் போன்ற இந்நாட்டு மன்னரும் சைவ சமயத்தொண்டராயினர் இக்காலத்துப் பாகபத ஆசாரியர்களுள் தலைசிறந்து விளங்கிய உத்தியோகாதகர் வாத்தையனர் எழுதிய நியாயசாஸ்திர உரைக்கு விரிவுரை வழங்கினார் தென்னகத்தில் பத்தியியக்கம் மேலெழுந்ததும் சைவசமய குரவர் அவ்வியக்கத்தினை முன்னெடுத்ததும் குப்தர் காலத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இக்காலத்தில் வளப்படுத்தப்பட்ட வைணவ சமயத்தின் திறன்பற்றி நோக்குமிடத்து விஷ்ணுவை வழிபடும் முறையைக் கடைப்பிடிக்கும் ஆசாரியர்கள் குப்தராட்சியின் முற்பகுதியிலுள்ள கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படுகின்றார்கள் குப்தப் பேரரசர்களும் விஷ்ணுவை வழிபடும் வழக்கமுள்ளவர்கள் பாகவதர், பாஞ்சராத்திரர் என்னும் இரு வைணவப் பிரிவுகளை பாணர் குறிப்பிடுவர். பாகவதர் என்பவர் வாசுதேவனை வழிபடுவோர் என்றும் பாஞ்சராத்திரர் நாராயணனை வழிபடுவோர் என்றும் பாணர் கூறுகின்றார். வாதாபி சாளுக்கியகுல ஆதி மன்னருள் சிலர் பாகவத சமயத்தை தழுவினர் பாதாபியிலுள்ள கல்லில் செதுக்கப்பட்ட சித்திரங்கள் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் வைணவத்திற்கு தக்க கனத்திலிருந்து நன்மதிப்பை விளக்குகின்றன. தென்னிந்தியா குறிப்பாக தமிழகம்

விஷ்ணுபக்தர்களின் உறைவிடமாய் இருந்ததென பாகவ புராணம் குறித்து நிற்கும் குப்தர் காலத்திற்கு சமகாலத்திலே முதலாழ்வார்களுள் பன்னிராழ்வாரிற் சிலரும் தமிழகத்தில் வைணவ பத்தியியக்கத்திற்கு அடித்தளம் இட்டதில் இருந்து இக் கால கட்டத்திலே தமிழகத்திலுள்ள வைணவம் செழிப்புற்றிருந்தமை தெரிய வருகின்றது.

இத்தகைய நிலைகள் வைதீகமும் பொதுவழக்கமும் சங்கமமாகி இந்து கலாச்சாரமும் வழிபாட்டு முறைமைகளும் விருத்திபெற்றன. மன்னரும் தமது அரசு முத்திரைகளில் சமய சின்னங்களையே பொறித்தனர் விபாபார முறமையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிப் போக்குகள் பண்டமாற்று முறைமைகள் மாற்றப்பட்டு நாணயப்பழக்கங்கள் அதிகமாக பரவ காரணமாகின. அவற்றின் விரிவு சைவ, வைணவ, கௌமார நெறிகளின் வளர்ச்சிக்கு சிறந்த வித்தாகின. அவ்வகையில் சமுத்திர குப்தன் 8 வகையான நாணயங்கள் அடித்து பாவனையில் விட்டான் 2ஆம் சந்திர குப்தனின் நாணயங்களிலே கருடவடிவம் பொறிக்கப்பட்டன கருடன் விஷ்ணுவின் வாகனம் இதனால் குப்தமன்னர்கள் விஷ்ணுவை முழுமுதலாக கொண்டு வைணவசமயம் வளர்த்தனர் என அறிய முடிகின்றது. குமார குப்தனுடைய நாணயங்களில் மயிலுடன் கூடிய முருக வடிவங்கள் காணப்பட்டன. இது கௌமார சமய வளர்ச்சியை எடுத்துக்காட்ட ஏதுவாகின. ஸ்கந்த குப்தனின் நாணயங்களிலே கருடன் நந்திலலபீடம் சைவ வைணவ சமயம் இணைந்து வளர்ந்து கொண்ட பெருமையை அறிந்து கொள்ளக் காரணமாகின இவற்றுடன் சமய நெறிமுறைமைகள் ஆலய வழிபாடுகளையும் அடிப்படையாக கொண்டமைந்தமையால் எண்ணிறந்த கோயில்களும் உருப்பெற்றன இவை சமயங்களின் வளர்ச்சிப் போக்குக்கு பெருவிருந்தாகின.

கோயில்கள் உருவாக்கப்பட்டமையின் பேராக ஆகம முறைப் பட்ட வழிபாட்டு நெறியினை வரையறை செய்யும் ஆகம மறியிற்குரிய தான கிரிகை முறைமைகள் அறிமுகம் செய்யப்பட்டன பலகாலமாக வழக்கொழிந்து மறைந்திருந்த வேதகால சடங்குகளுக்குச் சில

பகுதிகளிலேனும் மீண்டும் உயிர்கொடுப்பதற்குச் சமுத்திர குப்தன் முயன்று வந்தான் இம் முயற்சிக்குப் பேராதரவு காட்டி வைரஸ்வாமி, பிரபாகரன், குமரில்லன் ஆகிய பெருமக்கள் பூர்வ மீமாம்சை எனப்படும். வேத கேள்விகளை வலியுறுத்தும் தரிசனத்திற்கு வாழ்வளிக்க அவற்றை வலியுறுத்தினர் எனினும் சைவம் வைணவம் என்னும் பத்திநெறிப்பட்ட வழிபாட்டு முறைமைக்கு மக்கள் கூடிய முன்னுரிமையளித்தமையால் வேள்விக்கிரிகை முறைமைகளிலே அவர்களின் கருத்து அதிகமாக செல்லவில்லை இதற்கு ஈடாக ஆகம மரபுபட்ட வழிபாட்டு முறைமைகள் விருத்தியடைந்தன இவற்றின் பேறாகவும் சைவம், வைணவம், கௌமாரம் ஆகிய சமய நெறிகள் வளர்ச்சி கண்டன.

IV கோயில்கள்:

குப்தர் காலத்தை சேர்ந்த கோயில்களுக்கு உதாரணமாய் அமைந்த சில இன்று நிலைபெற்றுள்ளன. அவையாவும் ஒரே வகை அமைப்புடையன. பெரும்பாலும் மேலை இந்தியாவிற்கு காணப்படுகின்றன தூண்கள் பொதுவாக மணியுருப் பொதிகைகளையும் அவற்றுக்குமேல் விலங்குருவங்களை ஒவியக் கோலமாகக் கொண்டு பெரும்பாலும் அணி செய்யப்பட்டிருந்தன அவற்றின் வாயிற்களின் புராணக் கதைக் காட்சிகளும் உருவங்களும் செதுக்கப்பட்டிருந்தன குப்தர் காலக் கோயில்கள் யாவும் சிறியன. அவற்றுட் பல தட்டுக் கூரைகளை உடையன. சாந்திந்றி இணைக்கப்பட்டிருந்த அவற்றின் கற்கட்டு அளவிற்கு சிறிதாயிருந்த அக்கட்டிடங்களுக்கு ஒவ்வாத பருமனும் தடிப்பு உடையதாயிருந்தது அவற்றைக் கட்டியோர் தம் தொழிற்றுறையில் இன்னும் முற்றாய்க் கைக்கேந்தினர் என்பதும் அவர்கள் இன்னும் குகைக் கோயில்களையே நினைவிற் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதும் வெளிப்படை காஞ்சிக் கண்மையில் தியோகாரிலுள்ள மிக அழகிய குப்தர் கோயில் இது கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியது போலும் ஒரு பெரும் முன்னேற்றத்தை குறித்து நிற்கின்றது. இத்துடன் 2ஆம் சந்திர குப்தனின் அமைச்சன் சம்பு அல்லது சிவபிரானிடம் எல்லை யற்ற பிரேமை கொண்டிருந்தமையின் பேறாக. உதயகிரியில்

சிறப்புமிக்க குகைக் கோயில் ஒன்றை அமைத்தான் என அறியக் கிடக்கின்றது. இத்துடன் இங்கு கற்கட்டினை ஒன்றாயினைக்க இரும்பு ஆசிடைகள் பயன்படுத்தப் பட்டன. அன்றியும் மூலஸ்தானத்திற்கு மேலே ஒரு சிறு கோபுரம் எழுப்பப்பட்டது மூன்றிலானது கட்டிடத்தை சுற்றி ஒரு நடைவழியாகப் பயன்படும் பொருட்டாய்த் தொடர்ந்தமைக்கப்பட்டது. மேலும் வணங்கத்தகுந்த பிறதெய்வங்களின் மீதுள்ள பிரேமையால் அரசகுலத்தினரும் அலுவலரும் புரோகிதரும் சங்கங்களும் ஆகிய சமூகப் பிரிவினர் பலரும் பெரிய தூண்களையும் அழகிய தலைவாயில்களையும் வியப்பூட்டும் சிலைகளையும் அற்புதமான கோயில்களையும் விஷ்ணு, புத்தர் ஆகிய கடவுளரின் பெயரால் கட்டுவித்தனர். இத்தகைய நிலையிலே தான் காஞ்சியிலே உள்ள கல்லாலான ஆலயம் அளவாற் சிறியதுடியோகார் என்ற இந்துக் கோயிலை ஒத்தது பித்தர்காண் என்ற இடத்தில் செங்கற்களாற் கட்டப்பட்ட கோயில் அளவாற் பெரியது ஆனால் அழிபாட்டிற்கு இலக்காகிவிட்டது. நக்னகே -தலாய் என்ற இடத்திலும் பிற இடங்களிலும் காணப்படும் கோயில்கள் அழிபாடுகளிடையே அவற்றின் அமைப்பு எவ்வாற்றிருக்கும் என ஊகிக்கத்தக்கதாக உள்ளது. நன்கு அணிசெய்யப்பட்ட இக் கோயில்களையாவும் மூன்று முக்கிய பிரிவுகளை கொண்டவை அவையாவன.

- 1) சதுரமான முன் மண்டபம்
- 2) தெய்வப்படிமம் வைக்கப்பட்ட கருவறை
- 3) தாழ்வாரம்

என்பனவே அப்புப் பிரிவுகளுமாகும். சுவர்களிலே பல திறப்பட்ட அலங்காரங்களும் செய்யப்பட்டிருந்திருக்கலாம். அவை கோயிற்கட்டிடத்தோடு ஒத்திசைவு பெற்றனவாய் எழிலார்ந்து விளங்கியிருக்கலாம். இத்தகைய நிலையில் இங்கு விஷ்ணு, சிவன், பார்வதிக்காக கோயில்கள் அமைக்கப்பட்ட நிலையில் இவை வளர்ச்சிப்பாதையை நோக்கிச் சென்றமையின் பேராககாலப் போக்கிலே நாலு பிரிவாக அமைந்து காணப்பட்டன.

அவை முறையே

- 1) 1ஆம் பிரிவு - பெரும்பாலும் பௌத்த கோயில்கள் காஞ்சி, தைவாகக் கோயில், சகாராக் கோயில்
- 2) பிரிவு நக்கினார் கோயில் பூமார, பைக்கிராமக் கோயில்கள் பார்வதிக்காக அமைக்கப்பட்டன
- 3) 3ஆம் பிரிவு தேவர் என்று விஷ்ணு அவதாரக்கோயில் பஞ்சதனக்கோயில் - பார்வதி, சிவன், விஷ்ணு சூரியன், விநாயகர் ஆகியன இருந்தும் கருவறையிலே விஷ்ணுவே உயர் கடவுளாக திகழ்தல்.
- 4) 4ஆம் பிரிவு - மகாபோதி ஆலயம் - புத்தர் வரலாறு இவற்றுடன் இலக்குமி கோயிலும் காணப்படல். இத்தகைய நிலையில் குப்தர்காலத்திலே பெரிய அளவினான கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டிருக்கும் என்பதற்கு ஐயம் இல்லை எனினும் அவையாவும் அழிந்துவிட்டன பல்லவர் காலத்தைப்போலவோ சோழர்காலத்தை போலவோ மிக்ஞயர்ந்தனவும் சிற்ப வேலைபாடுகள் அமைந்தனவுமான கோபுரங்கள் குப்தர் காலத்தில் எழவில்லை என்பது உண்மையே அவை குப்தர் காலத்திற்கு பின்னரே தோன்றுகின்றன. என்பதனையும் அறியமுடிகின்றது.

இக்கால இந்துக் கோயில்கள் அலங்காரமாக ஒப்பனை செய்யப்பட்டிருந்தன. நெய்விளக்கின் மங்கலான ஒளியையன்றிப் பிறவழி ஒளிபெறாது இருண்டு கிடக்கும் மூலத்தானமுமே இவ்வாறு அணி செய்யப்பட்டது. இத்தகைய நுணுக்கமான ஒப்பனைகள் இருந்தும் கூட பாறை குடைந்து பணியாற்றும் பழங்கலையில் பயிற்சிபெற்ற கட்டிடக்கலைஞன் தான் சமைத்த கோயிலின் திண்மை கண்டு பெருமிதம் அடைந்தான் போலும் தூலமான மேற் கவரலங்காரம் குறுகிப்பருத்த உறுதியான தூண்கள் சிகரத்தின் அகன்ற அடித்தளம் ஆகிய யாவும் இந்துக் கோயில்களின் சிறப்பியல்பாய் அமைந்து அவற்றிலே திண்மையும் உறுதிப்பாடும் மிளரச் செய்தன. எனினும் இந்துக் கோயில்களின் இத்தகைய திண்ணிய அமைப்பிற்கு ஈடாக அவற்றிலே காணப்படுகின்ற நுணுக்கமான சுவர்ச் சிற்பங்களும் மற்றுப்புடைப்புச் சித்திரங்களும் அமைவாகக் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய தன்மைகள் கொண்டு காணப்பட்டமையே அக்கால கோயில்களாகும்.

V இலக்கியம்:

இந்து இலக்கியவரலாற்றிலே உச்சக்கட்டமான காலமாக விளங்கியது குப்தர்காலமாகும் சமுதாய விருத்திக்கு ஆதாரமாக இலக்கியங்கள் எல்லாம் மக்களின் எழுத்து மொழியாகிய வடமொழியாகிய சமஸ்கிருதத்திலே காணப்பட்டன அரசவைபாக்கள் ஆர்வத்துடன் இயற்றப்பட்டன என வெகுகாலத்திற்கு முன்னரே பூலர் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளார் கவிராஜன் அல்லது கவியரசன் என்ற பெயரைச் சூடிக்கொள்வதில் அரசனுக்கு ஆணந்தம் அதிகம் அறிஞர்களுடன் கூடிப் பழகிய அவன் நற்கவிதைக்கும் செழுமைக்கும் இடையிலிருந்த இடரை நீக்கினான் வறுமையால் வாடிய கவிஞனுக்கு அவன் வாரிவழங்கினான் அவனது அவையை அலங்கரித்தவர்களுள் ஹரிசேனர் மிகச் சிறந்து விளங்கினார் அலகாபாது கற்றாணிலுள்ள புகழுரையை இயற்றியவர் இவரே சமுத்திர குப்தனின் மகன் இரண்டாம் சுந்திர குப்தன் அல்லது விக்கிரமாதித்தியன் தகப்பன் வழிபற்றி வீரசேனசபா என்னும் கவிஞரை அமைச்சராக பெற்றிருந்தான். இதிகாச நூல்களாகிய மகாபாரதம் இராமாயணம் இறுதி வடிவம் பெற்று நாடெங்கும் செல்வாக்குப்பெற்றன. இந்தப் பண்பாட்டின் பல துறைசார் இலக்கியங்கள் உள்ளடக்கிய கருவூனங்கள் போற்றிப் பேணப்பட்டன. வடமொழிக் கவிஞருள் இணையற்று விளங்கும் இலக்கியகர்த்தாவாகிய காளிதாசர் இக்காலத்தில் வாழ்ந்து கொண்ட நிலையில் இவர் இரகுவம்சம், குமாரவம்சம் ஆகிய காப்பிய இலக்கியங்களை இயற்றினார். இத்துடன் சாகுந்தலம், விக்கிரம ஊர்வசியம் மாலவிகா, அக்கினி மித்திரம் எனும் நாடகங்களும் மேகதூதம், இருதாசம்காரம் எனும் சிறுகாப்பியங்களும் உருவாக்கினர். இவை விக்கிரமாதித்த வடனும் அக்காலத்தில் வாழ்ந்ததாகக் கருதப்படும் ஆசாரிய திக் நாகருடனும் இணைத்துப் பேசுவது மரபாயிருந்து வருகின்றது ஹர்ஷனது அவையை அலங்கரித்த பாணரும் இரண்டாம் புவிசேசியின் அவையை அலங்கரித்த ரவிகிர்த்தியும் காளிதாசர், பாரவி ஆகியோரின் சிறப்பை ஆமோதிக்கின்றனர்.

இத்தகையநிலைகளிலேதான் இக்காலத்து கவிகளில் மிகவும் புகழ் பெற்றவன் காளிதாசன் புராணங்கள் பலவும் யாஞ்ஞவல்லியர், நாரதர் காத்தியாயனர் பிரகஸ்பதி என்பவர்களின் பெயராலுள்ள ஸ்மிருதிகளும் இக்காலத்தில் எழுதப்பெற்றன. நீதி நூல்களில் காமாந்த கனுடைய நீதிசாரமும் அமரசிம்மன் தொகுத்த அமரசேகரம் என்னும் நிகண்டும் சந்திரகோழி எழுதிய சந்திர விபாகரணம் என்னும் இலக்கணமும் இக்காலத்தவையே வானவியலில் சிறந்த அரிய பட்டியமும் ஆரிய பட்டரால் குப்தர் காலத்தில் எழுதப்பட்டது.

மேலும் இக்காலத்தில் ஆடவர்களுள் பவபூதி என்பவரின் பெயர் பிரசித்திபெற்று விளங்குகின்றது அவரும் வாஃபதிராஜனும் கன்னோசி நாட்டு யசோவர்மனின் ஆதரவைப்பெற்றிருந்தனர் இவர்களும் ஸ்ரீகாசன் தண்டி பானபட்டர் முதலிய கவிவானரும் இந்துசமய கலாச்சார அம்சங்களை பிரதிபலிக்கும் உன்னத இலக்கியங்களை படைத்தனர் இவ்வகையில் அமரகோவா (நிகண்டுநூல்) பஞ்சதந்திரம் ஆகிய இலக்கிய வடிவங்கள் தோற்றம் பெற்றன. தண்டியாசிரியர் எழுதிய தண்டியலங்காரம் ஒரு அணி இலக்கண நூலாகும். வருங்கால அரசர்களை குறிக்கும் புராணப்பகுதிகள் சில குப்தர் காலத்திலேயே தோன்றின. மகாபாரதத்தில் வரும் இடைச்செருகல் எல்லாம் இக்காலத்துக்குரியதாக கருதப்படும் நிலையில் விஞ்ஞானத்துறையிலே ஆரியபட்டர், வராகமிஹிரர் முதலிய புகழ் பெற்ற விஞ்ஞானிகளையும் இக்காலமே உலகிற்கீந்தது எனலாம். அரச கவிஞர்களான ஸ்ரீ ஹர்ஷன் மகேந்திரவர்மன், பாணர், மயூர், பந்தாரஹரி, சுபந்து ஆகியோரின் இலக்கியங்கள் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்தன. இதே நேரம் சைவ, வைணவசமய எழுச்சி அவற்றின் பெறுபேறாக சைவத்தின் குறிக்கோள்களை எடுத்துக்காட்டும் சுவேதாஸ்வர உபநிடதம், யசுர்வேதம், வாஜசனேயிசங்கிதை சதருத்திய மந்திரம் ஆகியவற்றின் மூலம் வெளிவந்த அதே வேளை அவை முழுமையாக ஏற்கப்பட்டதும் பின்பற்றப்பட்டதும் இக்காலத்திலாகும்.

வைணவ சமய சிறப்பை எடுத்துக்காட்டும் பார்கவத, விஷ்ணு, மச்ச, வாயு புராணங்கள் இக்காலத்தில் தோற்றம் பெற்றன. இவை

முழுமுதற் கடவுள் வழிபாட்டை அடிப்படையாக கொண்ட பக்திநெறியினை விளக்கும் இலக்கியங்களாகவும் சமயம் தொடர்பான மரபுகளை விளக்கும் களஞ்சியங்களாகவும் மிளிர்ந்தன இத்துடன் ஈஸ்வர கிருஷ்ணரின் சாங்கியகாரிகையும் வாத்தஸ்யாபனரின் நியாய பாஷ்யமும் இக்காலத்தில் தோற்றம் பெற்ற நூல்களாக காணப்படும் அதே நேரம் ஜெயினியின் பூர்வமீமாச்சை சூத்திரத்திற்கு மீமாம்சகசபர் எழுதிய உரைநூல் பாஷ்யம் என்பவையும் இக்காலத்தில் தோற்றம் பெற்றன. இவற்றுடன் பாரவியினால் - கிராதார்ஜீனியம் மாகான் என்பவரால் சிகபலவதம் ஸ்ரீஹர்சரால் - நைஷதம் ஆகியனவும் இக்காலத்தில் எழுதப்பட்டன. இத்தகைய நிலையில் சமய, தத்துவ, விஞ்ஞான இலக்கண இலக்கிய அம்சங்கள் பலவும் பொருந்திய தன்மை கொண்ட ஓர் இலக்கிய காலமாக மிளிர்ந்த காலம் இக் குப்தர் காலமாகும்.

VI கட்டிட சிற்பக்கலை வளர்ச்சி

குப்தர் காலத்திற்கு முன்னுள்ள ஐந்நூறு ஆண்டுகளும் கலைவளர்ச்சிக்கானதோர் ஆயுத்த காலம் என்றே கொள்ளலாம் ஆனால் குப்தர் காலமும் அதனை தொடர்ந்து வந்த காலமுமே இந்துக்கலை வளர்ச்சியின் முதன்மையானவையாகும். கலையின் உண்மைப் பொருள் இதுவென உணர்ந்து முருகியல் உணர்வின் முதிர்ச்சியோடு கட்டிட, சிற்பக்கலையின் உதய காலமாகவே குப்தர் காலத்தைக்கொள்ள முடிகின்றது.

இக்கால கட்டிடக் கலையானது உறுதியான பொருட்களினால் வடஇந்தியா முதல் தென் இந்தியாவரை பரப்பப்பட்டநிலையில் மௌரியர் காலத்துக்கும் குப்தர் காலத்துக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பௌத்தக் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சிக்காக பெருந்தொகைப் பணமும் செலவிடப்பட்டன பழைய தூபிகள் பெருப்பித்து அழகுற அமைக்கப்பட்டன இவற்றுள் மூன்று சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை அவையாவன மத்திய பாரதத்தை சேர்ந்த பாருத்திலும் பழைய பேரப்பால் அரசைச் சேர்ந்த சாஞ்சியிலும் கீழ்க்கிருட்டிணைப் பள்ளத்தாக்கினைச் சேர்ந்த அமராவதியிலுமுள்ள தூபிகளாம்.

சாஞ்சியிலுள்ள தோரண வாயில்கள் அவைதம் கட்டிட வேலைப் பாட்டிலும் அவற்றிற் செதுக்கப்பட்டுள்ள அலங்கார வேலைப்பாட்டுக்கே குறிப்பிடத்தக்கவையெனலாம். அவை ஒவ்வொன்றும் இரு சதுரத்தாண்களை உடையன. அத்தாண்களின் மேல் விவங்குகளினாலோ குறுத்தாட் புதங்களாலோ தாங்கப்படும் மூன்று குறுக்குவிட்டங்கள் இருக்கின்றன. இவை யாவும் நில மட்டத்திலிருந்து 34 அடி உயரமுள்ளன. இத் தோரணவாயில்களின் கட்டிட அமைப்பைத் தொழில்நுட்பத்திறன் கொண்டு நோக்கின் அவை பழமையானவை என்பது புலப்படும். மேலும் மிகப் பழைய இந்திய ஊரின் கோட்டை வாயில்களை அடைக்கும் மூங்கிலானான அல்லது மரத்தானான பெரிய கதவுச் சட்டங்கள் இத்தகைய அமைப்பு நினைவூட்டுவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இக்கால கட்டிடக்கலை வரலாறு மத நோக்கங்களுக்காக கற்பாறைகளில் குடையப்பட்ட கோயில்களாகவே அமைந்து காணப்பட்டன. அவை நான்கு விதமான அமைப்புக்கொண்டன. சதுரவடிவான இறையகம், முக மண்டபம் இவற்றுக்கிடையிலான அந்தராளம் ஆகியவையே கோயிலின் அடிப்படை அம்சமாகும். சில இடங்களில் இவற்றை சூழ்ந்து திருநடமாழிகைகளும் தூண்கள் பொருந்திய மேடைகளுடன் கூடிய பிரகாரங்களும் காணப்பட்டன. சாஞ்சி, பித்தர், கோன், காரவா, வில்சட், திகாவா, ஏரான் ஆகிய இடங்களில் இவை காணப்படுகின்றன. முதலில் பெற்று சான்றுகள் மரவேலைப்பாட்டை மாற்றமின்றிப் பாவனை செய்திருப்பதை காட்டுவதனால் கல்லாற் கட்டிடம் அமைக்கும் கலையானது அந்நாளிலே முதிரா நிலையில் இருந்ததென்பது முடிவாய்ப் பெறப்படுகின்றது. இவ்வாறாக அசோகன் ஆசிவகத்துறவிகளுக்கென அளித்த காயாவுக்கண்மையிலுள்ள பரமரக் குன்றில் அமைந்துள்ள இரு குகைக் கோயில்கள் வெறுமையான நீள்சதுர வெளிப்புற மண்டப வடிவில் உள்ளன. அம்மண்டபத்தின் ஒரு கோடியில் வளைந்த சுவரையும் வெளியே தொங்கும் தாழ்வாரத்தையுமுடைய ஓர் உள்ளறை உளது. சமயத் தொடர்பான கூட்டங்கள் கூடுதற்கென முற்றமொன்றில் அமைக்கப்பட்டு ஒலையால் வேய்ந்த வட்டவடிவக் குடிசைக்கொப்பாக இக்குகைக் கோயில்கள் குடையப்பட்டிருந்தல்

வேண்டும் அன்றியும் அவற்றை அமைத்தோர் தமக்குத் தெரிந்துள்ள வழமையான குடிசை போன்ற அமைப்பு முறையைக் கடந்து பிறிதொன்றை அமைக்கும் ஆற்றல் பெற்றின் போலும் இவ்வாறாக பழைய மரவேலைப்பாடுகளைத் தழுவிய கட்டிடம் அமைக்கும் முறை குப்தர் காலம்வரை நிற்பதைக் காணலாம்.

கட்டிடக் கலையின் குறைபாட்டைக் குப்தர் காலத்து சிற்பங்கள், உலோக படிபங்கள், ஓவியங்கள், நாண்யங்கள் என்பன போக்கிவிடுகின்றன. இவற்றின் பேராக இந்தியச் சிற்பக்கலையின் தூய சரிதை குப்தர் காலத்திலிருந்து தொடங்குவதாகக் கொள்ளலாம். பல நூற்றாண்டுகளாக வளர்ந்த கலை உத்திகள் முழுமை பெற்று திட்டமாகக் கலைமுறைகள் உருப்பெற்றன. துல்லியமான அமைப்புக்களோடு கலையழகுக் கோட்பாடுகளும் வளர்ந்தன. கண்ணாமூய்ச்சி விளையாட்டுக்களும், பரிசோதனைகளும் நின்று விட்டன. எனலாம். கலையின் உன்னதக் குறிக்கோள்களில் நிலைந்த ஞானமும் கலைமுறைகளில் நல்லதிறனும் உறுதி அடைந்ததோடு இரகசியத்தன்மையுடனும் கலையழகுடனும் சமைக்கப்பட்ட பல கலைப்பொக்கிசங்கள் உருப்பெற்றன. இவ்வயரிய கலைப்படையுக்கள் பிற்காலக் கலைஞருக்கு ஆர்வத்தையும் அதே சமயத்தில் ஏக்கத்தையும் அளிப்பனவாயிருந்தன. குப்தர் காலத்துச் சிற்பங்கள் இந்திய நாட்டுக்கு மட்டுமன்றி தூரகிழக்கு நாடுகளுக்கும் வழி காட்டிகளாய் விளங்கின மலேயாத் தீபகற்பம், சுமத்திரா, ஜாவா அன்னாம், கம்போடியா, செலிபீஸ் ஆகிய இடங்களில் உள்ள சிற்பங்களிலும் குப்தர் கலைப்பண்பாட்டின் செல்வாக்கு காணப்படுகின்றது.

இக்காலப்பிரிவின் தனித்தன்மையாதெனில் தெய்வப்படிமங்களில் இந்தியச் சிற்பி வெளிப்படுத்திய உன்னத கலைத்திறனாகும். பௌத்தம் இந்துசமயம் இரண்டிற்குமான படிமங்கள் கல்லாலும் செம்பாலும் உருவாக்கப்பட்டன. சாரநாத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட புத்தர் சிலைகள் மிகப் பலவாகும். இவற்றுள் ஒருசில இந்தியாவிலே கிடைத்துள்ள புத்தர் சிலைகளிலும் மிகச் சிறந்தனவாய்க் கலை வல்லவராற் கருதப்படுகின்றன. புத்தர் சிலைகளைப் பொறுத்தவரையில் இந்தியக் கலைமரபில் இருந்து விடுபட்ட

தனித்தன்மை காணப்படுகின்றது. ஆடை அணிகலன்களுடனும், முடியுடனும், மீசையுடனும் கட்டமைந்த உடலுடனும் உருக்காட்டும் இச் சிற்பத்தில் கிரேக்க, உரோமச் சிற்பக்கலையின் செல்வாக்கு மிகுதியாயுள்ளது என்பர். அதாவது குப்தர் காலப் புத்தர் சிலைகளிலே காணப்படும் புனித சாந்தமும், ஆன்மீகப்பண்பும் இதிறு காணப்படவில்லை எதார்த்தக் கலைப்பண்பே மேலோங்கி நிற்கின்றது. மதராஸிலும் காந்தாரத்திலும் சிறிய அரசர்களின் அதரவு பெற்ற கலைகள் வளர்ச்சி கண்டன. என்பதும் காந்தாரத்தின் சிற்பக்கலையே குறித்த காலப்பிரிவின் உச்சம் என்பதும் வரலாற்றறிஞர் கொண்ட முடிவுகள் ஆனால் குப்தா காலச் சிற்பிகள் கிரேக்க, உரோம பாங்கிலிருந்து விடுபட்டுத் தமக்கென தனித்தனோர் கலைப்பாணியை உருவாக்கியதன் பயனே அக்காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட சிற்பங்களில் காணப்படும் சிறப்பாகும். இக்கால சிற்பங்கள் பிராமண, புத்தசமய கடவுளின் உருவங்களாகப் பொறிக்கப்பட்ட நிலையில் புத்தரின் உருவச்சிலைகள் பல காசிக்-கருகிலுள்ள சாரநாத்து எனும் மடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுளொன்று இந் நாட்டிலேயே தலைசிறந்ததாக மதிக்கப்படுகின்றது. மேலும் ஜன்சி மாவட்டத்தில் தியோகர் ஆலயத்தில் சிவன், விஷ்ணு சிற்பங்கள் கோயில் சுவர்களில் எழிலொழுகப்பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. கம்பீரம், கவர்ச்சி தெய்வீகம் என்ற அனைத்தும் பொருந்திய இவை மிகவும் வளர்ச்சி பெற்ற ஒத்திசைவினையும் ஆன்மீக வெளிப்பாட்டையும் புலப்படுத்துகின்றன. இவை குப்தர் கலைக் காலங்களிலே நன்கு வளர்ச்சி பெற்ற அறிவார்ந்த போக்கும் உணர்வு நிலையும் ஒன்றுடன் ஒன்று சங்கமிக்கின்ற இயல்பினை உணரலாம்.

பொதுவாக கூறுமிடத்து சாந்தியோடு கூடிய திருமுகமும் நுண்ணறிவோடு சமைக்கப்பட்ட பொருத்தமான அளவோடு கூடிய அங்கங்களும், கலையழகும் குப்தர் காலத்துக் கலைப்பண்பாடுகளாய் விளங்குகின்றன. விறுவிறுப்பும் கலாரசனையோடு கூடிய தோற்றமும் குப்தர்கால கலைஞரின் தனிப்பெருந் திறனாய் விளங்கின. கலைமுறைகளில் அறிவிற்கு அதிகமான இடமிருந்த போதிலும் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு நல்ல வாய்ப்பு

பிடுந்தது பலவித அலங்கார வேலைப்பாடுகளோடு கூடிய குப்தர் கலைத்திறன் பிற்கால கலைஞருக்கு தகுந்த வழிகாட்டியாய் விளங்கியதில் வியப்பில்லை. உலோக வார்ப்புக்கலையை பொறுத்தவரையிலும் இக்காலம் உன்னத நிலையை அடைகின்றது. நாஸந்தாவில் 80அடி உயரமான புத்தரின் செட்புப்படிமம் உள்ளது. சுல்தான்குச் எனும் இடத்தில் 7 $\frac{1}{2}$ அடி உயரமான வெண்கலப்படிமம் ஒன்று காணப்படுகின்றது. குதுப்பினாருக்கு அண்மையில் இரும்பாலான ஸ்தம்பம் ஒன்று குப்தர்காலத் தொடக்கத்தில் அமைக்கப்பட்டது நவீன காலத்து இரும்புத் தொழில் ஆலையிலேகூட இத்தகைய செப்பமான இரும்புத் தூணை இயற்றுதல் அரிது என கலைநுட்பம் உணர்ந்தோர் வியக்கின்றனர்.

ஓவியக் கலை வரலாற்றைப் பொறுத்தவரையிலும் குப்தர்காலம் உயரிய காலமாகின்றது பம்பாயிலிருந்து 250மைல் தொலைவிலுள்ள அஜந்தாவிற்கு காணப்படும் 29குகைகளிலே 16குகைகளிலுள்ள சுவர்களிலே விளங்கும் ஓவியங்களுக்கு இணைகாண்பதரிது. 1879ஆம் ஆண்டுவரை ஓவியங்கள் பலவும் பழுதுறாது நிலைத்திருந்தன. இதன் பின்னர் இவற்றில் பழுதுகள் ஏற்பட்டன. அழிவுக்குள்ளாகாதவை தூசுண்டு பரிதாப நிலையில் இன்று காட்சி தருகின்றன. ஓவியங்களின் உருவ அமைதி பொருத்தமானதும் காலத்தால் மாங்கிமறையாததுமான வர்ணச் சேர்க்கை கற்பனைச் செறிவும் ஓவியத்திறனும் மிக்க இச் சித்திரங்களின் சிறப்பை நாம் கற்பனைசெய்து கொள்ளும் வாய்ப்பை எமக்கு தந்திருக்கின்றன. வகைவகையாகவும் வனப்பு மிக்கவையாகவும் புதுமை நிரம்பியவையாயுமுள்ள அலங்காரச் சித்திரங்களோடு கலைஞன் தன் கைத்திறன் முழுவதையும் காட்டியமைத்திருக்கும் புனிதப் பொருள்களும் சின்னங்களும் புத்தர் சிலைகளும் அவர்தம் வாழ்க்கைச் சித்திரங்களும் மிகநேர்த்தியாக காணப்படுகின்றன மரணப் படுக்கையிலுள்ள இளவரசி, தாயும் சேயும் ஆகிய சித்திரங்கள் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களின் ஏகமனதான பாராட்டுக்களை பெற்றிருக்கின்றன. இவை அக்கால ஓவியக்கலைச் சிறப்பினை அறிந்துகொள்ள காரணமாகின்றன.

இவற்றுக்குமேலாக பரல் என்னும் இடத்தில் கூத்தப் பெருமானின் வடிவம் கணங்கள் சூழ்ந்திருந்து வாத்தியம் இசைக்கும் நிலையிலே அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. இதனால் இசை நடனக்கலை மரபுகளும் இக்காலத்தில் சிறப்புற்று வளர்ச்சி யடைந்தன எனக் கூற முடிகின்றது.

இக்கால கலைகளின் தனித்தன்மையை அக்காலத்தில் ஆட்சி செய்த மன்னர் சிலர் வெளியிட்ட தங்கநாணயங்களில் சிறப்பாக காண முடிகின்றது இவற்றிலே வெளிநாட்டுச் செல்வாக்குகள் காணப்பட்ட போதிலும் நாணயங்களின் மீது பொறிக்கப்பட்டுள்ள உருவங்களையாவும் இந்தியரின் தனிப் பெருந்திறனே யன்றிப் பிறிதில்லை என ஐயமின்றி கூறலாம். தங்கள் கருத்துக்களைத் தடையேதுமின்றி வெளியிட்டுப் பன்னெடுங் காலமாக இந்நாட்டில்வளர்ந்துவரும் கலை முறைகளையும் அந்நியரின் உறவால் கிடைத்த அனுபவங்களையும் ஒன்றுகூட்டி அற்புதச்சித்திரங்கள் பலவற்றை கலைஞர் பொறித்தனர். நன்கு திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ள இந் நாணயங்கள் இந்தியக் கலைப்பொருட்களில் தலை சிறந்த வெளிப்பாடுகள் எனலாம்.

VII அரச சின்னங்களும் அரச ஆதரவும்:

குப்தப் பெருமன்னர் காலம் இந்துசமயத்தின் ஒரு மறுமலர்ச்சிக் காலம் எனப்படுகின்றது காரணம் குப்தர் கலைத்தின் தொடக்கத்திலே மேல்தட்டு வர்கத்தினர் அரச அதிகாரிகள் என்போர் சில வழிபாட்டிற் பெரிதும் ஈடுபட்டனர். குப்தரின் சம காலத்திலும் பின்னரும் வரையப்பட்ட ஆவணங்களில் பாசபதர் பற்றிய செய்திகள் அடிக்கடி வருகின்றன இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகின்றன. மேலும் வெளியிலிருந்து வந்த ஆட்சியாளரும் உள்ளநாட்டு அரசரும் சிவனின் அடியவர்களாக தம்மை அடையாளம் காட்டிக் கொண்டமையின் பேறாக சைவ சமயம் வளர்ச்சிகண்டது. அதே போல் குப்த மன்னர்களில் சிலர் விஷ்ணு அடியவர்களாக விளங்கினர் இவற்றின் பேறாக தமிழகத்தில் வைணவம் செழிப்பூற்று வளர்ச்சி அடைந்தது. அத்துடன் குப்த மன்னர் தமக்கு சூட்டிக் கொண்ட நாமங்களில்

குமாரகுப்தன் ஸ்கந்த குப்தன் போன்றோர் முருகவழிபாட்டில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர் இத்தகைய சூழ்நிலைகள் சைவம், வைணவம், கௌமாரம் ஆகிய நெறிகள் துணைக்கண்டம் முழுவதிலும் பரவியிருந்தன.

சமயநெறிகளின் பரம்பலுக்கேதுவாக எண்ணிறைந்த இலக்கியங்கள் சமய சார்புகொண்டனவாய் அவற்றை என்றுமே வளர்ப்பதனை இலட்சிய நோக்கமாக கொண்டு எழுந்தன. அத்தகைய இலக்கியங்களை அரசர்கள் ஆதரித்துப் போற்றினர் சமுத்திர குப்தரின் மகன் இரண்டாம் சந்திரகுப்தன் அல்லது விக்ஶ்ரமாதீத்தியன் தகப்பன்வழி பற்றி வீரசேனசபா என்னும் கவிஞரை அமைச்சனாகப் பெற்றிருந்தான். இதிகாசங்களை இயற்றிய அழியாப்புகழ் பெற்ற நாலாசிரியர்களை அடுத்து வடமொழிக் கவிஞருள் இணையற்று விளங்கும் காளிதாசரை விக்ஶ்ரமாதீத்தனும் அக்காலத்தில் வாழ்ந்ததாக கருதப்படும் ஆசாரிய திக்நாகருடனும் இணைத்துப் பேசுவது மரபாயிருந்து வருகின்றது. ஹர்ஷனது அவையை அலங்கரித்த பாணரும் இரண்டாம் புவிகேசியின் அவையை அலங்கரித்த ரவிகீர்த்தியும் காளிதாசர், பரவி, ஆகியோரின் சிறப்பை ஆமோதிக்கின்றனர் வல்லிநாட்டு மன்னர் பட்டி காவியத்தின் சிறந்த நாலாசிரியருக்கு ஆதரவளித்தனர். ஆடவர்களுள் பவ்யுதி என்பவரின் பெயர் பிரசித்தி பெற்று விளங்குகின்றது அவரும் வாக்கபதி ராஜனும் கன்னோசிநாட்டு யசோவர்மனின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தனர் இவற்றின் பேறாக சமயவரலாறு வளம் படுத்தப்பட்ட அதே நேரம் சூப்பமன்னர்கள் சமய சின்னங்களை தங்களுடைய அடையாளச் சின்னங்களாகக் கொண்டிருந்தனர். அத்துடன் அவற்றை தங்கநாணயங்களில் பொறித்து அவற்றினூடாக தமக்கு சமயத்தின்மீது இருந்த ஈடுபாட்டையும் வெளிப்படுத்தினர் அந்த வகையில் சந்திரகுப்தன் 8 வகையான நாணயங்களை அடித்து பாவனையில் விட்டான் 2ஆம் சந்திர குப்தனின் நாணயங்களில் கருடவடிவம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. கருடன் விஷ்ணுவின் வாகனம் எனவே அவர்கள் விஷ்ணுவை முடிமுதற்கடவனாக வழிபட்டனர் என அழிய முடிகின்றது. குமாரகுப்தனுடைய நாணயங்களில் மயிலுடன் கூடிய

முருகனின் வடிவம் காணப்பட்டது. ஸ்கந்த குப்தனின் நானாயங்களில் கருடன், நந்தி, பலிபீடம் ஆகியன காணப்பட்டன. இவை இம் மன்னர்கள் இந்துசமய வரலாற்றில் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டை எடுத்தியம்பக் காரணமாகின.

மேலும் குப்தமன்னர்கள் கோயில்கள் சமயநிறுவனங்களுக்கு பெரும் ஆதரவு அளித்தனர் அவையே சமயப்பண்பாடுகளை பேணும் வல்லமை கொண்டவை என்பதனை நிலை நிறுத்துவதற்கேதுவாக பல்வித பணிமுறைமையையும் செய்வித்தனர் இத்துடன் கோயில்களில் வேத வேள்விகள் புத்துயிர்ப்பு பெறுவதற்கேதுவாக செயல்பட்டதுடன் அதனை முன்னின்று நடாத்தும் பிராமணர்களுக்கு தானங்கள் வழங்கினர். வைதீக கல்வி முறைமை சமூகத்தில் நிலைநிறுத்துவதற்கேதுவாக அவற்றுக்கு முதன்மை அளித்தனர். சமூக செயற்பாடுகளில் வைதீக கிரிகை மரபுகளை பேணிப்பாதுகாத்துக் கொண்டனர் இத்தகைய சிறப்பியல்புகள். அவர்கள் இந்துசமய வளர்ச்சிப் போக்கில் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டினை எடுத்துக்காட்டுவதற்கு ஏதுவாகின்றது.

மேலும் அரசர்களுக்கு சூடிக்கொண்ட பட்டங்கள் அவர்கள் அரசியல் முறையிலும் சமயவரலாற்றிலும் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டினை எடுத்துக்காட்ட ஏதுவாகின்றன. அவ்வகையில் முதலாம் சந்திர குப்தன் முதன் முறையாக மகாராஜாதிராஜா அல்லது மாமன்னருள் தலைசிறந்தவன் என்னும் பட்டத்தை சூடிக்கொண்டான் இவனது மனைவி குமாரதேவி கணவனுக்கு பெரும் புகழையும் செல்வாக்கையும் தேடிக்கொடுத்தாள் அவள் கணவனான சந்திரகுப்தனின் இறுதிக் காலத்துக்குள் குப்தப் பேரரசு அலகாபாது அயோத்தி தெற்கு பீகார் வரையிலும் பரவியது சமுத்திரகுப்தனின் ஆட்சிபற்றிய முக்கிய குறிப்புக்கள் நானாயச் சான்றுகளிலிருந்தும் சமுத்திர குப்தனின் பின் வந்தவரின் பிற ஏடுகளிலிருந்தும் அறிய வருகின்றது. 2ஆம் சந்திர குப்தன் விக்ரமாதித்தியன் என்னும் விருதுடன் அரியனை ஏறி (கி.பி.330-423வரை அரசு செலுத்தினான் என சமகாலக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன இவனது வீரத்திறனை சாகசங்கன், சாகாரி என்னும் விருதுகள் எடுத்தியம்பிச் செல்லு

கின்றன சமய வரலாற்றில் அவர்கள் கொண்ட ஈடுபாட்டை எடுத்துக்காட்டும் வகையில் அரசர்களுக்கு பாகவத, பரமேஸ்வர என்னும் பட்டங்கள் சூட்டப்பட்டன. இத்துடன் பட்டாரகன் பட்டாராகி (பிடாரி) என்று பெயர் முறைகளும் அரசியல், சமய வரலாற்றினூடாக குப்த மன்னர் இந்துசமய வரலாற்றுப் போக்கில் தனித்த இடத்தை பெற்றுள்ளனர் என்பதனை எடுத்துக்காட்ட ஆதாரமாகின்றன.

VIII. தத்துவ சிந்தனைகள்:

குப்தர் காலத்தை பொறுத்தவரையில் சமய வரலாறுகள் எவ்வளவு வளர்ச்சி கண்டனவோ அந்தளவுக்கு தத்துவசிந்தனைகளும் மக்கள் மனங்களில் முளை கொண்டமையின் பேறாக அவை வலியுறுத்தப்பட்டதும் ஏற்கப்பட்டதுமான காலம் இக்காலம். சமயவளர்ச்சியின் பேறாக சமயத்திலும் பல பிரிவுகள் காணப்பட்டன அவ்வகையில் சைவத்திலே பாகபதர், காணாமுகர், பைரவர் முதலிய பகுப்புக்களும் வைணவரிற் பாகவதர் (வாகதேவனின் அடியார்) பாஞ்சராத்திரர் (நாராயணின் அடியார்) என்னும் பகுப்புக்களும் சமணத்தில் சவேதாம்பரர் (வெள்ளாடை தரித்தோர்) திகம்பரர் (திக்கை ஆடையாய்த் தரித்தோர் நிர்வானிகள்) என்ற பகுப்புக்களும் பௌத்தரிடையே சௌகதர், ஆசிவகர் முதலாம் பகுப்புக்களும் காணப்பட்டன இத்தகைய பிரிவுகள் புதியபுதிய கோட்பாடு மக்கள் முன் வைத்துச் சென்றமையின் பேறாக மக்கள் சிந்தனை வயப்பட்ட நிலையில் தத்துவம் தோன்ற வழிவகுத்தது.

மேலும் அறுவகை தரிசனங்கள் எனக்கருத்தப்படும் சாங்கியம், யோகம், நியாயம் வைசேடீயம், பூர்வமீமாம்சை, உத்தர மீமாம்சை என்பன கி.பி.2ஆம் நூற்றாண்டில் உருவாகி வளர்ச்சி அடைந்த நிலையில் அவை குப்தர்காலத்தில் முழுமை பெற்றன. பாகபத ஆசாரியர்களில் புகழ் பூத்தவர் உத்யோதகாரர் இவர் வாத்தசாயனர் எழுதிய நியாய சாஸ்திர உரைக்கு விரிவுரை வழங்கினார் தென்னகத்தில் பக்தியியக்கம் மேலெழுந்ததும் சைவ சமய குரவர் அவ்வியக்கத்தினை சிறந்த முறையில் முன்னெடுத்துச் சென்றதற்கேற்புடையதாக தத்துவ சிந்தனைகள் சமூகமத்தியில் வற்றுத்தப்பட்டன. இவற்றின் பேறாக உபநிடத சிந்தனை மரபுகள்

மக்கள் வாழ்வில் கல்வி முறமையினூடாக அறிமுகம் செய்யப்பட்டன. இவற்றுக்கும் மேலாக சுவரஸ்வாமி, பிரபாகர், குமாரிலர் ஆகிய பெருமக்கள் பூர்வமீமாம்சை எனப்படும் வேதவேள்விகளை வலியுறுத்தும் தரிசனத்திற்கு வாழ்வளிக்க அவற்றை வலியுறுத்தினர் எனினும் சைவம், வைணவம் ஆகிய மதங்களினூடாக முன்னெடுக்கப்பட்ட பத்திநெறிப் போக்கு மக்கள் மத்தியில் கூடிய செல்வாக்கு பெற்றமையின் பேராக வேள்விமுறைமைகளில் அவர்களின் கருத்து அதிகமாக செல்லவில்லை அதனோடு தரிசனங்களில் ஒன்றாகிய வேதாந்தம் முளையகொண்டு மக்களின் சிந்தனைகளை திசை திருப்பியதும் அதனை தொடர்ந்து உருவாக்கப்பட்ட சித்தாந்தக்கோட்பாட்டு முறைமைகளுக்கும் நிலைக்களனாக அமைந்து அவற்றை நல்வழிப்படுத்துவதற்கும் காரணமாக அமைந்தது குப்தர்கால தத்துவ சிந்தனைப் போக்குகளே ஆகும்.

கடந்த கால வினாக்களும் எதிர்பார்க்கப்பட்ட விடைகளும்

I 1998 A/L வினா இல - 06

1. சைவ வைணவ கௌமாரங்களின் வளர்ச்சி
2. இலக்கியம்
3. கட்டிட சிறப்பக்கலைகளின் வளர்ச்சி

என்பன தொடர்பாக இந்துநாகரிக வரலாற்றில் குப்தர் காலம் பெறும் முக்கியத்துவத்தை பரிசீலனை செய்க.

1. குப்தர் காலம் இந்து நாகரிக வரலாற்றில் பெறும் சிறப்பினை விளக்கி தொகுத்துக் கூறல்

1 சைவ, வைணவ சமயங்களின் வளர்ச்சி

குப்தப் பேரரசு கி.பி 320 - 550 வரை இதில் சிறப்பப்பெற்ற மன்னர்கள் 2ம் சந்திரகுப்தன் குமாரகுப்தன், ஸ்கந்தகுப்தன் இவர்கள் ஆட்சி கங்கைவெளியில் அமைந்தது இருந்தது அவர்களது ஆதிக்கம் வடஇந்தியா முழுவதும் பரவியது இந்து

கலாச்சார எழுச்சியை அடிப்படையாக கொண்ட ஒரு புதிய யுகம் தோன்றியது. இந்து கலாச்சாரத்தின் பொற்காலம் என வருணிப்பர். நவீன காலத்து இந்து சமயம் கலாச்சாரம் என்பன குப்தர் கால வளர்ச்சிகளை ஆதாரமாக கொண்டவை சமயசிந்தனை இலக்கியம், நுண்கலைகள் விஞ்ஞானம் ஆகியவற்றின்பூரண வளர்ச்சி காணப்பட்டது.

குப்தர் கலாச்சார செல்வாக்கு இந்தியதுணைக் கண்டத்தின் ஏனைய பகுதிகளிலும் அதற்கு வெளியே குறிப்பாக சுவர்ணபூமியிலுள்ள தேசங்களிலும் பரவியது.

முதற்கடவுள் வழிபாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்ட சைவ, வைணவ சமயவளர்ச்சியின் சிறப்புமிக்க காலமாக இது விளங்குகின்றது. அரசர், வணிகர் பிரதானிகள் ஆகியோரைப் பொறுத்தவரையில் துணைக்கண்டத்திற் பெரும் பாலானோர் இந்து சமய நெறிகளை பின்பற்றினர்.

வைதீகமும் பொதுவழக்கமும் சங்கமமாகி இந்து கலாச்சாரமும் வழிபாட்டு முறைமைகளும் விரும்பிபெற்றன. மன்னரும் தமது அரச முத்திரைகளில் சமயசின்னங்களையே பொறித்தனர். சமயநெறிகள் ஆலயவழிபாட்டை அடிப்படையாக கொண்டமையால் கோயில்கள் உருப்பெற்றன.

ஆகமமுறை வழிபாட்டு நெறியினை வரையறை செய்யும் ஆகம மரபு பிற்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டது. சிவன் திருமால் குமரக் கடவுள் ஆகியோருக்கு ஆலயங்கள் அமைக்கப்பட்டன. சூரிய வழிபாடு பற்றியும் சாசனங்கள் கூறுகின்றன.

2. இலக்கியம்

இந்து இலக்கிய வரலாற்றில் உச்சக்கட்டமான காலமாக விளங்கியது மகாபாரதம், இராமாயணம் போன்றவை இறுதிவடிவம் பெற்று நாடெங்கும் செல்வாக்குப்பெற்றன. இந்துப்பண்பாட்டின்

பல்துறைசார் இலட்சியங்களை உள்ளடக்கிய சுருவுலங்களாகப் போற்றிப்பெண்பட்டன. அறுவகை தரிசனங்களின் சிறுநூல்களும் விருத்தி உரைகளும் எழுந்தன. தர்மசாஸ்திரங்களில் ஸ்மிருதி, நாரதர்ஸ்மிருதி என்பன எழுதப்பட்டன. காமாண்ட நீதிசாரம் வாயுபுராணம் மச்சபுராணம் போன்றவைகளும் தோன்றின.

இத்துடன் நாடக இலக்கியவளர்ச்சியும் காணப்பட்டது. மகாகவி காலிதாசருடைய இரகுவம்சம் குமாரவம்சம் என்னும் காவியங்களும் சாகுந்தலம், விக்किரம் ஊர்வசியம், மாலவிகா, அக்கினி மித்திரம் எனும் நாடகங்களும் மேகதூதம் இருது சங்காரம் எனும் சிறுகாப்பியங்களும் தோன்றின.

7ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பவபுதி, கர்ஷதேவர் ஆகியோரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் தண்டியாசிரியர் எழுதிய தண்டியலங்காரம் ஒரு அணி இலக்கண நூலாகும் இக்காலத்தில் ஆரீபபட்டர், வராகமிகிரர் முதலிய புகழ் பெற்ற விஞ்ஞானிகளும் வாழ்ந்தனர்.

03. கட்டிட சிற்பக்கலை வளர்ச்சி

குப்தர்கால கட்டிட சிற்பக்கலையின் உதயகாலமாகவே காணப்படுகின்றது இக்காலக் கோயில்கள் சிறுபனவாக இருந்தாலும் 04 விதமான அமைப்பு கொண்டவை சதுரவடிவான இறையகம் முகமண்டபம் இவற்றுக்கு இடையிலான அந்தராளம் ஆகியவையே கோயிலின் அடிப்படை அம்சமாகும். சில இடங்களில் இவற்றை சூழ்ந்து திருநடமாழிகைகளும் தூண்கள் பொருந்திய மேடைகளுடன் கூடிய பிரசாரங்களும் காணப்பட்டுன. சாஞ்சி, பித்தர்கோன், கார்வா, வில்சட், திகாவா, ஏரான் ஆகிய இடங்களில் இவை காணப்படுகின்றன. தக்கணத்திலும் இதனைப் போன்ற கோயில்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

குப்தர் காலப்பாணியை மையமாக வைத்துப் பிற்காலத்திற் சிற்பசாஸ்திரங்கள் இந்துக் கோயில்களை நாகரம், வேசரம், திராவிடம் என வகைப்படுத்தின.

குப்தர்கால சிற்பங்கள் பெரும்பாலும் கல், உலோகம் போன்றவற்றினால் உருவாக்கப்பட்டவை உலோக சிற்பங்களில் சமணபௌத்த மதங்களைச் சேர்ந்த படிமங்களே மிக சிறப்பானவையாகும். சிவன்விஷ்ணு, விநாயகர் குமரக்கடவுள், திருமால் அவதாரங்கள் ஆகிய சிற்பங்கள் உள்ளன.

II 2000 A/L வினா இல - 04

குப்தர்காலத்தில் ஏற்பட்ட இந்து சமய வளர்ச்சியினை மேல்வரும் விடயங்கள் தொடர்பாக விளக்குக.

அ. அரச சின்னங்களும் அரச ஆதரவும்

ஆ. கோயில்கள்

இ. இலக்கியம்

ஈ. தத்துவ சிந்தனை

அ. அரச சின்னங்களும் அரச ஆதரவும்

1. குப்த பெருமன்னர் காலம் இந்துசமயத்தின் மறுமலர்ச்சிக்காலம்
2. சைவம், வைணவம், ஸ்காந்தம் ஆகியதெறிகள் துணைக்கண்டம் முழுவதிலும் பரவியிருந்தன.
3. பிரதான நூல்கள் இக்காலத்திலே தோன்றின அரசர் இவற்றை ஆதரித்தனர்
4. சமயசின்னங்களை தங்களுடைய அடையாள சின்னங்களாகக் கொண்டனர்
5. நாணயங்களில் காணப்படும் குறியீடுகள் மயில், கருடன், லக்ஷ்மி விருதுப்பெயர்கள்
6. கோயில் சமயநிறுவனங்களுக்கு ஆதரவளித்தனர்
7. பிராமணர்களுக்கு தானம் வழங்கிமை வைதீக்கக் கல்விக்கு முதன்மை வழங்கியமை, வைதீகக் கிரிகை மரபைப் பேணிப்பாதுகாத்தமை.

அரசர்கள் பாகவத பரமேஸ்வர என்றபட்டங்களை சூட்டியிருந்தமை பட்டாரகண் பட்டாரகி விருதுகள் யாககங்கள் செய்தமை.

ஆ. கோயில்கள்

1. எங்கும் ஆலயங்கள் அமைக்கப்பட்டன குடவரைக் கோயில்கள் மண்தளிகல் (செங்கல்)
2. சிறப்புமிக்க ஆலயங்கள் - களஞ்சி உதயகிரி
3. இவ்வாலயங்களில் கணைப்படும் கலைபயம்சங்கள்

இ. இலக்கியம்

1. புராணங்கள் மகாபாரதம் இறுதிவடிவம் பெற்றன
2. மகாபாரதம், இராமாயணம் போதிக்கப்பட்டன
3. காளிதாசர் நூல்கள் தோற்றம் - குமாரசபவம் இரகுவம்சம் சாகுந்தலம் - இந்நூல்களில் கல்வி கலாசாரங்கள் முழுமையாக பிரதிபலிக்கும் தன்மை உலக நோக்கு சமஸ்கிருதச் செல்வாக்கு
4. சாங்கிய காரிகை - ஈஸ்வரகிருஷ்ணர் நியாயபாஷ்யம் - வாதஸ்யபாணர் - நூல்கள் தோற்றம் பெற்றன
5. கிராதா ஜீனியம் - பாரவி, சிசுபாலவதம் மாகன், ஹைதம் - ஸ்ரீஹர்சர் ஆகியோரால் இக்காலத்தில் எழுதப்பட்டவை
6. உரைநூல்கள் எழுந்தமை (உடும்) ஜைமினியின் பூர்வ மீமாம்சைக்கு உரை எழுதப்பட்டமை

ஈ. தத்துவ சிந்தனைகள்

1. உபநிடத சிந்தனை மரபுகள் காணப்பட்டன பாகவதம், சைவம் பத்திநெறிக்கேற்ப தத்துவம் வலியுறுத்தப்படல்
2. சாங்கியம், நியாயம், மீமாம்சை போன்ற தத்துவ நூல்களில் காணப்படும் சிந்தனைகள் பத்தி நெறிவளர்ச்சியுடன் தத்துவ நெறியை விளக்குதல்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. வியத்தரு இந்தியா

A/L பாசம்	- 1956
அரசியல்	- 87 - 91
கோயில்கள்	- 476 - 477

2. இந்தியாவின் சிறப்பு வரலாறு

தமிழாக்கம்	- திரு வெ. குப்புசாமி 1965
அரசியல்	- 188 - 195 - 248 -252
சமயவரலாறு	- 259 - 260
இலக்கியம்	- 265 - 267
சிற்பக்கலை	- பக்கம் 304
கலையார்வம்	- பக்கம் 308

3. இந்துநாகரிகம் பாகம் - 03 - 1997

வித்துவான்	க. சொக்கலிங்கம்
சமயநிலை	பக்கம் 78 - 79
அரசியல்	- பக்கம் 83 - 84
கலைவரலாறு	- பக்கம் 86
கல்விநிலை	- பக்கம் 88

- 4 பண்டைய ஈழம்

திருத்திய இரண்டாம் பதிப்பு	- 1969
	வே. க. நடராசா
அரசியல்	- பக் : 115
சமயம்	- பக்: 117
இலக்கியம்	- பக் : 118
கட்டிடசிற்பம்	பக் : 119

ஈழத்து இந்துமத வரலாறு

1997 A/L

08. இலங்கையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்றப்பட்ட சைவசமய வளர்ச்சியின் சிறப்பமிசங்களை விளக்குக.

1998 A/L

09. இலங்கையில் பொலன்னுவைக் காலத்திலிருந்த கோயில்கள் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதுக.

1999 A/L

10. இலங்கையில் இந்துசமயம் பௌத்தரிடையே ஏற்படுத்தியுள்ள செல்வாக்கினை ஆராய்க.

2000 A/L

07. இலங்கையில் இந்து சமுதாயத்தில் கோயில்கள் எத்தகைய முக்கியத்துவத்தை கொண்டுள்ளன என்பதனை ஆராய்க.

ஈழத்து இந்து மதம் பற்றி வரலாற்று ரீதியாக ஆராய்க.

ஈழத்து இந்துமதவரலாறு புராதன காலம் தொட்டு பரவி வளர்ந்துவந்த நிலையில் அது பற்றி அறிய உதவும் ஆதாரங்களாக கல்வெட்டுச் சான்றுகள், பௌத்த பாளிநூல் தரும் செய்திகள் மகாவம்சம் புராதன பிராமிய கல்வெட்டுக்கள் இந்திய இதிகாசங்கள் பிறநாட்டார் குறிப்புக்கள் இடிபாடுடைய சிறந்த கட்டிடங்கள்,

சிற்பவரலாற்றுச்சான்றுகள் என்பன ஈழத்து இந்துமதம் பற்றிய வரலாற்றாதாரங்களாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

மேலும் இலங்கையில் புராதன காலமதங்களில் இந்துமதமும் ஒன்றாக காணப்படுவதற்கு ஏற்படையதாக இங்கு இயக்கர், நாகர், வேடர் போன்றோர் இயற்கைப் பொருட்களெனக் கருதப்படும், மரம், செடி, கொடி போன்றவற்றினை வழிபட்டனர் என தட்சிண கைலாச புராணம் சான்று பகருகின்றது. இவற்றினை ஆதாரமாக கொண்டு ஆரம்ப காலங்களில் விளா, நாவல், அரசு, வேம்பு போன்றவற்றினை வழிபட்டனர் என தட்சிண கைலாசபுராணம் சான்று பகருகின்றது. இவற்றினை ஆதாரமாக கொண்டு ஆரம்ப காலங்களில் மக்கள் வழிபடக்காரணம் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டசக்தி எம்மை ஆட்டிப்படைக்கின்றதென்ற மனோபாவம் இவற்றின் பேறாக யக்ஷா வழிபாடு நாகவழிபாடு ஆரம்பமாகி அவற்றின் எச்ச சொலுங்ஙனங்களாக இன்றும் வடஇலங்கையில் புளியம் பொக்கனை நாகதம்பிரான், புதூர் நாகதம்பிரான், நாகர் கோயில் என்பன காணப்படுகின்றன. ஆரம்பகால யக்ஷா வழிபாடு பிற்காலத்தில் பூத வழிபாட்டுக்கு அடிகோலிய நிலையில் இவை ஆகம மரபு சாராகா வழிபாட்டு முறைகளாக கைக்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றோடு பத்தினி வழிபாடு தமிழகத்துக் கொற்றவை வழிபாட்டுடன் தொடர்பு பட்ட நிலையில் இவை பிற்காலத்தில் சப்த கண்ணியர் நாச்சிமார் வழிபாடுகள் தோன்றவும் வழிவகுத்தன மேலும் இந்திய இதிகாசங்களினூடாக இலங்கையில் வாழ்ந்ததற்கு கருதப்படும் மாதுவட்ட விசுவ கன்மா, மயன், குபேரன் இராவணன், மண்டோதரி முதலியோர் சிவவழிபாடுடையவர்களாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளனர். மயனின் மகளும் இராவணனின் மனைவியுமாகிய மண்டோதரி வழிபட்ட தலமாகத் திருக்கேதீச்சரம் விளங்குகின்றது. இங்கு இறைவன் மண்டோதரிக்கு அருள் கொடுத்தமைபற்றி பிற்பட்ட காலத்தில் மாணிக்கவாசகர் தமது பாடலான திருவாசகத்தில் எடுத்தும் காட்டியுள்ளார் இலங்கை வேந்தனான இராவணன் சிறந்த சிவபக்தியுடையவனாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளான் அவன் சிவசின்னங்களில் ஒன்றாகிய திருநீற்றை விரும்பி அணிபவன் என்பதனை பிற்பட்டகாலத்தில் சம்பந்தப்பெருமான் தமது திருநீற்றுப்

பதிகத்திலே “இராவணன் மேலது நீறு” என்ற வாசகத்தின் ஊடாக எடுத்தக் காட்டியுள்ளார். இராவணனும் அவனது தாயும் வழிபட்ட தலமாகக் கோணேச்சரம் விளங்குகின்றது. இராவணன் தன் தாயின் அபரக் கிரிகைகள் செய்வதற்காக அமைக்கப் பெற்றதே திருகோணமலையிலுள்ள கன்னியா தீர்த்தமென தட்சண கைலாய புராணம் சான்று பகர்கின்றது. இராவணன் மனைவியின் பாட்டனாரான மாதுவட்ட திருக்கேதீச்சரத்தை வழிபட்டு புத்திரப்பேறு பெற்றானென்றும் அதற்கு சான்றாக அதனை அழகிய நகராக உருவாக்கினான் என்றும் அறியப்படுகின்றது. மாதுவட்டா என்பதே பின்னர் மாதோட்டம் என அழைக்கப்படுவதாக அறிஞர்கள் பலரும் கருத்துக் கூறுவர்.

கி.மு. 2000 ஆண்டளவில் ஈழத்திலே வாழ்ந்த மக்களினால் முருகவழிபாடு கைக்கொள்ளப்பட்டமையை புத்தளப்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட புதைபொருள் ஆய்வொன்று நிரூபித்துள்ளது. ஆதிச்ச நல்லூரில் கிடைத்தவை போன்ற வேலாயுதங்களும் சேவற்சிலையும் காவடிச் செண்டுகளும் மாதோட்டம், கந்தரோடை, முதலிய இடங்களிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன இன்று ஆதிக்குடிகளான வேடர்களினால் தென்இலங்கையில் மெற்கொள்ளப்பட்டு வந்த முருகவழிபாடும் அதன் பேறாக இன்று சமூகத்தில் முதன்மை பெற்றுவிளங்கும் கதிர்காம முருகவழிபாடு இதனை நிரூபித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இவை சிந்துவெளி தொடர்புகள் கொண்ட உருவவழிபாடு, லிங்கவழிபாடுகளையும் வேதகாலத்தை உள்ளடக்கிய இயற்கை தெய்வவழிபாட்டு முறைமைகளையும் எமக்கு நினைவு படுத்த ஏற்புடையனவாக இருப்பதுடன் ஆதிக்குடிகளை தொடர்ந்து தென்னிந்தியாவில் இருந்து நாடுகடத்தப்பட்ட விஜயன் தனது தோழர்களுடன் இலங்கைவந்து குவேனி என்ற பெண்ணை திருமணம் செய்து இருநாடுகளிடையேயும் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ள காரணமாகிய நிலையில் அவனது தோழர்களில் பிராமண சமூகத்தவர் அதிகம் இருந்தமையால் அவர்கள் கோயில் கிரிகை முறமைகளில் ஈடுபட்டு சமயத்தை வளர்த்தார்கள் என்றும் அவற்றுக்கு மேலாக தனித்துவமிக்க பிராமண குடியிருப்பு தம்பண்ணியில் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்

என மகாவம்சம் குறிப்பிட்டுச் சொல்கின்றது. அதே நேரம் விஜயன் இலங்கைக்கு வந்து அரசாட்சியை ஏற்றதும் பழைய சிவாலயங்களை திருத்தினான் என்பதும் பாதுகாப்பாக நாற்புறமும் நான்கு சிவாலயங்களை

வடக்கே - நகுலேஸ்வரம்

கிழக்கில் - திருக்கோணேஸ்வரம்

தெற்கில் - சந்திரசேகரம்

மேற்கே - திருக்கேதீச்சரம்

அமைத்துக் கொண்ட நிலையில் இவையே புராதன ஈச்சரங்கள் என அறியமுடிகின்றது. இதனை மையமாக கொண்டு கி. பி. 6ம் நூற்றாண்டளவில் வாழ்ந்தவராக கருதப்படும் திருமுலர் இலங்கையை சிவபூமி என சிறப்பித்தும் சென்றுள்ளார். என யாழ்பாண வைபவமாலை என்னும் நால் சான்று பகருகின்றது.

மேலும் பிராமியச் சாசனங்களில் பிராமணங்கள் பற்றிய குறிப்புக்கள் சிவ என்ற பெயர் சோதிடக்குறிப்பு ராம என்றபெயர், நவக்கிரங்கள் நட்சத்திரங்கள் பற்றிய செய்திகள் இருந்தநிலையில் உறுகுணைத் தேசிய பூங்காவில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தெனக் கணிக்கப்படும் கல்வெட்டொன்றில் “சிவநகர்” என்ற இடப்பெயர் குறிக்கப்பட்டிருந்தமையும் இதற்குச் சான்றாகின்றது.

II. அனுராதபுர காலம் கி.மு 600 கி. பி 1000

கி.மு 4ஆம் நூற்றாண்டளவில் அனுராதபுரம் பண்டுகாபயமன்னனால் இராசதானியாக உருவாக்கப்பட்டது. அக்காலம் முதல் கி. பி 10 ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதி இலங்கை அரசியலில் அனுராதபுர காலம் எனப்படுகின்றது. இக்காலத்தில் அனுராதபுரத்தில் இந்துமதம் இலங்கைமக்களிடையே மட்டுமன்றி இலங்கை அரசியலிலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது.

இத்தகைய நிலையில் விஜயன் இலங்கைக்கு வருவதற்கு அதிக காலத்திற்கு முன்னரேயே இலங்கையிற் கருத்திற்

கொள்ளத்தக்கனவும் முழு இந்தியாவின் வழிபாட்டிற்குரியனவுமான ஜந்து சிவாலயங்கள் இருந்தன. இவையாவன மகா தீர்த்தத்திற்கு அண்மையிலுள்ள திருக்கேதீச்சரம் முத்துசிலாபத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த முன்னீஸ்வரம் மாதோட்டைக்கருகில் தண்டேஸ்வரம், பெரிய கொட்டியாரக்குடாவுக்கு எதிராகவுள்ள திருக்கோணேஸ்வரம் காங்கேசன்துறைக்கண்மையிலுள்ள நகுலேஸ்வரம் போன்ற இந்து வழிபாட்டுத் திருத்தலங்கள் அமைந்திருந்த நிலையில் தேவநம்பியதீசனுக்கு முன்பிருந்த அரசர்கள் அவர்கள் சிங்களவராயிருப்பினும் இந்துமதத்தவராயிருந்ததோடு பிராமணர்களையும் ஆதரித்து வந்தமைக்கு மகாவம்சத்திலே ஆதாரங்கள் உண்டு. விஜயன் தனக்குப்பின் அரசனாக வாரிசின்றித் தன் சகோதரனின் மகன் ஒருவனை அழைப்பித்து இலங்கைக்கு அரசனாக்கினான் எனக்கூறப்படுகின்றது. இலங்கையை ஆண்ட பண்டுவாதேவன் அபயன் பண்டுகாபயன் முதலியோர் சைவர்களாகவே இருந்திருக்கின்றனர். பண்டு காபயன் அனுராதபுரத்தை இராசதானியாக நிர்மாணிக்கும் போது தமக்கு வித்தைகள் கற்பித்த அந்தணர்களுக்கென ஒருபகுதியை வகுத்தானென்றும் சிவிகாசாலா என்ற சிவன்கோயில் ஒன்றை நிறுவினான் எனவும் மகாவம்சம் கூறுகின்றது. தீசனுக்கு முற்பட்டமன்னர் பெயர்கள்சிவன்என்னும் அடைமொழிகளையுடையன. வாயிருந்தமையும் இதனை நிரூபிக்கின்றன. (உ-ம் கிரிகண்டசிவன், மகாசின், முத்தசிவன் இவர்கள் சிங்களமன்னராயிருந்த போதிலும் இந்துமதத்தவராயிருந்ததோடு பிராமணர்களையும் ஆதரித்து வந்தமைக்கு ஆதாரங்களுண்டு பிராமணர்கள் அரசசபைகளிலே புரோகிதராகவும் ஆலோசகராகவும் வைத்தியராகவும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனர் என்பதும் ஆதாரபூர்வமாய்த் தெரிய வந்துள்ளது.

கி.மு 145-101 வரையான காலத்தில் அனுராதபுரத்தை ஆண்ட எல்லாளன் தமிழன் இவனது காலத்திலே சைவம் வளர்ச்சியடைந்திருந்தது இவனுக்குப்பின் ஆட்சியை கைப்பற்றிய துட்டகைமுனு கதிர்காமத்திலே நேர்த்திக்கடன் செலுத்தியதாக மகாவம்சம் கூறுகின்றது. கி.பி 2ம் நூற்றாண்டில் கஜபாகு மன்னன் சேரநாட்டிலிருந்து பத்தினித் தெய்வ வழிபாட்டைக்கொண்டு வந்து

இலங்கையில் அறிமுகம் செய்தான். இதனால் அனூராதபுரகாலத்தில் பலவகைத்தெய்வ வழிபாடுகள் இந்துசமயத்தில் வளர்ச்சிபெற்றமையையும் நாமழியலாம் பிராமிய கல்வெட்டுக்களில் வரும் பெயர்கள் இக் காலத்தில் நிலவிய இந்த வழிபாட்டுமுறைகளை எடுத்தியம்புகின்றன. இங்கு வாழ்ந்த இளவரசர்கள் அரசர்கள், நிர்வாகிகள் ஆகியோர் சிவ என்ற பெயரை சுடியிருந்ததை நோக்கும் போது சிவவழிபாடு சமூகத்தில் பல்வேறுமட்டத்திலும் பெற்றிருந்த செல்வாக்கை புலனாக்குகின்றது. முருகவழிபாட்டின் தொன்மையை கதிர்காமம் புத்தளமாவட்டத்திலுமுள்ள பெருங்கற்காலத் தாழிக் காடான பொம்பரிப்பில் கண்டெடுக்கப்பட்டவேலும் உறுதிசெய்கின்றன. பெருங்கற்கால கலாச்சார மண்பாண்டங்களிலும் பிராமியக் கல்வெட்டுக்களிலும் வேல் குறையீடாகக் காணப்படுகின்றது. பிராமியகல்வெட்டுக்களிலும் வரும் வேல், வேலச, குமர, விசாக போன்ற குறிப்புக்கள் முருகவழிபாட்டுடன் தொடர்புடையவை, கதிர்காமம், செல்வச்சந்நிதி, மண்டூர் போன்ற இடங்களில் காணப்படும் கந்தவழிபாடு இவ்வணக்கத்தின் தொன்மையை பறைசாற்றுகின்றது. வைஷ்ணவ வழிபாட்டுக்குரிய தடயங்களும் இக்கல்வெட்டுக்களிலே காணப்படுகின்றன. விஷ்ணு இவற்றில் விணு என அழைக்கப்படுகின்றார். அத்துடன் இவற்றில் வரும் ராம கோபால நாராயண. வாசுதேவ ஆகியவை விஷ்ணு வழிபாட்டுடன் தொடர்புடைய பல்வேறு அவதாரங்களை மக்கள் அழிந்திருந்ததைக் காட்டி நிற்கின்றன இவ் வழிபாட்டுடன் தொடர்புடையவே பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் குறையீடுகளாக வரும் சக்கரம் கவஸ்திகா ஆகியனவாகும். இக்கல்வெட்டுக்களில் வரும் பம, பமதாஸ ஆகியபதங்கள் பிரமன் மக்களால் வழிபடப்பட்டதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அத்துடன் வேதகால கடவுளாகிய அக்கினி, இந்திரன், மித்திரன், சோமன் சூரியன் போன்றவர்களும் இக்கால மக்களால் வழிபடப்பட்டனர் இத்துடன் கணகுட்ட, கணநத போன்ற குறிப்புக்கள் கணங்களின் தலைவனாகிய கணநாதனாகிய விநாயகரையே சுட்டிநிற்கின்றன. சத்தி வழிபாட்டைப்பொறுத்தவரை ஈழத்துக் பௌத்தம் வரமுன்பே நிலவியதாக அறியமுடிகின்றது. அதற்கேற்பதாக பிராமியக் கல்வெட்டுக்களில் காளி, தூர்க்கை பற்றிய குறிப்புக்கள் உள். இதனை உறுதிப்படுத்த நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் கண்டெடுக்கப்பட்ட பல்வேறு மூர்த்தங்களில்

உள்ள சுடுமண்ணிலமைந்த பெண் உருவங்கள் உள இதனை மையமாக கொண்டு பிற்காலத்தில் கண்ணகி வழிபாடு பரவுவதற்கு காரணமாக இருந்தவன் முதலாவது கஜபாகு மன்னன் கி. பி. 174 - 198 என்பதை இராஜவலியா, இராஜாதினாகா, கஜபாகுந்தாவ ஆகிய சிங்கள நூல்கள் கூறும். தமிழகத்தில் கண்ணகி விழாவில் கலந்து கொள்ளச் சென்ற கஜபாகு மன்னன் வடபாலமைந்த யம்புகோள பட்டினம் வழியாக வந்து கந்தரோடையிலமைந்த அங்கணாக் கடவையில் பத்தினிக்குக் கோயில் அமைத்தான் எனக் கொள்வர் முதலியார் இராஜநாயகம் அவர்கள் மட்டக்களப்புக் கண்ணகி கோயில்கள் பற்றிப்பாடும் உடுக்குற்சிந்துவின் முதல் நான்கு பாடல்களில் இக்கோயில் பேற்றப்படுவது இதன் பழமைக்குச் சிறந்த உரைகல்லாகும் ஈழத்தில் கிடைத்துள்ள கண்ணகி (பத்தினி)சிலை ஒன்றும்இதன் தொன்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

கி.பி 3ம் நூற்றாண்டில் அனூராதபுரத்தில் ஆட்சி செய்த மகாசேனன் கி. பி 275 - 301 காலத்தில் மகாவம்சத்தில் காணப்படும் சான்றொன்று இந்துமத வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய தடயமாக அமைகின்றது இவன் கோகர்ண (திருகோணமலை) ஏரகாவில (ஏறாவூர்) பிராமணன் கலத்தனின் ஊர் ஆகிய இடங்களிலிருந்த பிராமணியத் தெய்வங்களின் கோயில்களை அழித்து அவ்விடங்களில் மூன்று விகாரைகளைக் கட்டியதாக மகாவம்சம் கூறுகின்றது. ஆயினும் இவனுக்குப்பின் இலங்கைக்கு வந்த குளக்கோட்டன் என்ற சோழ இளவரசன் கி.பி 5ம் நூற்றாண்டளவில் அக்கோயில்களை மீண்டும் புனரமைத்தான் என அறியப்படுகின்றது. இம் மன்னன் திருக்கோணேச்சரம் முனிஸ்வரம் ஆகிய தலங்கள் சிறப்புறவழிசமைத்தான் என அறியக்கிடக்கின்றது. அத்துடன் அமையாது இத்தலங்களின் சிறப்பால் பௌத்தமன்னர்கள் கூட தமது அபிலாஷைகளைப் பூர்த்திசெய்ய இங்கு வந்து இந்துக்கிரிகைகளில் ஈடுபட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. கி.பி 4 or 5ம் ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இறுதி வடிவம் பெற்ற வாயுபுராணம் இத்தலத்தை குறிப்பிடுவதன் மூலம் மகாசேனனின் பின்னரும் இது பழையபடி தனது முக்கியத்துவத்தை பெற்றது என்பது உறுதிசெய்யப்படுகின்றது.

மேலும் கி. பி 6ம் நூற்றாண்டில் தமிழக வரலாற்றில் குறிப்பாக இந்துமத வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. இதனால் தமிழகத்திற்கும் ஈழத்திற்கும் இடையே நிலவிய இறுக்கமான அரசியல் வாணிபத் தொடர்புகள் இந்துகலாச்சார அலையின் தாக்கத்தை நம்நாட்டில் படியவைத்தது. இதனால் 7ம் 8ம் நூற்றாண்டுகளில் பல்லவ செல்வாக்கும் 9ம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய செல்வாக்கும் அனூராதபுரத்தில் காணப்பட்டது. இந்நிகழ்ச்சி இந்து மதவளர்ச்சிக்கு உந்துசக்தியாக அமைந்தது. பௌத்தமன்னர்கள் அரசர்களாக விளங்கினாலும் இந்துமதத்தையும் அவர்கள் போஷித்தமை இக்காலகட்டத்தில் காணப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியாக அமைந்தது. உதாரணமாக கி.பி 8ம் நூற்றாண்டில் ஆட்சியெய்த இரண்டாம் மகிந்தன் அங்கும் இங்குமாக அழிந்திருந்த தேவாலயங்களைப் புனருத்தாரணம் செய்து அவற்றுக்கு விசேஷபுரந்த விக்கிரகங்களையும் செய்வித்தும் பிராமணர்களுக்கு மன்னர் உண்பதுபோன்று இனிய உணவு கொடுத்தமையும் பற்றி சூளவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. இரண்டாம் காசியப்பன் சாதாரண மக்கள், பிக்குகள், பிராமணர்கள் ஆகியோர் அவரவர்க்கு தகுந்தவாழ்க்கையை நடத்த ஊக்குவித்து உயிர்க்கொலை புரியக் கூடாது என்றும் கட்டளையை அமுல் செய்தான் எனவும் சூளவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் 8ம் நூற்றாண்டில் இந்துமதம் மன்னர் மத்தியில் பெற்றிருந்த செல்வாக்கை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

மேலும் இக்காலங்களில் ஈழத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பல்லவ கல்வெட்டுக்கள், நாணயங்கள், கலைச் சின்னங்கள், தமிழக - ஈழ உறவுகளை உறுதி செய்யும் அதேநேரம் பல்லவகலை மரபொன்று ஈழத்தில் நிலைத்திருந்தது. இதனால் ஈழத்தில் முன்னெப்போதுமில்லாதவாறு இந்துக்கலை பற்றிய தகவல்கள் பல இக்காலத் தொட்டுத்தான் கிடைக்கின்றன. தமிழ்நாட்டைப்போல் இங்கும் அழிவற்ற கருங்கல்லை உபயோகித்து கட்டிடக் கலை அமைக்கும் மரபு தலை எடுத்துதுது இக்கால திராவிடக் கட்டிடக் கலைக்கு சிறந்த உதாரணமாக நாலந்தாகெடிகே, தொந்திரா விலுள்ள உப்புல்லவன் ஆலயம் (மாயோன்) விளங்குகின்றன.

நாலந்த கெடிகோயில் விநாயகர் சிலை ஒன்றும் கண்டுபிடிக்கப்
 பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றின் காலம் கி.பி 7ம், 8ம்
 நூற்றாண்டுகள் எனலாம். இக்காலகட்டப் பரப்பில் நாட்டின் ஏனைய
 பாகங்களிலும் இக்கலைமரபு சார்ந்த கட்டிடங்கள் எழுச்சிபெற்றன.
 இவற்றுடன் பல்லவர்கால சமயவளர்ச்சியில் சிறப்பிடம் பெற்ற
 நாயன்மார்களின் பார்வையும் ஈழத்தில் உள்ள சிவஸ்தலங்களில்
 பட்டுக்கொண்ட நிலையில் ஈழத்து இந்து மதவரலாறு முன்எப்போதும்
 பெற்றிராத சிறந்த ஒரு நிலை பெறக்காரணமாகியது. அவ்வகையில்
 கி.பி 7ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஞானசம்பந்தரும் கி. பி 8ம்
 நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சுந்தரரும் திருக்கேதீஸ்வரம்,
 திருக்கோணேஸ்வரம் ஆகிய தலங்கள் மீது பாடிய பதிகங்கள்
 நோக்கத்தக்கவை பாலாவியின் சிறப்பாற்போலும் மாதோட்டநகரை
 மகாதீர்த்தம் எனப் பாளிநூல்கள் விளிக்கின்றன தன்னிடம்
 வருபவர்களின் பாவத்தைப் போக்கி அவர்களைத் தூய்மை
 செய்தாற்போலும் இது மகாதீர்த்தம் என அழைக்கப்பட்டது.
 கங்கையில் நீராடி காசிநாதனை வழிபடுதல் போன்று அக்காலத்தில்
 பாலாவியில் நீராடிக் கேதீஸ்வரத்தானை வழிபாட்டை அடியார்கள்
 ஒரு பேறாகக் கருதினர் போலும் இதனையே மாதோட்டத்துள்
 மன்னுபாலாவியின் கரையில் கேதீச்சரம் எனச் சம்பந்தரும்
 மாதோட்ட நன்னகரில் “பாலாவியின் கரைமேல் செய்ய
 சடைமுடியான் திருக்கேதீச்சரத்தானே” எனச் சுந்தரரும்
 குறிப்பிட்டுள்ளனர் அத்துடன் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகிய
 சிறப்புக்கள் கொண்ட இடமே இவ்விடமாகும். இம்மாதோட்ட நன்னகர்
 வெளிநாட்டு வர்த்தகத்திற்கு பெயர் பெற்றிருந்தது இதனையே
 சம்பந்தர் “வங்கம் மலிகின்ற மாதோட்ட நன்னகர்” என்றார்
 இத்தலத்தின் இயற்கைச் சிறப்பை நேராகவே கண்டுகளித்ததாகச்
 சம்பந்தர் சுந்தரர் பாடல்கள் அமைகின்றன. “வாழையம் பொழில்
 மந்திகள் களிப்புற மருவிய மாதோட்ட” “மாவும் புகழும் கதலியும்
 நெருங்கு மாதோட்ட நன்னகர்” போன்ற அடிகள் சம்பந்தர் பெற்ற
 அனுபவத்தையும் “மாவின் கனி தூங்கும் பொழில் மாதோட்ட
 நன்னகரில் பாலாவியின் கரைமேல் வங்கம் பொழில் சூழ்ந்த
 திருக்கேதீச்சரத்தானே” என சுந்தரர் தேவாரத்தின் அடிகளும்
 இத்தலத்தை இவர்கள் தரிசித்துப் பாடியமையை எடுத்துக்காட்டு

கின்றன. இதே கருத்தை திருக்கோணேஸ்வரம் பற்றிச் சம்பந்தர் பாடிய பாக்களும் உணர்த்துகின்றன. இவற்றுள் “குடிதனை நெருக்கிப்பெருக்கமாய்த் தோன்றும் கோணமாமலை யமர்ந்தாரே” “கரைகொழு சந்தும் காரகிற்பிளவும் அளப்பருங்கனமணி வரன்றிக் குடைகடலோது நித்திலங்கொழிக்கும் கோணமாமலை யமர்ந்தாரே” கோயிலும் சுணையும் கடலுடன் சூழ்ந்த கோணமாமலையந்தாரே” “குருத்தோடு முல்லை கொடிவிடும் பொழில் சூழ் கோணமாமலை யமர்ந்தாரே” ஆகியவை இப்பதியின் யாதார்த்த பூர்வ வர்ணனையாக அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு இவ்நின் இயற்கைச் சூழல் தெட்டத்தெளிவாக இவர்கள் பாடல்களில் தொணிப்பதை மனதிற கொண்டு நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்களும் இத்தலங்களை இவர்கள் நேரே தரிசித்தே இப்பாடல்களை பாடினார் என்கிறார். ஆனால் 12ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சேக்கிழார் இவர்கள் ராமேஸ்வரத்திலிருந்தே நம்நாட்டுத்தலங்கள் மீது பதிகம் பாடின எனக் கூறுகின்றார் இவை சிந்திக்கப்படவேண்டிய தெனாநாகவே காணப்படுகின்றன. அப்பர் சுவாமிகளும் தமது திருவீழிமிழலைத் திருத்தாண்டகத்தில் திருக்கேதீஸ்வரம் பற்றி குறிப்பிடுவது ஈண்டு கவனிக்கத்தக்கது எனவே நாயன்மார்களின் வருகை ஈழத்து இந்துமத வளர்ச்சிக்கு ஒரு புதிய உத்வேகத்தைக் கொடுத்தது எனலாம்.

பல்லவ இந்தச் செல்வாக்கு அனூராதபுர அரண்மனையில் வேருன்றியதை உறுதிப்படுத்துவதாக அனூராதபுரத்திற்குக் கிட்ட உள்ள “இகறுமுனியாவில் அமைந்துள்ள சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. பொத்தம் இங்கு வரமுன்பே இவ்விடம் ஈஸ்வர வழிபாட்டோடு தொடர்புடைய இடமாக இருந்தது இத்துடன் இங்கு காணப்பட்ட சிலை சிவவணக்கத்தோடு தொடர்புடைய ஐயனார் வழிபாடு இங்கு நிலைத்திருந்தன. என்பதனைக் எடுத்துக் காட்டுகிறது. இது நம்நாட்டில் மிகப்பழங்காலம் தொட்டே நாட்டார் வழக்கியலில் இருந்தது என்பதும் கவனிக்கத் தக்கது. மேலும் தென்கீழ்த் திசையில் கதிர்காமம் இருந்தது போன்று தென்மேற்கிலங்கையில் உள்ள தொந்திரா முனையும் இந்த மத வழிபாட்டிற் சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை இங்கு காணப்பட்ட சந்திரசேகரிச்சரம்

பற்றிப்பேச தொலரியும் இவ்விடத்தை சந்திரனுக்கு புனிதமான இடம் எனக்கூறிச்சென்றார். இத்துடன் இங்கு சிவ மாயோன், விஷ்ணு, விநாயகர் வழிபாட்டுத்தலங்களும் பெளத்த வழிபாடும் நிலைபெற்றிருந்த ஓரிடமாக இது விளங்கியதும் புலனாகின்றது. இதனாற் போலும் இது தேவிநுவர, தேவபுர அதாவது கடவுளாநகர் எனப்பெயர் பெற்றிருந்தது. கிழக்கு இலங்கையை பொறுத்தவரை முருகவழிபாட்டின் தொன்மை கதிர்காம கந்தனோடு இணைக்கும் ஐதீக கதைகளோடு தொடர்புபடுத்தப்பட்ட நிலையில் உகந்தமலை முருகன் கோயில் திருக்கோயில் முருகன் மண்டுர் முருகன் கோயில்கள் ஆரம்பத்தில் வேட்பரம்பரை வந்தோரால் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்ட நிலையில் இன்று சிறப்பு பெற்ற ஆலயங்களாகவும் மிளிர்கின்றன. இதே போன்று கொக்கட்டிச் சோலை தான்தோன்றியீஸ்வரம் மாமாங்கேஸ்வரத் தோற்றங்கள் எல்லாம் இக்காலத்தில் அமைந்திருந்தன. வன்னிப்பிரதேசத்தை பொறுத்த வரையிலும் உருத்திரபுரம், ஒட்டுசுட்டான், வவுனிக்ஞளம் ஆகிய பகுதிகளில் காணப்படும் சிவத்தலங்கள் இக்காலத்தில் தோற்றம் பெற்றுவிட்டன என ஆய்வாளர் கருத்துக் கூறுவதும் அண்மைக்கால தெல்லிபயல் ஆய்வுகள் யாழ் மாவட்டத்தில் கந்தரோடையை மையமாக வைத்து வடபகுதியை ஆண்ட உக்கிரசிங்கன் என்பவனாலும் அவனது மனைவி மதுரை நாட்டு இளவரசி மாருதப்பூரவீக வல்லியினாலும் மாவிட்டபுரம் கந்தசாமிகோயில் கட்டுவிக்கப்பட்டமையும் நாகேஸ்வரி வழிபாட்டின் சங்கமிப்பை உணர்த்தும் நயினை நாகபூசனி அம்மனும் நாகர்கோயிலும் இத்தகைய மரபில் உருவாகியமை ஈண்டுநோக்கத் தக்கவை.

இக்காலத்தில் பல்லவர் மரபைஅணுசரித்து கட்டப்பட்ட கோயில்கள் எல்லாம் கர்ப்பக்கிரகம் அர்த்தமண்டபம் அந்தராளம் ஆகிய பகுதிகளை கொண்டு காணப்படுகின்றன. இவற்றோடு பிராமணருக்கான இடங்களும் காணப்படுகின்றன. இவை எல்லாம் காலப்போக்கில் அழிக்கப்பட்ட நிலையில் அனாராதபுரத்தின் வடபகுதியை விட ஏனைய இடங்களிலும் இந்து வழிபாட்டுத்தலங்களின் தடயங்கள் கிட்டியுள்ளன. வசபக்குளத்தின் வடபகுதியில்

சிவலிங்கங்களும் அக்குளத்தின் அருகாமையில் கல் அடித்தள முடைய பிள்ளையார் கோயிலும் உள நடுநகரப்பகுதியில் நந்தியும் லிங்கத்தின் ஒருபாகமும் விஜயராமத்தில் சிவன் விஷ்ணு சத்தி ஆகியோரது படைப்புச்சிற்பங்களும் தூபராம தூபிக்கு அருகே ஒரு சிறு கோயிலும் உள இவ்வழிபாடுகளில் தலை உடைக்கப்பட்ட காளி சிலை ஒன்று இருப்பதால் காளிகோயிலும் இப்பகுதியில் இருந்திருக்க முடியும் என எண்ணத் தூண்டுகின்றது சிவலிங்கங்கள் மாத்திரமன்றி இந்துச் சிலைகள் பலவும் உடைக்கப்பட்ட நிலையிலே காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது இவற்றோடு நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளில் பெளத்த அழிபாடுகள் மத்தியில் காணப்படும் இந்திர வருணன், யமன், பிரமன் ஆகியோரது எட்டாம் ஒன்பதாம் ஆண்டை சேர்ந்த உலோகத்திலான சிற்பங்கள் எல்லாம் இக்கால கட்டப்பரப்பில் இந்து சமய வரலாறுகள் எந்தளவுக்கு சிறப்பு பெற்றுவளர்ச்சி அடைந்துள்ளன என்பதனை எடுத்துக்காட்ட ஏற்ற அதாரங்கள் ஆகின்றன.

III. பொலன்னுவைக் காலம் (1000 - 1250)

ஈழவரலாற்றிலே பொலன்னுவைக் காலம் ஒரு திருப்புமுனைக் காலமாகவே அமைந்திருந்தது. காரணம் இக்காலகட்டத்தில் அனுராதாபுரத்தை ஆட்சி செய்த மன்னர்களது வலிமையின்மை மட்டுமன்றி தமது அதிகாரத்தை வலுப்படுத்தவதற்குத் தென்னிந்தியப் படையினரின் தயவிலே தங்கி இருக்க வேண்டிய நிலையும் அவர்களின் இயலாமைத்தன்மையை எடுத்துக் காட்ட இக்காலகட்டத்தில் 1017ல் தென்னிந்தியாவில் இருந்து படையெடுத்து வந்த முதலாம் ராஜராஜசோழனும் அவனது மகன் இராசேந்திரசோழனும் இலங்கை முழுவதையும் தமது ஆட்சிக்கீழ் கொண்டு வந்தனர் இந்நிலைப்பட்ட படையெடுப்பு இதுவரை நிகழ்ந்த படைஎடுப்புக்களை விட பல வழிகளிலும் வேறுபட்டிருந்தது அநுராதபுரம் தலைநகரமாக இருக்கும் நிலைக்கப்பால் சிதைக்கப்பட்டது மட்டுமன்றி தலைநகர் பொலன்னுவைக்கு மாற்றப்பட்டது அநுராதபுர காலத்தில் வெறும் இராணுவத்தளமாக விளங்கிய பொலன்னுவை இதனால் தலைநகராக

கப்பட்டது. இக்காலம் தொட்டு 13ம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதி பொலன்னுவைக்காலம் எனப்பட்டது

பொலன்னுவைக்கால இந்துமத வரலாறு மூன்றுகால கட்டங்களாக அமைந்து வளர்ச்சி பெற்றன. அவையாவன.

- I. முதலாம் கால கட்டம் சோழராட்சியுடன் தொடங்குகின்றது. இக்காலத்தில் இந்துமதம் அரசமதமாக விளங்க இந்து கலாச்சாரம் மேலோங்கியது.
- II. இரண்டாம் கட்டம் சுதேசமன்னர்களால் இதில் இருபகுதிகள் சிங்களமன்னர் காலம் ஒன்று கலிங்க வம்சமன்னர் காலம் மற்றையது சிங்கள மன்னர் காலத்தில் சோழர் விட்டுச் சென்ற இந்து நிறுவனங்கள் வளர்ச்சி கண்டன. இவர்களது மணத் தொடர்புகளும் பிறவும் இதற்கு உதவின. கலிங்க வம்சகாலம் மறுபடியும் இந்துமன்னரின் செல்வாக்கை முன்வைத்தது.
- III. மூன்றாம் காலம் மாகன் காலமாகும். இக்காலம் சோழர்கள் போலல்லாது மாகனின் நடவடிக்கைகள் பௌத்தமதத்தை சிதைத்ததோடு இந்துமதத்தினது செல்வாக்கு மோலோங்கவும் வழிவகுத்தது.

இக்காலத்தில் வெறும் அரசியல் ஆதிக்கத்தால் மட்டும் இந்துமதம் மோலோங்கவில்லை வணிகத்துறையிலே தமிழகத்திற்கு ஈழத்திற்கும் இடையே நிலவிய நெருங்கிய தொடர்பும் இந்துமத வளர்ச்சிக்கு வணிகங்களது ஆதரவை பெற்று தந்தது. அத்துடன் இரானுவப் பிரிவினரதும் சமய நடவடிக்கைகள் இந்து சமயவளர்ச்சிக்கு உதவின. இதனை தொடர்ந்து இக்காலத்தில் அரசநிர்வாகத்தில் இடம்பெற்ற நிர்வாகிகள், பிராமணர், கலைஞர்கள், மக்கள் ஆகியோரது ஆதரவு பெற்றும் வளர்ச்சியடைந்தது. இதனால் முன் எப்போதுமில்லாத அளவுக்குப் பரந்த முறையில் வளர்ச்சி பெற்ற இந்துமதம் ஈழத்தில் ஒரு நிரந்தரமான இடத்தைப் பெற்றதோடு பௌத்த மதத்தோடு பிணைந்து வளரவும் வழிவகுத்தது எனலாம்.

மேலும் முதலாவது ராஜராஜனால் ஈழத்தின் வடபகுதி கைப்பற்றப்பட இவனது மகனாகிய முதலாம் ராஜேந்திரனால்

ஈழம் முழுவதும் கி.பி 1017ல் கைப்பற்றப்பட்டது. இவர்கள் ஆட்சி கி.பி 1070ம் ஆண்டு வரை நீடித்தது ஈழம் சோழப்பேரரசின் ஒன்பதாவது மாகாணமாக விளங்கி மும்முடிச்சோழ மண்டலம் என அழைக்கப்பட்டது. இதனை நிருவாகிக்க சோழநாட்டிலிருந்து இராசப்பிரதிநிதி ஒருவன் அனுப்பப்பட்டான் இவனை சோழ இலங்கேஸ்வரன் என ஈழக் கல்வெட்டுக்கள் அழைக்கின்றன. பொலனறுவைக்குச் சோழர் சூட்டிய பெயர் ஜனநாக மங்களமாகும். இது ராஜராஜனின் பட்டப்பெயர்களிலொன்றாக விளங்கிய “ஜனநாத” என்பதை நினைவூட்டுகின்றது. இக்காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட ஜயந்திரிபற்ற சான்றுகள் அடிப்படையில் அமைந்த கோயில்களாக மாதோட்டத்திலுள்ள ராஜராஜேஸ்வரம், திருவிராமேஸ்வரம் ஆகியவை விளங்குகின்றன. மாதோட்டத்தில் அமைந்த திருக்கேதீஸ்வரத்தைப் பற்றி அப்பரும் சந்தரரும் பாடியுள்ளனர் இவர்கள் பல்லவர் காலத்தை சேர்ந்தவர்கள் சோழர்கள் இவர்கள் பாடிய பாடல்களை மையமாகக் கொண்டு இவ்வாலயங்களை அமைத்தார்கள் அவையும் திராவிட கட்டிடக் கலைமரபு பேணி இவற்றை அமைத்துக் கொண்டனர் என அழிய முடிகின்றது. ஊர்காவற்றுறைக் கோட்டையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சோழாக்கட்டுவித்த கோயிலின் கல்லாலான கதவு நிலையில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டொன்றில் மாதோட்டத்தில் சோழத்தளபதியாகிய ஜெயங்கொண்ட மூவேந்தவேளாளர் இங்குள்ள கோயிலுக்கு தானம் வழங்கினார் என அறியப்படுவதும் தாழிக்குமரனால் அமைக்கப்பட்ட இராஜராஜேஸ்வரம் கல்வெட்டில் ராஜராஜேஸ்வரத்து மகாதேவன் கோயில் என அழைக்கப்படுகின்றது. இக் கோயிலுக்குச் சோழ நிர்வாகத்தில் பங்குகொண்ட இத்தாழிக்குமரன் தானமாக கொடுக்கப்பட்ட நிலங்களை நோக்கும் போது இவ்வதிகாரிகள் இவ்வாறு அரசாங்க நிலங்களைக் கோயிலுக்கும் தானமாக கொடுக்கவும் அவற்றை ஆதரிக்கவும் அனுமதிக்கப்பட்டனர். என்பது புலனாகின்றது. இவற்றுடன் அரசாங்க வருமானங்கள் கோயிலுக்கு அளிக்கப்பட்டமையும் இவற்றின் மூலம் வைகாசி விசாகத்தில் விழா எடுத்து தீர்த்தம் ஆட்டுவிப்பதாகவும் இது மட்டுமன்றி இங்குள்ள ஆண்டவனுக்கு நைவேத்தியம் வைப்பதற்கு ஒரு பொழுதுக்கு இருநாழியாக எல்லமாகத் தினம்

எட்டு நாழி அரிசியும் இங்கே தரிசிக்கும் அந்தணர்க்கு தினம் எட்டு நாழி அரிசியும் கொடுப்பதற்கும் ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டதோடு இங்குள்ள மடத்திலும் அன்னதானத்திற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளும் செய்யப்பட்டிருந்தன. அடுத்த நிலையில் திருவிராமேஸ்வர முடையான். மகாதேவன் கோயில் என அழைக்கப்படும் திருவிராமேஸ்வரமாகும் இங்கு கிடைத்துள்ள முதலாவது ராஜேந்திரன் காலக்கல்வெட்டொன்று இக்கோயிலின் சுந்திவிளக்கு அதாவது மாலைநேர விளக்கெரிப்பதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒழுங்குகள் பற்றிக் கூறுகின்றது. இவையெல்லாம் சோழ அரசர்கள் சமயத்தின்மீது கொண்ட பற்றுறுதியைக் காட்டுவதுடன் அதனை கோயில்களினூடாக உயர்வாக வளம்படுத்த எத்தகைய முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தனர் என்பதனையும் அறிய ஆதாரமாகின்றது.

மேலும் முதலாம் ராஜராஜனால் அக்காலகடப்பரப்பில் இந்துக்கோயில்களும் அவற்றை அண்டிய பிரதேசங்களில் உருவாக்கப்பட்ட பிராமணக் குடியிருப்புக்களும் பற்றிய செய்திகள் மிகுந்தலையிலிருந்து மூன்று மைலுக்குக்கப்பாலுள்ள மகாகிருஷ்ணிகமவில் கிடைத்துள்ள இரண்டாவது கஜபாகு கால கல்வெட்டில் காணப்படுகின்றது. இவற்றினூடாக பிராமணர்கள் பொதுவாக கோயிலை அண்டியே வாழ்ந்தனர் ராஜராஜன் கந்தளாயில் ராஜராஜேஸ்வரம் அமைத்து ராஜராஜசதுர்வேதி மங்கலம் என்ற பிராமணக் குடியேற்றத்தை ஏற்படுத்தியதை உற்றுநோக்கும் போது இங்கும் சயங்கொண்டேஸ்வரம் என்ற ஒருகோயிலையும் அமைத்து அதனைச் சேவிக்க சயங்கொண்ட சதுர்வேதி மங்கலம் என்றொரு பிராமணக் குடியேற்றத்தையும் ஏற்படுத்தி இருந்தான் என்பதும் இவற்றுக்கும் மேலாக சோழர் காலசமய நடவடிக்கைகள் விதந்து காணப்படும் இடமாகப் பொலனறுவை அமைகின்றது. நாட்டின் ஏனைய பாகங்களில் அவர்கள் அமைத்த கோயில்கள் அழிய அவைபற்றிய சான்றுகளை கல்வெட்டுகளின் மூலமாகவே அறியவேண்டிய நிலை காணப்படுகின்றது. பொலனறுவையில் இவர்கள் அமைத்த கோயில்கள் சில அழியாது இன்றும் அவர்கள் சமய நடவடிக்கை

களைப் பறை சாற்றி நிற்பதோடு காலத்தால் மிகப்பழைய அழியாத கோயில்களாகவும் விளங்குகின்றன அத்துடன் இவற்றுள் காணப்படும் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் இக்கோயில்களது நிராவாகம் பற்றியும் விரிவாக பேசுகின்றன. பொலனறுவையில் மாத்திரம் பத்துச் சிவன் கோயில்களும் ஐந்து விஷ்ணு கோயில்களும் காளிகோயில் ஒன்றும் உள்ளன சிவன் கோயில்களில் 2ஆம் 5ஆம் 6ஆம் சிவன்கோயில்கள் கட்டிட பாணியமைப்பை பொறுத்துத் சோழர் காலத்தவை என இனங்காணப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் காலத்தால் முந்தியது இரண்டாம் சிவ தேவலாயமாகும் இங்கு கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுச் சான்றின் மூலமாக இது முதலாவது ராஜராஜனின் பட்டமகிஷியாகிய வானவன் மாதேவியின் பெயரால் “வானவன் மாதேவியீஸ்வரம் என அழைக்கப்பட்டது புலனாகின்றது. இக்கோயில் ஒன்றுதான் முழுக்க முழுக்க கருங்கல்லினால் கட்டப்பட்ட கட்டிடமெனக் கூறி பொலனறுவையில் இன்று காணப்படும் கட்டிடங்கள் காலத்தால் பழையது மட்டுமன்றி ஈழத்திலுள்ள திராவிடக் கட்டிடக் கலையின் சிறப்புக்குச் சிறந்த உரைகல்லாகவும் இது அமைந்துள்ளதெனலாம். இக்கோயிலை அண்டி மூன்று சிறுகோயில்கள் காணப்படுகின்றன இவற்றுள் இரண்டு கணேச முருகன் கோயில்கள் என இனங்காணப்பட்டுள்ளன. இவற்றை விட இக்கோயிலுடன் இரு சிறிய விஷ்ணு கோயில்களும் உள் இவை முறையே இக்கால கட்டங்களில் சைவ, வைணவ சமய வரலாற்றின் தனித்துவத்தை அறிந்து கொள்ளக் காரணமாகின்றது.

மேலும் இக்கால கோயில்களை விட இவற்றுக்கருகே மண்ணிலே புதைத்து வைத்து அகழ்வாய்வின் மூலமாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட வெண்கலச்சிற்பங்களே ஈழத்தில் சோழர்காலத்தின் கலைவளர்ச்சிக்கு சிறந்த சான்றுகளாக அமைகின்றன முன் எப்போதுமில்லாதவாறு எண்ணிக்கையில் வகையிலும், தரத்திலும் சிறந்து காணப்படும் இவை தமிழகத்தில் சோழரின் சிற்பக்கலைக்கு எவ்வாறு அங்கு கிடைத்த வெண்கலைச்சிலைகள் சிறந்த உரைகல்லாக விளங்குகின்றதோ அவ்வாறே ஈழத்துச் சிலைகளும் இக்கால அவர்கள் காலத்தில் மேன்மை பெற்றதனை எடுத்துக் விளங்க வைக்கின்றது. அத்துடன் அக்கால சமயவளர்ச்சியின்

பல்வகை அம்சங்களையும் சித்தரிப்பனவாக உள்ளன. வெண்கலைச் சிலைகளில் சிவன், பார்வதி, முருகன், கணேசன், விஷ்ணு, பிரமா, சூரியன், நந்தி நாயன்மார், காரைக்காலம்மையார், சிவலிங்கம் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை இவற்றுள் சிவன் பல்வகை மூர்த்தங்களில் காணப்படுகின்றான். நடராஜ மூர்த்தம் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. இதனை விட சோமஸ்கந்த மூர்த்தம்படுக வைரவமூர்த்தம் சுகாசன மூர்த்தம் ஆகிய நிலைகளிலும் சிவன் சிலைகள் உள்ளன. விஷ்ணுசூடபோகஸ்தான மூர்த்தத்தில் காணப்படுகின்றார். அம்மன் விக் கிரகங்களில் பார்வதி மூர்த்தத்தைவிட சரஸ்வதி லக்ஷ்மி ஆகியோரது சிலைகளும் உள, நாயன்மார்களுடன், காரைக்காலம்மையார் பேயுருவாகி இறைவன் புகழ்பாடும் நிலையிலுள்ள சில மிகமிகத் தத்துரூபமாக அமைந்துள்ளது. மாம்பழத்தைக் கையில் வைத்திருக்கும் கணேசர் சிலை முக்கியமானது இவற்றுடன் சூரியன் அக்ஷினி, பிரமா, சிவலிங்கம் சப்தமாத்திரிகள், மகாகாளி, மஹிஷாசுரமர்தினி, விஷ்ணு பார்வதி கணேசர் முருகன் ஆகியோரது கற்சிலைகள் சிறப்புவாய்ந்தவை இவற்றில் நடராஜர், சிவகாமி, விநாயகர், காரைக்காலம்மையார் சுந்தரமூர்த்தி முதலிய தெய்வங்களின் செப்புபடிமக்கள் கொழும்பிலும் அனூராதபுரத்திலுள்ள அரும்பொருட் காட்சியகங்ளில் வைக்கப்பட்டுள்ளமை அக்கால வரலாற்றில் ஈழத்து இந்து மதமானது தனித்துவமிக்க பெருவளர்ச்சி பெற்றிருந்தது என்பதற்கு சிறந்த ஆதாரமாக இருக்கின்றது.

பொலனறுவையிலுள்ள வானவன் மாதேவீஸ்வரத்தில் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டின்மூலம் சோழர்கால கோயில்களில் அன்றாட கடமைகளிலும் நிர்வாகத்திலும் ஈடுபட்டிருந்தோர் பற்றிய விபரம் காணப்படுகின்றது. இக்கல்வெட்டுக்கு உரியவனாக சோழ அரசு நிர்வாகத்தில் உயர்பதவிவகித்த பல்லவராயன் காணப்படுகின்றான். இவன் இக்கோயிலுக்கு அளித்த விளக்கொன்று பற்றியும் இவ்விளக்கை நித்தம் எரிப்பதற்கு ஐந்து பொற்காசு வைப்பிலிட்டமை பற்றியும் கூறுகின்றது. இத்தகைய கைங்கரியத்தை தவறாது கண்காணிப்பவர்களாக பதிலாத மூலப்பாடுடை பஞ்சாச்சரியார், தேவகர்மிகாள், கிரமவித்தகன், சிவபிரமணர்,

பன்மகேஸ்வரர், பரிசாரகர் தேவடியார் ஆகியோர் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளனர். இவர்கள் தமிழக கோயில் நடவடிக்கைகளில் முக்கியப்பங்கு கொண்டிருந்ததால் ஈழத்திலும் சோழர் காலத்தில் அந்நடைமுறைகளே வழக்கிலிருந்தன என்பதனை இது எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

வடமத்திய மாகாணத்தில் பதவியாவும் சோழர் காலத்தில் முக்கியமான குறிப்பிடக்கூடிய இடமாக காணப்படுபட்டது. காரணம் வடாழ்ந்தை கைப்பற்றிய முதலாவது இராஜஇராஜனின் கல்வெட்டுக்கள் இங்கே காணப்பட்டன. இவ்விடத்தில் எல்லமாக ஆறு சிவன் கோயில்களும் ஒரு காளிகோயிலும் காணப்பட்டன. முதலாவது சிவதேவாலயம் ராஜராஜனின் பெயரால் “ரவிகுலமாணிக்கேஸ்வரம் என அழைக்கப்பட்டது. இக்கோயிலுக்கு விளக்குகள் மணிகள், டொற்காக்கள் மிருகங்கள் ஆகியன தானமாக அளிக்கப்பட்டமை பற்றி ராஜேந்திரன் கால கல்வெட்டு சான்று பகருகின்றது. சோழர்களின் தலைநகரமாக பொலனறுவை விளங்கினாலும் திருகோணமலை மாவட்டமும் அவர்களின் செல்வாக்குக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இக்காலத்தில் கோணேஸ்வரம் மச்சகேஸ்வரம் என அழைக்கப்பட்ட தென்பதைக் தட்சிண கைலாசபுராணமும் கோணேசல புராணமும் கூறுவதுடன் இங்கு மாணங்கேணி, நிலாவெளி ஆகிய இடங்களிற் சிடைத்த சோழர்கால கல்வெட்டுக்களும் இதனை உறுதி செய்கின்றன. அனுராதபு மாவட்டத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுடொன்று உத்தமசோழேஸ்வரம் என்னும் ஆலயம் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. அண்மையில் பூனகரியிலுள்ள மணித்தலை எனும் கிராமத்தில் சோழர் கலைப்பாணியிலமைந்த சிவாலயத்தின் அழிபாடுகள் இனங்காணப்பட்டுள்ளன. சோழ ராட்சியின் போது நிருவாகிகளாகவும் வர்த்தகர்களாகவும் படையினராகவும் தமிழ் மக்கள் தங்கியிருந்த இடங்களிளொல்லாம் சைவவழிபாட்டுத்தலங்கள் கட்டுவிக்கப்பட்டன என்பது வெளிப்படை இவ்வாலயங்களில் பூசை செய்வதற்காக பிராமணர்கள் குடியமர்த்தப்பட்ட ராஜராஜ சதுர்வேதிமங்கலம் கந்தளாய் பிரதேசத்தில் அமைந்திருந்த என கந்தளாயில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சோழ இலிங்கேஸ்வரன் கல்வெட்டு சான்று

பகருகின்றது. இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட மகாவிஷ்ணு, அஷ்டையார், பார்வதி, நந்தி ஆகியோர் சிற்பங்கள் சைவ, வைணவ வழிபாடுகள் இங்கே திழைத்தோங்கியதையும் எடுத்தியம்புகின்றன. இப்பிராமணர் குடியிருப்புக்கள் நிசங்கமல்லன் காலம்வரை நீடித்திருந்ததற்கான சான்றுகள் இருப்பதால் கந்தளாயும் மச்சகேஸ்வரம் போன்று முக்கிய இந்துதலமாக விளங்கியது எனலாம் முதலாவது விஜயநகர காலக்கல்வெட்டில் இங்கிருந்த சிவஸ்தலம் “தென்கைலாசம்” என அழைக்கப்பட்ட சான்றும் இதனை உறுதி செய்கின்றது.

சோழரிடம் இருந்து ஈழத்தை மீட்டெடுத்த முதலாவது விஜயபாகுவின் (கி.பி 1070 - 1110) முக்கிய பணியாக பௌத்தமதத்தை புனருத்தாரணம் செய்யவேண்டியதாக இருந்தபோதும் அரசு கட்டிவேறின பின்னர் இந்துமத வழிபாட்டு முறைகளை புறங்கணிக்க முடியவில்லை இவன் சோழர்கால சமய ஸ்தானங்கள் தொடர்ந்து இயங்க அனுமதித்ததோடு தனது காலத்திலும் அமைக்கப்பட்ட சைவக் கோயில்களுக்கும் தனதாதரவை வழங்கினான் என வரலாற்றுப் பேராசிரியர் பரணவித்தானா என்பவர் கருத்துக் கூறியுள்ளமையும் நோக்கற்பாவது இதற்கேற்றாப்போல கந்தளாயில் இவன் மேற்கொண்ட சமய நடவடிக்கைகளை காட்டலாம். சோழரால் கந்தளாயில் அமைக்கப்பட்ட ராஜாராஜேஸ்வரமும் அதனை அண்டியுள்ள ராஜராஜ சதுர்வேதி மங்கலமும் இவன்காலத்தில் இவன் ஆதரவு பெற்றதோடு அம்மன்னன் தனது பெயரையும் சேர்த்து முறையே விஜய ராஜேஸ்வரம் விஜயராஜ சதுர்வேதி மங்கலம் எனவும் இவற்றுக்கு பெயரிட்டான் இதனால் தொடர்ந்தும் சோழர் விட்டுச்சென்ற இந்து நிறுவனங்கள் இவனது ஆதரவைப் பெற்றன என்பது வெள்ளிடை மலை விஜயபாகுவுக்கு பின்னர் முடிசூடிய விக்கிரமபாகு (கி.பி 1111 - 1132) இரண்டாம் கஜபாகு (கி.பி 1132 - 1153) ஆகியோர் காலம் இந்துமதவளர்ச்சியில் முக்கிய காலமாக திகழ்ந்தது. இவர்கள் இருவரும் இந்துக்களாக இருந்தமையால் அதற்கு ஆதரவு கொடுத்து வளர்த்த நிலையில் விக்கிரமபாகு இந்துமதத்துக்கு கொடுத்த ஆதரவு பற்றி குருநாகல் மாவட்டத்திலுள்ள மாகல என்ற இடத்தில் கிடைத்த கல்வெட்டு சான்றுபகருகின்றது. இவற்றின் ஊடாக இந்துக்கள் குடியேறி

இருந்தபகுதியில் விக்ரமராசாளமேக ஈஸ்வரம் எனும் கோயிலைக் கட்டியதாகவும் கந்தளாயிலுள்ள சோழர்கால கோயிலுக்கு விஜயபாக தனது பெயரை சேர்த்த இட்டது போல் இவனும் சோழரால் இங்கே கட்டப்பட்ட கோயிலுக்கு தனது பெயரை இட்டான் எனக் கொள்ள முடிகின்றது. அத்துடன் ஆரண்மனைச் செயற்பாடுகளில் இந்துமத சிறப்பை உணர்த்தும் வகையில் புரோகிதர்களை அழைத்து தமக்கு மகப்பேறு சிறப்பாக நடப்பதற்காக வேதசாஸ்திரங்களில் தேர்ச்சி பெற்று ஏனைய பிராமணர்களாலும் நன்மை பயக்கும் வகையில் வேள்விகளையும் கிரிகைகளையும் செய்வித்தான் அவர்களுக்கே இந்து முறை படி தானங்கள் வழங்கினான் எனவும் குழந்தைப்பிறந்தவுடனும் இந்துமத ஆசாரமுறைப்படி கிரிகைகளை நடாத்தி சிறப்பாக காது குத்தல், சோறூட்டல், உபநயனக்கிரியைகள் செய்வித்து இந்து ஆசார முறைமைகள் அவனியில் சிறந்தோங்கிட வழி வகுத்தமை இவனது காலத்திலும் இந்துமதவரலாறு தனித்துவ செல்வாக்குப் பெற்று வளர்ந்தது எனக் கூறமுடிகின்றது.

இரண்டாவது கஜபாகுவை எடுத்துக்கொண்டால் இவனும் இந்துவாகவே வாழ்ந்து பொலன்னுவையிலுள்ள பாண்டியர்கலைப்பாணியிலமைந்த முதலாவது சிவதேலாயத்தைக் கட்டுவித்தவனும் இவனே எனவும் கூறப்படுகின்றது கப்பறுவடு ஓயாத்தூண் கல்வெட்டின் மூலம் இந்துமதக்கிரிகைகளில் இவனுக்கிருந்த ஈடுபாடு மேலும் புலப்படுகின்றது. இக்கல்வெட்டுக் கந்தப்பெருமானின் விழாவுக்காகச் சிலைகளும் ஏனைய பொருட்களையும் யாத்த சிற்பியாகிய “டாபெரரங்கிடாகே கிணபி” என்பவனுக்கு இவனால் நிலம் வேதனமாக கொடுக்கப்பட்டதைக் கூறுகின்றது. இச்சிற்பி கிரிகைகளைச் சீராகவும் செம்மையாகவும் நடாத்தும் திறமை பெற்றிருந்தான் என்பதும் மன்னன் செய்ய விழைந்த லக்ஷ்புசைக்காக கந்தனுடைய விக்ரகம் உட்பட பல்வேறு சிலைகளையும் ஓவியங்களையும் வடித்தமைக்காக நிலத்தை பெற்றான் எனவரும் குறிப்பு மன்னனது இந்துமத ஈடுபாட்டை சுட்டி நிற்கின்றது.

பொலன்னுவையை தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த அரசர்களுள்ளே தலை சிறந்த வீரனாகவும் விளங்கிய முதலாம் பராக்கிரமபாகு தனது சாதனைகளால் மகாபராக்கிரமபாகு என அழைக்கப்படுகின்றான். இவன் பௌத்த சமய வளர்ச்சிக்குப் பெருந்தொண்டாற்றியவன் இலங்காதிலக விகாரை முதலாம் விகாரையாக சமைத்தவன் என்ற போதிலும் இந்து சமயத்திற்கு ஆதரவு வழங்கினான் இவன் பிராமணருக்காக ஹேறம மந்திரம், தரணஹாரம் என்ற இரு மண்டபங்கள் கட்டி வேதக்கிரிகைகள் சிறப்பாக நிகழ உதவியதோடு பதின்மூன்று ஆலயங்கள் அமைத்தான் என்றும் குளவம்சம் கூறுகின்றது. இவன் வழிவந்த நிசங்க மல்லன் பார்வதி தேவிக்கு அன்னசத்திரம் அமைத்ததோடு பிராமணருக் கென வேறுபல அன்னசத்திரங்களையும் உருவாக்கினான் என்பது அவனுக்கு இந்து மதவரலாற்றில் இருந்த ஈடுபாட்டை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. நிசங்கமல்லனின் இந்தமத நடவடிக்கைகள் பற்றி பொலன்னுவை கந்தளாய் ஆகிய இரு இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன பொலன்னுவையிலுள்ள முதலாவது சிவதேவாலயத்தில் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டில் இச்சிவதேவாலயத்தில் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டில் இச்சிவதேவாலயத்தில் தான் நடாத்திய நவக்கிரக சாந்தியின் போது தன்னை தூய்மைப்படுத்துவதற்காக தூய்மைச்சடங்கு சார்ந்த ஸ்நானத்தில் ஈடுபட்டான் என செய்திகள் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் இங்கு கிடைத்த பிறிதொரு கல்வெட்டின் மூலம் இவனால் இங்குள்ள பிராமணருக்குப் “பிராமண சத்திரம்” ஒன்றமைக்கப்பட்டதும் தெரிகின்றது. இவனது கந்தளாய் கல் ஆசனக்கல்வெட்டில் இங்கு நிலவிய “சதுர்வேதி பிரமபுரம்” பற்றிய குறிப்பு வருகின்றது இக்கூற்று சோழர்காலத்திலே அமைக்கப் பெற்ற பிராமண குடியிருப்பு தொடர்ந்தும் நிசங்கமல்லன் காலம்வரை மன்னரது ஆதரவு பெற்று இயங்கியதென்பதை நிரூபிக்கின்றது. அத்துடன் இவ் விடத்தில் “பார்வதி தர்மசாலா” என்றொரு தர்மசாலையும் இம்மன்னன் ஸ்தாபித்தான் இவன் மேலும் இங்குள்ள கல்லாசனத்திலிருந்து இவ்விடத்தில் நடைபெற்ற இசை, நடன நிகழ்ச்சிகளையும் பார்வதி தர்மசாலையில் தானம் கொடுத்ததையும் அவதானித்ததாகவும் இக்கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. ஈழத்தில் இவன்

மேற்கொண்ட இடங்களில் சினொளிபாதம், தேவிநுவர ஆகியனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. பொலன்னுவையில் அகலுண்டாவைச் சந்தியில் கிடைத்துள்ள 12ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ்க்கல்வெட்டில் இங்குள்ள சிவதேவாலயத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்ட தானம் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

இக்காலத்தில் ஈழத்தின் புகழ்பூத்த சிவாலயங்களாகிய திருக்கேதீஸ்வரம் திருக்கோணேஸ்வரமும் சிறப்புடன் விளங்கின. திருக்கோணேஸ்வரம் அமைந்துள்ள திருக்கோணமலை மாவட்டம் ஒரு முக்கியமான மாவட்டமாகவும் விளங்கியதையும் இக்காலச்சான்றுகள் உணர்த்துகின்றன. இதனாற்றான் சோழர் பின்னும் அரசு கட்டிலேறிய விஜயபாகு, விக்ஸிரமபாகு, கஜபாகு போன்றோர் நடவடிக்கைகள் மட்டுமன்றி குளக்கோட்டன் போன்றோர் சமய நடவடிக்கைகளும் இங்கு காணப்படுகின்றன. ஆனால் மன்னார் மாவட்டத்தை பொறுத்தவரை இங்கிருந்த இந்து நிறுவனங்கள் சோழர் காலத்தில் சிறப்புற்ற போதும் பின்வந்தோரால் அதுபோஷிக்கப்பட்டதற்கு சான்றுகள் இல்லாத போதும் அவை தொடர்ந்தும் சிறப்பாக இயங்கின என்பதனை அறிய முடிகின்றது.

நிசங்கமல்லனது ஆட்சியை தொடர்ந்து பொலன்னுவையில் இரண்டு சகாப்தங்களாக கலிங்கன் ஆட்சி நடைபெற்ற போதிலெல்லாம் இங்கு சமயநம்பிக்கைகள் வழிபாடுகள் அதிகரித்துக் காணப்பட்டன. இவற்றின் பேராக கி.பி 1215இல் கலிங்க வம்சத்தவனான மாகனது படைஎடுப்பு நிகழ்ந்தது. இவனது படைகளில் அதிகம் தமிழர் இடம் பெற்றமையின் பேராக இவன் சைவசமயத்தை உயர்வாக வளம்படுத்தினான் என அறியமுடிகின்றது. இதற்கேதுவாக பௌத்தமதத்திற்கு எதிரான நடவடிக்கைகளிலும் அவன் ஈடுபட்டான். இவனது சமய செயற்பாடுகள் மட்டக்களப்பு பிரதேசத்திலேயே காணப்பட்ட நிலையில் பொதுவாக இவனை தமிழ் மன்னனென்றே மட்டக்களப்பு கோயில் களில் இருக்கும் பட்டயங்கள் கூறுகின்றன. பழகாமத்தில் அரசிருக்கையை அமைத்த இவன் பட்டிருப்புக்கருகாமையிலுள்ள போரைதீவுச் சித்திரவேலாயுத சுவாமிகோயில் கொக்கட்டிச்சோலை

தான்தோன்றியீஸ்வரர் கோயில் ஆகியவற்றைக் கட்டி அவைகளுக்கு நெல்வயல்களையும் மானியமாகக் கொடுத்தான் இச்சந்தர்ப்பத்தில் திருக்கோயிலுள்ள மேற்படி சித்திரவேளையுத சுவாமி கோயிலே மட்டக்களப்பில் உள்ள முதலாவது திருப்படைக்கோயில் மட்டுமன்றி தேசத்துக் கோயில் என மக்களால் போற்றப்படுவதும் ஈண்டு நினைவு கூறப்பாலது கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றியீஸ்வரர் கோயிலும் மற்றொரு திருப்படைக்கோயிலாகும் இக் கோயில்களின் நிருவாகம் கலிங்க வேளாளரிடமே இருந்ததும் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது.

மட்டக்களப்பு மான்மியம் மட்டக்களப்பு முழுவதுமே தமிழ் மதமே வளர்ச்சியெய்த மாகன் அங்குள்ள குடிகளை ஏழாகப் பிரித்து அவர்களுக்கு வகுத்த கோயிற்கடமைகளையும் கூறியுள்ளன அவையாவன.

“சொல்லிய விளக்கேற்றல் பூவெடுத்தல் தூசகற்றல் சாணமிடல் அணிவிளக்கல் நல்லமலர்மாலைகட்டல் மேளமிட்டல் நற்சந்தனமலரைத்திடுதல் நெல்லுக்குத்தல் துல்லியமாய் வளர்ச்சிவிகை ஏந்திச்செல்லல் தானிகட்டல் அமுது வைத்தல் முதன்மை பாப்பான் வல்லபதம் நீர் வார்த்தல் அகத்தில் தொண்டு புரியுமென்று மாகோனும் வகுத்துப்பின்னும்” என்பதாகும். எனவே மாகனது வருகை கிழக்கு மாகாணத்தில் இந்துமத வளர்ச்சியில் ஒரு முக்கியமான கால கட்டமாக அமைந்தது எனலாம்.

மாகன் காலத்தில் திருகோணமலையில் இந்துசமய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட மன்னனெருவானாகிய சோடகங்கள் என அழைக்கப்பட்ட குளக்கோட்ட மகராசன் திருப்பணியை நிறைவேற்றி அவ்வாலயப்பணிவிடைகளை நிறைவேற்றுவதற்கும் கோணேசலிங்கத்திற்கு பூசனை புரிவிப்பதற்கும் செலவு வரவுகளுக்காக ஏழுநாடுகளில் வயல் நிலங்களையும் தோப்புக்களையும் ஏற்படுத்தி அவைகளிற் பயிரிட்டு வருமானஞ்செலுத்தும்படி வன்னியார்களை அழைப்பித்துக் குடியிருத்தித் தன்நாட்டுக்குமீண்டான். அந்தநாள் முதல் அவ்வருமானங்களால் ஆலயப்பணி விடைகளும் அந்தணர்

அக்கிரகாரங்களும் மடங்களும் சம்பிரமாகச் சிறந்து விளங்கின. கோணேசர் கல்வெட்டு திருக்கோணேச புராணம் தட்சிணைகைலாச புராணம் ஆகியவற்றில் குளக்கோட்டன் கோணேசர் கோயில் கடமைகளை நிறைவேற்ற மெற்கொண்ட பணிகள் பற்றிய குறிப்பு வருகின்றது. இவன் தமிழ்நாட்டிலுள்ள மருங்கூரிலிருந்து வளவர் சாதியை சேர்ந்த முப்பது குடும்பங்களை திரிகோணமலையில் அமர்த்தி தானத்தார் என்ற பட்டப்பெயரையும் அவர்களுக்களித்தான் காரைக்காலிலிருந்து இருபது குடும்பங்களை அழைத்து வந்து பண்டாரத்தார் என்ற பட்டம் கொடுக்கப்பட்டது. திரிகோணமலையிலுள்ள பள்ளவெளி அவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டது. திருநெல்வேலிலிருந்து காராளர் சாதியை சேர்ந்த பிரபுத்துவமரபினர் அழைத்து வரப்பட்ட அவருக் முதன்மை என்ற பட்டம் கொடுக்கப்பட்டது. கோயில் விழாக்களுக்கு இவரே பொறுப்பாக விருந்தார். இவருக்கு கட்டுக்குளத்தார் நினவெளிக் கிராமங்கள் கொடுக்கப்பட்டன சோழநாட்டில் இருந்து ஐந்த ஆசானிகள் (சிற்பிகள் வரவழைக்கப்பட்டு திரிகோணமலையில் குடியமர்த்தப்பட்டனர் இத்தகைய நிலையில் இவ்வாறு குடிபெற்றப்பட்டவர்களுக்கு கடமைகளும் வகுத்துக் கொடக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த வகையில் புருங்கர் பரம்பரையினர் இறைவன் முன் ஆனாத்தி எடுத்தல் நடனமாடல் பன்றிகுற்றல் போன்ற கடமைகளைச் செய்தனர். வரிப்பத்தார் பட்டாடை, கொய்தல், கட்டல், புப்பத்திரங்கள் எடுத்தல், தூர்தல் தீர்த்தமெடுத்தல், நெல்லுக்குத்தல், சாணம் மெழுகுதல் விளக்கேற்றல் தனிசை தட்டு முட்டு இவைகளை விளக்குதல் சந்தனம் அரைத்துக் கொடுத்தல் ஆகிய கடமைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர் இவர்களின் கடமைகள் ஆலயங்களில் சமய செயல்பாட்டுத்திறன்கள் இடையீடு இன்றி இடம்பெற வழிசமைத்தன. இந்நிலையில் குளக்கோட்டன் அமைத்த கோயில்கள் பாண்டியர் கலைமரபில் அமைத்தும் இருந்தன. இருந்த போதும் பிற்பட்டகால கோயில்கள் திராவிட பாணி முறமைகளை கொண்டேகாணப்பட்டது.

இக்கால இந்துக்கோயில்களை எடுத்து நோக்கும் போது பொலனறுவையிலுள்ள 25,6ம் இலக்கமுள்ள சிவதேவாலயங்களை விட ஏனையவை கி.பி 12ம் 13ம் நூற்றாண்டை சேர்ந்தனவாகும் இவற்றுள் பெரும்பாலானவை மாகனது ஆட்சியில்கட்டப்பட்டன

வாகும். பொலனறுவைக்கால திராவிடக் கலை முன்னைய காலத்தைவிட உச்சநிலை எய்திய காலமெனவும் கூறலாம் அநுராதபுரகாலத்தில் சிங்களப் பெளத்த கலையுடன் சங்கமியாயது அங்கு மிங்குமாக சிலசில அம்சங்கள் மூலலே பிரதிபலித்த இக்கலை பொலனறுவைக் காலத்தில் பெளத்த கலையோடு சங்கமித்து தனது செல்வாக்கை எடுத்தியம்பி நிற்கின்றது எனலாம் பெளத்த கட்டிடக்கலையில் பொலனறுவைக்காலத்தில் விக்ரிக சாலைகளான பிரதிமாகர என்ற கட்டிட அமைப்புக்கள் மலிந்து காணப்படுவதும் இந் து மதச் செல்வாக்கே எனக் கொள்ளப்படுகின்றது.

இக்காலத்தில் பிராமணர் செல்வாக்கு முன் எப்போதாயினாலும் அளவுக்கு உயர்ந்து காணப்பட்டது. அரண்மனையில் இந்த செல்வாக்கு மேலோங்கியதோடு புரோகிதரின் செல்வாக்கும் மலிந்தது வடமொழிக்கு முன்னரைவிட முக்கியம் கொடுக்கப்பட்டதோடு வடமொழி நீதி சாஸ்திரங்களை அரசியற் தத்துவமாகவும் மன்னர் கைக்கொண்டனர் மனுஸ்மிருதி கௌடில்பரது அர்த்த சாஸ்திரம் போன்றன இக்காலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்ற நூல்களாக மன்னரால் கைக் கொள்ளப்பட்டன அரசு தத்துவத்தில் மனிதன் தெய்வீகத்தன்மை வாய்ந்தவன் என்று கருத்து வலுப்பெற்றதற்கும் இந்துசாஸ்திரங்களின் செல்வாக்கே காரணம் எனலாம். இக்காலத்தில் மன்னர்கள் தெய்வீக நிலையிலேயே வைத்துப் பேணப்பட்டனர் மனுஸ்மிருதியில் இவ்வம்சம் பற்றிக் கூறப்படுபவை இக்கால கல்வெட்டுகளில் கூறப்படுகின்றன. இச்சந்தர்ப்பத்தில் முதலாவது பராக்கிரமபாகுவின் தேவநாகலக் கல்வெட்டில் அம்மன்னன் எவ்வாறு சித்தரிக்கப்படுகின்றான் என நோக்குவது பொருத்தமானதாகும் அதுகூறுவதாவது

“மூர்க்கத்தனத்திலும் அளல் கக்குகின்ற சத்தியிலும் சூரியனையும் வீரத்தில் மகேஸ்வரனையும் இறுமாப்பில் உபேந்திராவையும் அரசனுக்குரிய பண்பில் தேவர்களின் தலைவனாகிய இந்திரனையும் செல்வச் செழிப்பில் செல்வத்தின் தெய்வமாகிய குபேரனையும் உயிரிக்கு இன்பத்தை அருளுவதில் கீர்த்தி கிறுவையும் ஞானத்தில் தெய்வங்களின் சூருவாகிய பிரகஸ்பதியையும் மென்மையில் சந்திரனையும் அழகில்

கந்தர்வரையும் அன்பில்போதி சத்தவரையும் இவர் விஞ்சுகின்றார்” என்பதாகும். முதலாவது விஜயபாகுவின் அம்பகமுக பாறைக்கல்வெட்டிலும் இதே தொனி காணப்படுவதும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது. மனுஸ்மிருதியில் அரசர்கள் மனித உருவில் காணப்பட்டாலும் தெய்வங்களே எனக்குறிப்பிடுவது போன்று நிசங்கமல்லனும் தனது கல்பொத்த கல் வெட்டில் இவ்வாறு கூறியுள்ளான். இராசவாகினியில் ஆறுதெய்வங்களாகிய யமன், சூரியன், சந்திரன், மிருத்யு, குபேரன், அக்கினி ஆகியோரிலிருந்து படைக்கப்பட்டவர்கள் போன்று அரசுகள் புவியில் நடந்து கொள்ளுகின்றனர் என வரும் குறிப்பும் மன்னரின் தெய்வீகக் கோட்பாட்டை வலியுறுத்துவனவாக அமைந்துள்ளது.

இத்தகைய செயற்பாட்டுத் திறன்கள் ஈழத்தில் இருந்து வந்த பௌத்தமதம் இந்துமதச் செல்வாக்குக் உற்படுத்தப்பட காரணமாகியது என மிறுதன் என்பவர் கருத்துக் கூறிய நிலையில் “பொலனறுவையில் இந்துமதம் தூயபௌத்த கோட்பாட்டின் மீது செலுத்தவந்த ஆதிக்கத் தொடர்ச்சியாக அதிகரித்து வருவதை நாம் இங்கும் காணலாம். தென்னிந்தியாவிலிருந்து பட்டையெடுத்தோரின் தொகை பெருகப்பெருக ஒவ்வொரு பட்டையெடுப்பும் பின்வாங்கிய பின் அது சில தனி நபர்களை இங்கே குடியமர்த்திச் சென்றது. இவர்கள் தமது சொந்த நம்பிக்கைகளையும் பழக்கவழங்கங்களையும் இங்கு புகுத்தி இந்நாட்டுவாசிகள் மீது நம்பிக்கைகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் செல்வாக்கு வகிக்கச் செய்தனர் இதனால் பௌத்தம் தனது தனித்துவ அம்சங்கள் சிலவற்றை இழக்க இந்தத் தெய்வங்கள் மேலும் மேலும் பௌத்த கோயில்களில் வழிபாடப்படலாயின” இது ஈழத்து இந்துமதவரலாற்றைப் பொறுத்து ஒரு பொற்காலமாக மாற்றியமைக்க ஏதுவாகிற்றது எனலாம்.

ஈழத்து இந்துமதம் பௌத்தத்தின் மீது கொண்டிருந்த செல்வாக்குக்கு வெளிநாட்டுப் படை எடுப்புக்கள் மட்டும் காரணமல்ல இந்நாட்டில் சிங்கள தமிழ் மொழி பேசியோர் பௌத்தம் இங்கு வரமுன்னர் இந்துக்களாகவே விளங்கினர். பௌத்தத்தைச்

சிங்களமொழி பேசியோர் தழுவினாலும் கூடத்தமது பழைய இந்து மத நம்பிக்கைகளை பேணி இவை நாட்டார் வழிபாடுகளாக அவர்களால் பேணப்பட்டன. அநுராதபுர அரசு காலத்தில் பௌத்தமதம் கொண்டிருந்த இறுக்கமான கட்டுப்பட்டினால் பௌத்தமதத்துடன் இவை சங்கமிக்கவில்லை. இதே வேளை பொலனறுவை பிரதேசத்தை மையமாக கொண்டு ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்களின் அர்ப்பணிப்புக்கள் இந்துமதவரலாறுகள் வளர்க்கப்பட்ட காரணமாகிய நிலையில் அது மகானது 1247ம் ஆண்டு வரையான ஆட்சிக்காலத்தில் பல சாதனைகள் புரிந்து கொள்ள காரணமாகிய நிலையும் பௌத்தம் தளர்வடைய இந்துச் செல்வாக்கு பலவழிகளில் செறிந்திருந்தும் இந்துமத நம்பிக்கைகள் பரவலாக பேணப்படவும் பௌத்தத்துடன் சங்கமிக்கவும் வழிபிறந்தது. இத்தகைய தன்மைகளை ஏற்படுத்தி இந்துமத வரலாற்றை தனித்துவமிக்க வரலாறாக பேணிப்பாதுகாப்பதற்கு ஏற்ற காலமாக விளங்கியது பொலனறுவைக்கால இந்து மதவரலாற்றுக்காலமேறே கூறலாம்.

IV ஈழத்து இந்துமதவரலாறு - ஆரியச்சக்கரவர்த்தி காலம் (1250 - 1620)

ஈழத்து இந்துமதவரலாற்றைப் பொறுத்தவரை 1282ம் ஆண்டளவில் இலங்கை மீது ஏற்பட்ட பாண்டியப் படைபெடுப்பின் விளைவாக ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் ஆதிக்கம் யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்பட்டது ஆரம்பத்தில் வடஇலங்கையிலே பாண்டியரின் பிரதிநிதிகளாக நிர்வாகப் பொறுப்புக்களை மேற்கொண்டிருந்த ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் தென்னிந்தியாவிற்கு பாண்டியப்பேரரசு நிலைகுலைந்ததும் அரசர்களாக முடிசூடி யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சுதந்திரமாக ஆட்சிபுரிந்தார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்து ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் ஆதிக்கம் பதினாலாம் நூற்றாண்டிலே உள்ளத நிலையிற் காணப்பட்டது. மன்னார்க்கடல் முத்துக் குளிப்பு பாக்குநீரினை மூலமான வாணிபம் என்பவற்றை கட்டுப்படுத்தியதன் மூலமாக அவர்கள் அதிக பொருள் வருமானத்தை பெற்றார்கள் அதன் விளைவாக பலம் பொருந்திய

படைகளை அவர்களாற் வைத்திருக்க முடிந்தது. வரோதய சிங்கையாரின் மார்த்தாண்ட சிங்கையாரியன் ஆகிய மன்னர்களின் காலத்தில் தென்னிலங்கையில் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் மேலாதிக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது கறுவா முதலிய வாசனைச் சரக்குகளின் வாணிபத்தின் மூலமாக வருமானத்தை பெற்றுக் கொள்வதற்காகவே தென்னிலங்கை மீது ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் படையெடுப்புக்களை நடாத்தினார்களென்று கருதமுடிகின்றது. இவற்றின்பேராக வளம்படுத்தப்பட்ட அரசவரலாறு 14ம் நூற்றாண்டின் முடிவிலே தமிழகத்தில் விஜயநகர ஆட்சி ஏற்பட்டதன் விளைவாக விஜயநகரப் பேரரசின் செல்வாக்கு யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் வலுப்பெற்றது. விஜயநகரபேரரசர் சிலர் யாழ்ப்பாண அரசர்களிடமிருந்து திறைபெற்றுக் கொள்வதற்கு முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தனர் இதனால் அரசியல், சமயம், வாணிபம் போன்ற துறைகளில் நெருங்கிய தொடர்புகள் ஏற்பட்டிருந்தன இதே நேரம் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் என்ற குலப்பெயரையுடைய அரசர்கள் யாழ்ப்பாணப்பட்டினம், யாழ்ப்பாணதேசம் என வழங்கிய தமிழிராச்சியத்தை ஏறக்குறைய 350 ஆண்டுகளாக ஆட்சிபுரிந்தனர் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடும் அதனை சார்ந்துள்ள தீவுப்பற்றும் மாதோட்டப்பகுதியும் பூநகரி, பல்லவராயன் கட்டு இலுப்பைக்கடவை போன்ற விடங்களும் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் நேரடியான ஆட்சியின் கீழமைந்தன அத்துடன் வன்னியம் என்ற தமிழ்ச் சிற்றரசுகளின் ஆட்சியின் கீழமைந்த வன்னிமைகள் பலவற்றின் மேலும் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் மேலாதிக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது சருங்கியநிலையில் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் எல்லைகள் இன்றைய வடமாகாணத்திலுள்ள மாவட்டங்களை அடக்கியன வாயிருந்தன. அங்கு வாழ்ந்த மக்களுள் மிகப்பெரும்பான்மையோர் சைவர்களாகவும் இருந்தனர். இவற்றின்பேராக யாழ்ப்பாண அரசர்களான ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் சைவசமயம் மேன்மை பெறுவதற்கு பல பணிகளைப் புரிந்தனர்.

இவர்கள் குலத்தால் அந்தனர் அவர்களின் முன்னோர்கள் காத்தியாயன குத்திரத்துக்கசிப கோத்திரத்துப் பஞ்ச கிராம வேதியர் அவர்களும் ஜந்நாற்றுப்பன்னிருவர் இராமேஸ்வரம் கோயிலிலே

தேவகன் மிகளாயிருந்தனர். அவர்களைப் பாசபத மறையவர்களென்று செகராச சேகரமாலை குறிப்பிடுகின்றது அத்தகையோரிற் சிலர் அரசசேவையிற் சேர்ந்து உயர் பதவிகளைப் பெற்றதன் பயனாக ஆரியச் சக்கரவர்த்தி யென்ற பட்டத்தை பெற்றனர். அவர்களிலொருவன் பாண்டியரின் அரண்மனையிலே செப்பேட்டுத் திணைக்களத்து மந்திரியாக விருந்தான் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளுட் சிலர் பாண்டியரின் சேனாதிபதிகளாயிருந்தனர். அவர்களுள் ஒருவன் “தனிநின்றுவென்று பெருமான்” என்ற சிறப்புப்பட்டத்தைப் பெற்றிருந்தான் நல்லூரில் வாழ்ந்திருந்த அச்சேனாதிபதிகளின் பிற்சந்ததியினரே யாழ்ப்பாணத்து அரியச்சக்கரவர்த்திகள் அவர்கள் வடமொழிக்கல்வி விருத்தியில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட வைதீக சைவர்களாகியிருந்தனர். அரசசேர்க்கையினாலும் பின் அரச பதவியினைக் பெற்றதன் விளைவாகவும் பூர்வாசாரங்களின் தன்மையாலும் பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டிற் பாண்டியராட்சியில் உன்னத வளர்ச்சி பெற்ற சைவசமயத்தின் பேராதரவாளராகவும் அபிமானிகளாகவும் பாதுகாவலர்களாகவும் ஆரியச்சக்கர வர்த்திகள் விளங்கினார்கள்.

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் விருதுப் பெயர்களும் அரசசின்னங்களும் சமயச்சார்புடையனவாயிருந்தன சேதுகாவலன் தேவபைர் கோன், கங்கையாரியன், கங்கைநாடன் என்ற விருதுப்பெயர்களெல்லாம் அவர்களின் சமயாபிமானத்தை விளக்குவனவாயுள்ளன. இவர்கள் சிவ சின்னமாகிய நந்தியின் வடிவினைத் தமது அரசசின்னமாகவும் அரச முத்திரைகளுள் ஒன்றாகவும் பயன்படுத்தியமையும் அவர்களின் சைவ சமயாபிமானத்திற்குச் சிறந்தவேர் உதாரணமாகும் அவர்களின் கொடியிலே நந்தியின் உருவம் வரையப்பெற்றிருந்தது அம்மன்னருள் ஒருவனை இடபவான் கொடி எழுதிய பெருமான் என ஸ்ரீ தட்சிணகைலாச புராணம் வர்ணிக்கின்றது. வேறொருவனை விடைக் கொடியுஞ் சேதுவும் நீளகண்டிகளொன்பதும் பெற்றித்து மிகைத்தகோ எனச் செகராச சேகரமாலை புகழ்ந்துரைக் கின்றது. 16ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அரசகேசரியாற் பாடப்பெற்ற இரகுவம்சம் என்னும் காப்பியம் சிங்கையாரியன் விடைக்கொடியோன் என்பதை மன்று கண்டருளுங் கங்கையாரின்

விடைக்கொடியோன் என்பதை மன்று கண்டருளுங் கங்கையாரின் விடையின வாணி என்ற தொடராலே உணர்த்துகின்றது முதலாஞ் சிங்கையாரியனை அண்டர் நிமிர்ந்தாடும் பரிசுடைத்தாய்க் கொண்ட விடை காட்டுங் கொடியினான் எனக் கைலாயமாலை குறிப்பிடுகின்றது.

மேலும் சமஸ்கிருதமொழிப்பயிற்சியும் தமிழ்மொழி வளர்ச்சியில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் கவிவாணர்களுக்கும் ஆதரவுகள் புரிந்தனர் அவர்களுள் ஒருவனைக் கற்றவர் திலகன் என ஸ்ரீ தட்சிண கைலாச புராணம் புகழ்ந்துள்ளது இவர்களின் தூண்டுதலினாலும் ஆதரவுடனும் சோதிடம், மருத்துவம் ஆகிய துறைகளிலே சில நூல்கள் தமிழில் எழுதப்பட்டன, சமஸ்கிருத நூல்களைக் கற்று அவற்றின் சாராம்சங்களைத் தெரிந்து செகராச சேகரமாலை என்னும் சோதிட நூலும் செகராச சேகரன் என்னும் வைத்தியநூலும் 14ம் நூற்றாண்டில் வரோதயசிங்கையாரின் ஆட்சியில் எழுதப்பட்டன, செகராச சேகரன் என்னும் பட்டப் பெயரைக் கொண்ட அவ்வரசனின் பேராதரவுடன் அவை எழுதப்பட்டதால் அவனை நினைவு கூரும் வண்ணமாக அவை முறையே செகராச சேகரமாலை செகராசசேகரம் என்று நூலாசிரியர்களினாலே பெயரிடப்பட்டன.

சைவசமயச் சார்புடைய நூல்களிலே கோணேசர் கல்வெட்டு ஸ்ரீ தட்சிணகைலாச புராணம் திருக்கரகைப்புராணம் ஆகிய மூன்றும் இக்காலத்துக்குரியவை, கோணேசர் கல்வெட்டு என்பதைக் கவிராசர் என்ற புலவர் பாடியுள்ளார் என்பது மரபு அந்நூல் செய்யுள் வடிவிலும் வசனரூபமாகவும் அமைந்துள்ள பல பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது அவற்றுட் குளக்கோட்டன் கஜவாகு என்னும் மன்னிருவரைப்பற்றிய செய்யுள் வடிவிலுள்ள பகுதிகள் கல்வெட்டு எனப் பொது வழக்கிலே குறிப்பிடப்படும் இலக்கிய வகையைச் சேர்ந்தவை இவற்றிலே கோணேசர் கோயிலின் வளர்ச்சி அதன் நிர்வாக ஏற்பாடுகள் கோயிற் சேவைகள் நிலமானியங்கள் முதலியபைற்றிய வரலாற்றியிசங்களும் புராணக்கதைகளும் பாமர வழக்கிலுள்ள கதைகளும் அதிலே எதுவித வரையறையுமின்றிக் கலப்புற்றுள்ளன.

ஈழத்து தலபுராணங்களிலே தலைசிறந்ததான ஸ்ரீ தட்சிண
சைலாசபுராணம் இது கோணேசர் கோயிலைப் பற்றிய
தலபுராணமாகும் வழிபாட்டு நிலையமென்று வகையிலும்
கவர்ச்சியான கலைவனப்பு மிக்க கோபுரங்களைப் பெற்ற
கட்டிடவமைப்பு என்ற வகையிலும் சமுதாயத்தின் பல்வேறு
கூறுகளையும் ஒன்றிணைத்துச் சமுதாய ஒழுங்குகளையும் சமய
வழமைகளையும் நிலை நிறுத்தும் சாதனம் என்ற வகையிலும்
கோயில் மிகுந்த வளர்ச்சி பெற்றிருந்த காலத்தில் கோயிலை
அடிப்படையாகக் கொண்ட தலபுராணம் என்ற பெருமையிலே
புண்ணிய தலங்களுக்குப் பத்தர்கள் பெருந்தொகையினராகக்
கூடியாத்திரை போகின்ற வழக்கம் ஏற்பட்ட காலத்தில்
தலச்சிறப்பினையும் அவை சமய வரலாற்றில் பெறும் இடத்தினையும்
உணர்த்துவதற்காக எழுதப்பட்டன. இவ்வகையில் தமிழிலுள்ள
தலபுராணங்களுக்குச் சிறப்பாகவரிய பண்டுகளை எல்லாம் இப்புராணம்
கொண்டிருப்பதுடன் அதன் சொல்வளம் கவிநடைபோன்ற அம்சங்கள்
பெரியபுராணத்தின் செல்வாக்கினை மிகுதியாக பிரதிபலிக்கின்றன.
இத்துடன் கோணேசர் கோயில் உற்பத்தியையும் வளர்ச்சியையும்
விளக்குவதற்குப் பெளராணிக மரபிலுள்ள கதைகளையும்
குளக்கோட்டன் கதையினையும் பண்டிதராசர் பயன்படுத்தியுள்ளமை
குறிப்பிடத்தக்கன. பத்திச் சுவையும் கவிநயமும் விரவியதானதன்மை
இக்காலசமய வரலாறு என்றும் மங்காமல் மறையாமல்
பேணிப்பாதுகாப்பதற்கு ஏற்ற சாதனமாகவும் இது பயன்படுத்தப்
பட்டுள்ளமை சிறப்பிசாமாகும்.

மேலும் இக்கால சைவர்களின் சமுதாய வாழ்க்கையிலும்
சமயவாழ்க்கையிலும் கோயில்கள் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தன.
வருடாந்த விழாக்களுந் தலயாத்திகைளும் ஆலயவழிபாட்டின்
சிறப்பம்சங்களாயிருந்தன. ஆலயங்களின் ஆராதனைகளும் நித்திய
கருமங்களும் விழாக்களும் பெரும்பாலும் வேதாகம முறைப்படி
நடைபெற்றன. நல்லூர் மாவிட்டபுரம் கீரிமலை, நயினாதீவு,
செல்வச்சந்நிதி, வல்லிபுரம், ஒட்டுசுட்டான் வெருகல், சித்தர்ண்டி,
திருக்கோயில், கொக்கட்டடிச்சோலை ஆகியவிடங்களிலும்
படல்பெற்ற திருத்தலங்களான திருக்கேதீஸ்வரம், கோணேஸ்வரம்

ஆகியவற்றிலும் தேசத்து கோயில்கள் என்று கொள்ளத்தக்க வகையைச் சேர்ந்த ஆலயங்கள் அமைந்திருந்தன. கிராமங்கள் தோறும் சிவன், விநாயகர், முருகன், அம்மன், வைரவர் முதலிய தெய்வங்களுக்குக் கோயில்களை அமைக்கும் முறையும் ஏற்பட்டிருந்தது. ஐயனார் நாகதம்பிரான், பூதராயர், கண்ணகி முதலிய தெய்வங்களை மக்கள் வழிபட்டனர். பணப்புழக்கம் பொதுமக்களிடையே அரிதாகிவிருந்த அக்காலத்தில் வேளாண்மை மூலமாக கிடைத்த வருமானத்தையும் மக்களின் சேவைகளையும் ஆதாரமாக கொண்டு கோயில்கள் எழுந்தன. இவை விவசாயப் பெருமக்களின் உடமையாக இருந்ததுடன் இறுக்கமான வைதீகமரபுகளைப் கடைப்பிடிக்கும் மையங்களாகவும் காணப்பட்டன. வழிபாட்டு நிலையமான இந்துக்கோயில்கள் சமுதாய அமைப்பினும் உற்பத்தி முறையினும் நெருங்கிய தொடர்பினை ஏற்படுத்தி இருந்தது. சாதியாசரங்கள் சமுதாய வழமைகள் நிலைநாட்டும் சாதனங்களாக மிளிர்ந்தமையால் அக்கால சமயவரலாறு தனித்துவப் பண்புகளுடன் வளம் படுத்தப்பட்டது எனலாம்.

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் தலைநகரான நல்லூரிலும் பிற ஊர்களிலும் கோயில்களை அமைப்பித்தோடு பாடல்பெற்ற திருத்தலங்களிலும் திருப்பிண வேலைகளை மேற்கொண்டிருந்தனர் என்று கருதுவதற்குக்கேதுவான வரலாற்றுக் குறிப்புக்களும் மரபுவழிக் கதைகளும் கிடைக்கின்றன. முதலாஞ் சிங்கையாரியன் காலத்துக்கோயில்களை குறித்து யாழ்ப்பாண வைபவமாலை மேல் வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

தன்துடன் வந்த காசியிற் பிரமகுலதிலகரான கெங்காதர ஐயரும் அன்னைபூரணி அம்மாள் என்னும் அவர் பத்தினியும் வாசஞ் செய்வதற்கு அதிகாரமும் உண்டாக்கிக் கீழ்த்திசைக்குப் பாதுகாப்பக வெயிலுகந்தபிள்ளையார் கோயிலையும் மேற்றிசைக்கு வீரமாகாளி அம்மன் கோயிலையும் வடதிசைக்குச் சட்டநாகேசுவரர் கோயில் தையல்நாயகி அம்மன் கோயில் சாலைலிநாயகர் கோயில்களையுங் கட்டு வித்துத் திலகவதியார் என்னும் பத்தினியாருடன் கிருகப் பிரவேசஞ் செய்து வாழ்ந்திருந்தான்”

இந்நாட்களிலே கைலாயிள்ளையார் கோயில் என வழங்கும் ஆலயமிருந் தவிடத்திலே கையாநாதர் கோயிலென்ற பேராலயத்தினைச் சிங்கையாரியன் அமைப்பித்தான் அது அரச குடும்பத்தவரின் வழிபாட்டுத் தேவைகளுக்காக அமைக்கப்பட்டது அக்கோயிலைப் பற்றிய நூலே முத்தூராசகவிராசர் பாடிய கைலாய மாலை என்பதாகும் கைலாயநாதர் கோயிலைப் பற்றிய நூலென்ற காரணத்தால் அது கைலாயமாலை என்ற பெயரைப்பெற்றது. கைலாயநாதருக்கும் உமாதேவியாருக்குமென இருவேறான உயர்ந்த பெருங்கோயில்களையும் அவற்றோடு மூன்று சபைகள் பரிவாரதேவர் களுக்கான சிறு கோயில்கள் தோரோடும் வீதி மடம், அன்ன சத்திரம் முதலியவற்றையும் மிகச் சிறந்த வகையிற் சிங்கையாரியன் அமைப்பித்தான்.

பல நூற்றாண்டுகளாக யாழ்ப்பாணத்திற் பிரசித்தி பெற்று விளங்கும் நல்லூர் கஞ்சாமி கோயில் (ஆறாம் பராக்கிரமபாகுவின் வளர்ப்பு மகன் செண்பகப்பெருமான் 96ம் புவனேசுவரன்) என்பவனால் 1450ம் ஆண்டளவில் கட்டுவிக்கப்பட்டது, இதே காலத்தில் நல்லூரில் கைலாயநாதருக்கும் சட்டநாதருக்கும் கோயில்கள் அமைந்தன நாயன்மாள் கட்டில் வெயிலுசுந்தப்பிள்ளையார் ஆலயமும் இனுவலில் கருணாகரப்பிள்ளையார் ஆலயம், நல்லூரில் வீரமாகாளி அம்மன் கோயில், நீர்வேலி அரசகேசரிப்பிள்ளையார் கோயில், அரியாலையில் சித்திவிநாயகர் முதலிய கோயில்களும் இக்காலத்தனவே.

ஆரியச்சக்கர வர்த்திகள் சைவ கலாசாரத்திற்கும் தமிழ்க்கல்விக்கும் காவலராய நான்கு நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக விளங்கி வந்தனர் இராமேஸ்வரத்துச் சேதுபதிகளோடு திருமண உறவு காரணமாக இவர்கள் தம்மை சேதுகாவலர் என அழைக்கலாயினர் எனவே சேது யாழ்ப்பாண அரசுக்காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்களிலும் நூல்களிலும் பொறிக்கப்பட்டன இத்தகைய நிலைகளினால் யாழ்ப்பாணத்து மன்னர் மிகுந்த மதத்து வேஷிகளான போர்த்துக்கேயரின் அழிவிலிருந்து குறைந்தது ஒரு நூற்றாண்டுக்காவது சைவத்தை காத்து வந்தனர் எனலாம்.

யாழ்ப்பாணத்தரசர் காலத்தில் சோதிடம், வைத்தியம் சார்ந்த நூல்களும் சைவப்பிரபந்தங்களும் எழுந்தன. திருகோணமலையில் வாழ்ந்த பண்டிதரரசர் என்பவர் தக்கிணகைவாச புராணத்தையும் காவிராசர் கோணேசர் கல்வெட்டு எனப்படும் கோணேசர் சாசனத்தையும் கரசைப்புலவர் திருக்கரைசைப் புராணத்தையும் இயற்றினர். பெயர் தெரியாப் புலவர் இயற்றிய கதிரைமலைப்பள்ளம் இக்காலத்துக்குரியதே முத்துராசரின் கைலாய மாலை வரலாற்றுச் செய்திகள் பலவற்றை தரும் நிலையில் இவை எல்லாம் இலக்கிய வாயில்களாக சமயவரலாறுகள் சமுதாயத்தில் நிலைநிறுத்திட ஏற்ற சாதனங்களாக அமைந்தன எனலாம்.

மேலும் பரராச சேகரன், செகராசசேகரன் ஆரியச் சக்கரவர்த்தி என்ற யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் மூவர் கோணேசுவரத்திலே நிகழ்ந்த திருப்பணிகளை பற்றி கோணேசர் கல்வெட்டு பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

பரராச சேகரன், சேகராசசேகரன் என்றிருவர் திருகோணமலைக்கு வடமேல்பால் இராச்சியம் பண்ணியிருப்பார்கள் அவர்கள் திருக்கோணமலைப் பெருமை கேட்டு வந்து பாவநாசத்தீர்த்தம் படிந்து இரவிகுல திலகராகிய தேவராச குளக்கோட்டு மகாராசனுக்கு இத்தனை ஜகவரியங்களைக் கொடுத்துத் தடுத்திடிமை கொண்ட கோணநாயகரேயென்று விழுந்தழுது நமஸ்காரம் பண்ணி அறுபத்திநாலு சிவாலயமுந் தரிசனை பண்ணி ஏழுபட்டு முத்துமாலையும் வைரரத்தினம் பதிப்பித்த தங்கப்பதக்கமும் சாத்துவித்து முத்துக்குடை, பவளக்குடை கொடுத்து வெகுதிரவியமும் அறையிருப்பதாக வைத்துக் குருகுலக் கணக்கியலும் மதிப்பித்து நாட்டில் நூல் வாங்கிக் கோயிலுக் கொப்பு விக்கிறதற்கு ஒரு இறைகடமையில்லாத திரியாயுடும் அதற்கு ஏழு குளமும் ஏழு வெளியுங் கொடுத்து எந்தெந்தக் காலத்துக்கும் திரிக்கும் நூல் வாங்கிக் கொடுக்கச் சொல்லித் திட்டமும் பண்ணி ஆதியாகிய கோணநாயகர் பாதாரவிந்தந் துதிசெய்து விடையும் பெற்றுத் தங்கள் நகரஞ் சென்று வெகு நாளிராச்சிய பரிபாலனம் பண்ணிச் சிவபதம் போவார்கள்” என எடுத்தியம்புகின்றது.

அது மட்டுமன்றி யாழ்ப்பாண மன்னரிற் சிலர் கோணேஸ்வரத்திற்குச் சென்று ஆலயதரிசனம் பண்ணி திருப்பணிகள் சிலவற்றை புரிந்தனர் என்பது வரலாற்றும்சங்கள் பொருந்திய வொரு குறிப்பாகவே கொள்ளத்தக்கதாகும். செகராச சேகரனொருவன் சைவசமயம் மேன்மை பெறப்பலபணிகளைப் புரிந்ததனாலும் திருக்கோணேஸ்வரத்திற்கு பல திருப்பணிகளை புரிந்ததுடன் அங்குதேர்த்திருவிழா இடம்பெறுவதற்குரிய ஏற்பாடுகளை கவனித்து நிலந்தங்கள் பல செய்தான் என்பதைக் திருக்கோணாசல புராணம் எடுத்தியங்கின்றது.

இத்துடன் யாழ்ப்பாணத்தரசர் கோணேஸ்வரத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புகள் கொண்டிருந்ததனை யாழ்ப்பாண வைபவமாலையுங் குறிப்பிடுகின்றது அவர்களுனொருவனைப் பற்றி அந்நூலில் மேல்வரும் குறிப்புள்ளது கணகசூரிய சிங்கையாரியன் தன் பிள்ளைகளாகிய பரராசசேகரனையும் செகராசசேகரனையும் திருக்கோவிலூரில் இராச குடும்பத்தவர் பாற் கல்விகற்க வைத்து யாத்திரை பண்ணும்படி தன் மனைவியுடன் காசி பரியந்தம் திருத்தலந் தோறுஞ் சுற்றித்திரிந்து திரும்பிக் கோகர்ண சிவாலயத்தில் வந்திறங்கி அவ்விடத்திலிருந்து சில வருட காலஞ் சிவராத்திரி விரதம் அனுட்டித்தான் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் காலத்திலே திருக்கோணமலையிற் சைவக்கல்வியும் தமிழ்கல்வியும் சிறப்புற்றிருந்தமைக்குப் பண்டிதராசரைப்பற்றிய மேல்வரும் பாடல் தக்கதொரு சான்றாகலாம்.

“நடிக்கும் பரத மியலிசை நாடக நாற்கவிதை

நொடிக்குமுன் பாடப் பந்தங்கணித நன்னூல் சிவநூல்

படிக்க நிகழ்த்தப் புராணாகமஞ் சொல்பரம்பரையாய்

படிக்குந் தமிழ் வல்ல பண்டிதராசன் வரவித்தையே”

என்பதனுடாக அதன் சிறப்பினை அறிய முடிகின்றது 15ம் நூற்றாண்டிலே திருக்கோணேஸ்வரத்தில் ஆறு கோபுரங்களிருந்தன. என்பதை நிலைக்கு நான்மறை மகத்தான பூசரார் திருக்கோணமலை தலத்தாறு கோபுரம் என்ற அருணகிரிநாதரின் வாக்கினாலே அறிய முடிகின்றது. 17ம் நூற்றாண்டிலே திருக்கோணேஸ்வரம் அழியுள்ளத நிலையிலேயே காணப்பட்டது அதனைப்பற்றி குவேறோஸ் பாதிரியார் மேல்வருமாறு வர்ணித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

“அந்தப் பெரிய துறைமுகத்தின் மேலே நிலத்திலிருந்து கடலிலுட்பரந்துள்ள குன்றின் சிகரத்திலே இலங்கை மன்னர்கள் மூன்று கோபுரங்களை அமைத்திருந்தார்கள் அவற்றிலொன்று மலையின் உச்சியிலும் ஏனையவை அதனிருபக்கங்களிலும் அமைந்திருந்தன அங்கு பெருந்திரளான விக் கிரக ஆராதனைக் காரர்கள் கடல்வழியாக வந்து மிகுந்த பக்தியோடு வழிபடுவார்கள் அவர்களின் உரோமாபுரியான அத்தலத்திலே காஞ்சிபுரம், திருப்பதி, திருமலை, ஜகன்னாத் ஆகிய தலங்களை காட்டிலும் கூடுதலான யாத்திரிகர்கள் அங்கு வருவார்கள்”

எனக்குறிப்பிட்டுச் சென்றமை திருக்கோணமலை கோணேச் கோயிலையும் அதன் ஆலய ஏற்பாடுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவொரு குறிப்பிடத்தக்க நகரமாக ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் மேலாட்சிக் காலத்தில் அமைந்திருந்ததெனக் கருதலாம். இதேநேரம் திருக்கோணமலை மட்டுமன்றி மட்டக்களப்பும் இதே காலத்தில் இந்து சமயக்காப்பரணாய் விளங்கியமைக்கு சான்றுகள் உண்டு மட்டக்களப்புத் தமிழகம் என்ற நூலிலே அதன் ஆசிரியரான வித்துவான பண்டித சி. க. கந்தையா இந்துசமயம் ஒரு குறிப்பு என்ற பகுதியிலே குறிப்பிட்டுள்ளவை இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும்.

மட்டக்களப்பு தமிழகத்திலிருந்த சிறந்தரசும் பெருநிலக்கிழவரும் எல்லாம் பெரும்பாலும் சமயம் விவசாயம் என்பவற்றிலேயே ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர் கிழக்கிலங்கையினர் பண்டையிலிருந்து போர்த்துக்கீசர் வரவு வரைக்கும் வேற்றுமதக்கல்பின்றித் தூய சிவனெறியினராகவே வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள் வைணவத்தைப் பரப்புவதற்கென்று கி. பி 11ம் நூற்றாண்டில் இங்கே வந்த குழுவைச் சேர்ந்தோர் இங்குள்ளோரால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர் என்று மட்டக்களப்பு மான்மிய ஏடுகள் கூறுகின்றன. விட்டுணு பத்தர்களால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு சில கிருட்டிணன் கோயில்களும் சைவக் கோயில்களாகவே வளர்ந்துள்ளன. அதனால் விஷ்ணு சமயம் என்று வேறாக ஒன்று ஏழ இடமில்லாமற் போனதோடு விஷ்ணுவை வழிபடுவோரும் சிவசமயத்தவராகவே, இன்றும் வாழ்கின்ற சிறந்த சமய சமரசத்தைக் காணமுடிகின்றது.

இத்தகைய நிலைகளில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரியச்சக்கர வர்த்திகளால் வளம்படுத்தப்பட்ட இந்து சமய வரலாறு வடக்கு கிழக்கு பிரதேசங்களை உள்ளடக்கிய நிலையில் காலப்பரிணாமத் தன்மையிலே வளர்ச்சியடைந்த நிலையில் இருந்த போதும் காலப்போக்கில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த ஸ்திரமில்லாத அரசியல் போக்கு மேய்பாரில்லாத மந்தைகளாக மக்களை மாற்றியதும் அக்கால கட்டங்களில் சிறப்பாக 1505ல் அதாவது 16ம் நூற்றாண்டில் ஆரம்ப காலத்தில் போத்துக்கேயரும் அதனைத் தொடர்ந்து ஒல்லாந்தர், அங்கிலேயர் அவர்களின் காலத்தில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட அச்சுயந்திர தொழில்விருத்தி அடிவருடல் திறன் மக்கள் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த உத்தியோக மோக உணர்வலைகள் அந்நியமத கலாச்சார பரம்பல் என்பனவற்றின் பேறாக இந்துசமய வரலாறு காலப்போக்கில் தாழ்வுற்றுச் செல்ல காரணமாகியது எனலாம்.

V 19ம் நூற்றாண்டின் ஈழத்து இந்த சமய வளர்ச்சியோக்கு

ஈழத்து இந்துமத வரலாற்றிலே ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சிக்காலத்தில் பல்வகைத் துறைகளிலும் சிறப்பூற்று விளங்கிய இந்துமத வரலாறு 1505ல் போர்த்துக்கேயரின் படையெடுப்பால் சீரற்ற நிலையை அடைந்தது போர்த்துக்கேயர் தமது பண்பாட்டையும் மொழியையும் சமயத்தையும் சுதேசிய மக்களிடம் திணிப்பதற்காக பலவித அடக்குமுறைமைகளை கையாண்டு ஈழத்தின் கரையோரப் பகுதிகளில் இருந்து சைவக்கோயில்கள் அனைத்தையும் தரைமட்டமாக்கினர். இதனாலும் இவர்களின் பின்வந்த ஒல்லாந்தரின் ஆட்சியில் ஆரம்பத்தில் பேணப்பட்ட அடக்கு முறைமை களாலும் பொது வழிபாட்டு முறைமைகள் நடைபெறாது ஒழிந்தன எனினும் ஒல்லாந்தர் பின்னர் பிறர் பண்பாட்டினைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் பண்பினை கடைப்பிடித்தமையினால் 18ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சமய சட்டங்களை கண்டிப்பான முறையிற் செயற்படுத்தாது நெகிழ விட்டனர் இதனை வாய்ப்பாகக் கொண்டு மீண்டும் சைவக்கோயில்கள் பல கட்டப்பட்டன. கோயில்களையும் பொது வழிபாடுகளையும் அழித்து விட்டார் சமயம் அழிந்துவிடும் என்ற கிறிஸ்தவ அரசுகளின் நம்பிக்கை

வீண் போயிற்று மாவிட்டபுரம் கந்தசாரி கோயில் 1782 நயினை நாகபூசனி 1782 வண்ணார்பண்ணை சிவன் கோயில் 1787 நல்லூர் கந்தசாரி கோயில் 1793 போன்ற திருத்தலங்களில் திருப்பணி வேலைகள் ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின் கடைக்கூறில் ஆரம்பமாகின இதே நேரம் பல இலக்கியங்களும் தமிழ் மொழியில் தோன்றலாயின இவற்றின் பேறாக இந்துமத வரலாறானது சற்று வளர்ச்சிப்படி நிலைகளை கண்டு கொண்டது என்றே கூறலாம்.

இவற்றுக்கும் மேலாக ஒல்லாந்தரிடம் இருந்து ஆட்சியினை பறித்துக் கொண்ட ஆங்கிலேயர் ஈழத்து மக்களின் நன்மதிப்பை பெற்று தமதாட்சிக்கு வலுவூட்டும் எண்ணத்துடன் பௌத்த சைவ கத்தோலிக்க சமயத்தவர்களது பொது வழிபாடுகளுக்குகெதிராக ஒல்லாந்தர் விதித்த சட்டங்களை நீக்கச் சமயசுவாதீனக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்தனர். இதனாலும் ஏனைய சமயங்கள் சிறிது வளர்ச்சி அடையலாயின இவற்றின் பேறாக 1814ஆம் ஆண்டில் 329 சைவக் கோயில்கள் காணப்பட்டன. கிறிஸ்தவ பாதிரிமாறது ஆவணங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு பார்க்குமிடத்து சைவ உற்சவ அனுட்டான முறைகளில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை என்பது புலனாகும் புதிதாக கட்டப்பட்ட கோயில்கள் தனிப்பட்ட பிரமுகர்களின் சொந்த முயற்சியால் கட்டப்பட்டன. உயர்சாதியினது கோயில்களில் தாழ்ந்த சாதியினர் வணங்குவதற்கு இடமளிக்காத காரணத்தினால் ஒவ்வொரு சாதியினரும் தமக்கு இஷ்டமான தெய்வங்களுக்கும் தேவைகளுக்கும் கோயில்களை கட்டினர் இவற்றின் பேறுகளாக சமயவரலாறுகள் வளம்படுத்தப்பட்டுக் கொள்ளப்பட்ட அதே நேரம் மறுபுறம் காலத்துக் கொவ்வாத கொண்டாட்டங்களும் கோவில் வழிபாட்டுடன் சேர்ந்து கொண்டன தேவதாசி நடனம் வெடி கொளுத்துதல் போன்றன கோயிற் சுற்றாடலின் புனிதத்து தன்மையையும் பத்திநிலைப் போக்கினையும் குழப்புவனவாக அமைந்திருந்தன. கோயில்களில் உபந்நியாசம் செய்தவர்களும் “சைவாகம உணர்ச்சி இல்லாதவர்களாகையால் உண்மைப்பொருள் பரவா தொழிந்தது நேரப் பொருளாகிய சிற்றின்பப் பொருளே உண்மைப் பொருளென்று பிரசரிக்கையாற் பெரும் கேடு விளைந்தது. இக் குறைபாடுகளை

நன்குபயன் படுத்தியவர்கள் கிறிஸ்தவ சமயத்தை பரப்பிய பாத்திரிமார்களே ஆங்கிலேயர் காலத்தில் சைவசமய பிரதேசங்களிலே புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்பிய வெஸ்லியன் 1814 அமெரிக்க 1816 சேர்க்மிஷன் 1818 போன்ற திருச்சபைகளைச் சேர்ந்த சமயப் பிரசாரகர்கள் தமது சமயப் பிரசாரத்துக்கு மேலே கூறப்பட்ட குறைபாடுகளை பெரிதுபடுத்திச் சைவர்களை தமது திருச்சபைகளுக்கு மதமாற்றம் செய்தனர் அதுமாத் திரமன்றி ஊரெங்கிலும் தமிழ் ஆங்கில பாடசாலைகளை நிறுவித் தமது சமயத்தை மாணவருடாகப் பரப்பினர் 1833 ஆம் ஆண்டு கோல்புறாக் ஆணைக்குழுவினர் கீழ்மட்டத்திலுள்ள நிர்வாகத்தை ஈழத்தவருக்கு கொடுத்து அதன் மூலம் நிர்வாகச் செலவைக் குறைக்க எண்ணி ஆங்கிலக்கல்விக்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சிபார்சு செய்ததன் விளைவாக ஆங்கிலக்கல்வி பெறுவதற்குச் சைவர்கள் தங்கள் சமயக் கொள்கைகளை ஒதுக்கி கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளை நாடினர் ஆங்கிலக் கல்வி அளித்த உத்தியோக வாய்ப்புக்களும் சைவர்கள் வாழ்ந்த சில பகுதிகளின் பொருளாதாரக் கஷ்ட நிலையும் சமயமாற்றங்களுக்கு முன்னெப் பொழுதும் இவ்வாத வகையில் வழிகோலின. மலைநாட்டில் கோப்பிப்பெருந்தோட்டம் எவ்வளவு துரிதமாக விருத்தியடைந்ததோ அதே வேகத்தில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் கிறிஸ்தவ பாடசாலைகள் விருத்தியடைந்தன. கோப்பியினாற் கிடைத்த பெருபணிகள் எல்லாம் பெருந்தோட்ட சொந்தக் காரரிடையே ஏற்படுத்திய கோப்பி வெறிபோல் அரசாங்க உத்தியோக மோக வெறி வாய்ப்புக்கள் சைவர்கள் மத்தியில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தவர் மத்தியில் ஆங்கிலக் கல்வி வெறியினை ஏற்படுத்தியது. இதனால் மதம்மாறி கல்விகற்றதுடன் உத்தியோக மோகத்தினால் அந்நிய கலாச்சாரம் ஈழத்தில் கால்பதிப்பதற்கும் அவற்றுக்கு மேலாக இந்த மதவரலாற்றில் சிறப்பாக சைவசமயவரலாற்றில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவும் காரணமாகினர் இத்தகைய நேரம் கிறிஸ்தவ சமய முன்னேற்றத்தினை தடுத்து அரண் போட சைவர்கள் மத்தியில் எவ்வித தாபன அமைப்பும் இருக்கவில்லை இவற்றினை மாற்றி சமயத்துறை வரலாற்றில் ஒருவிழிப்புணர்ச்சியினை ஏற்படுத்த அறிஞர்பெருமக்கள் பலர் முன்னின்றுழைத்த நிலையில் இவர்கள்

அந்நியரது அரசியல் ஆதிபத்தியத்தினை ஏற்றனரேனும் சமய கலாச்சாரத் துறைகளில் தமது தனித்துவ இயல்புகளை பேணவே விழைந்தனர். இவர்களிடையே ஏற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சி ஆரம்பத்தில் கிறிஸ்தவ சமயம் பரவுதலைத் தடைசெய்து சைவசமயக் கோட்பாடுகளை மீண்டும் நிலை நிறுத்துவதனைப் பிரதான குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தது. இதன் பேறாக முன்னின்று உழைத்த அறிஞர் பெருமக்கள் வரிசையில் தனித்துவம் மிக்கவராக காணப்படுபவர் ஸ்ரீலாஜ் ஆறுமுகநாவலர் ஆகும்.

இந்துசமய வளர்ச்சியில் நாவலர் பங்களிப்பு

ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலே உள்ள நல்லூரிலே கந்தப்பருக்கும் சிவகாமிப்பிள்ளைக்கும் மகனாக 1822ம் ஆண்டு 12ம் மாதம் 18ம் திகதி பிறந்தார். இவர் ஏனைய அறிஞர் பெருமக்களில் நின்றுத் தனித்துவம் மிக்கவராகவே காணப்பட்டார். தமது தமிழ் கல்வியினை இருப்பாலை சோனாதிராசா முதலியாரிடமும் சரவணமுத்துப் புலவரிடமும் கற்றார் ஆங்கிலக்கல்வியை யாழ் மத்திய கல்லூரியில் கற்றார் தமிழ் ஆங்கிலம் சமஸ்கிருதம் எனும் மும்மொழிகளிலும் மிக்கபாண்டித்தியம் உடையவராக விளங்கினார் தமிழில், இலக்கணத்திலும் இலக்கியத்திலும் மிகுந்த அறிவும் தர்க்கம் செய்வதில் மிக்க வல்லமையும் கொண்டிருந்த நாவலர் சைவசமயத்தை மட்டுமன்றி பிறசமயங்களைப்பற்றியும் நன்கு அறிந்திருந்தார் ஏழு ஆண்டுகள் யாழ் மத்திய கல்லூரியில் ஆசிரியராகத் தொழில் புரிந்த நாவலர் 1848ல் தமது தொழிலை விட்டு நீங்கினார் அதற்கு யாது காரணம் என்பது பற்றி நாவலர் அவர்கள் கூறுமிடத்து “சைவத்தையும் அதன் வளர்ச்சிக் கரவியாகிய கல்வியையும் வளர்த்தல் வேண்டும் என்ற பேராசையே யாம்” என கூறிய கருத்து அவர் ஏனையவர்களிலும் வித்தியாசமான வராக எம்முன் நிறுத்தக் காரணமாகிய நிலையில் இவர் தமது உடல், பொருள், ஆவி அத்தனையையும் சமயத்துக்கும் கல்விக்காகவும் ஈர்ந்து கொண்ட நிலையிலேதான் 5ம் சூரவர் என இன்று சிறப்பிக்கப்படுகின்றார். மக்களிடையே காணப்பட்ட சமயத் தெளிவின்மை சமயாசார குறைபாடுகளை இனம் கண்டு அவற்றுக்

கேற்ற வழிவகைகளைத் தேடிச் சென்று சமயத்தை புனருத்தாரணம் செய்தார். இத்தகைய அவரது சமயப்பணியின் நோக்கம் மக்களிடையே விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தல் அவற்றினூடாக சமயத்தை மேம்பாடு அடையச் செய்தலாகும். இத்தகைய பணியை அவர் முன்னெடுக்க காணரமாக இருந்தவை அன்னியர் படையெடுப்புக்களும் அரசியல் ஸ்திரீயின்மை, மக்களின் மனோபாவ நிலைகளில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த மாற்றங்கள் என்பனவாகும். இவற்றை மாற்றி தமது நிலையினை முன்னெடுத்துச் செல்ல அவர் வாழ்க்கையில் மும்முனைப் போராட்டம் நடாத்தினார் அவையாவன.

கல்விப்பணி

நாவலரைப் பொறுத்தவரை சைவமரபிலான ஒரு கல்வி முறைமையை வளர்க்க அரும்பாடுபட்டு அவற்றின் ஊடாக தனக்காக ஒரு தனியிடம் பெற்றவர் யாழ்ப்பாணத்தில் சைவசமய சூழலில் கல்வி போதிக்கப்படவேண்டும் என்ற இயக்கம் 1842ல் ஆரம்பமாகிய போது வைத்திலிங்கச் செட்டியார் முத்துவேலுச் செட்டியார் சிறாப்பர் குருநாத முதலியார் ஒன்று கூடி கிறிஸ்தவசமய பிரசாரத்தை தடுக்கவும் சைவ சமயம் பற்றி பிரசாரம் செய்யவும் பாடசாலை ஒன்றை நிறுவினர் 1842ல் நிறுவப்பட்ட பாடசாலையில் ஆகமங்களையும் சாத்திரங்களையும் போதிக்க தகுதி வாய்ந்த ஆசிரியர்கள் இல்லாததினாலே இது தமிழ் பாடசாலையாக மாறியது இக்காலத்தில் தோன்றிய சைவக்கல்வி இயக்கம் ஆறுமுகநாவலரது தீவிர அக்கறையினால் உத்வேகம் அடைந்தது அவற்றின் பேறாக ஒழங்குமுறைப்பட்டதாக அழியாதவிடாது காக்க கோயில்கள், ஆங்காங்கு நிறுவிய திண்ணைப்பள்ளிகள் ஏற்படையனவாக இருந்த அதேநேரம் இங்கு போதிக்கப்பட்ட கல்விப் போதனை இலவசக்கல்வி முறைமையின் தோற்றத்துக்கு வித்துவிட்டுச் சென்றநிலையில் 1848ல் ஆறு முகநாவலரால் வண்ணார்பண்ணையில் ஒரு சைவப் பிரகாசவித்தியாசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டதனை தொடர்ந்து நாவலரினதும், பிறதனிப்பட்டோரின் முயற்சியினாலும் இணுவில் சுந்தர்டிடம் கோப்பாய் புலோலி போன்ற இடங்களிற் சைவத்தமிழ்

பாடசாலைகள் தோன்றின. நாவலர் வித்தியாசாலை நிறுவிய தோடமையாது அங்கு படிப்பிப்பதற்குரிய நூல்களையும் எழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டார் அவரது நூல்கள் தரம்பிரித்து எழுதப்பட்டன. இந்நூல்கள் கிறிஸ்தவர்களால் வெளியிடப்பட்ட நூல்களிலும் சிறந்து விளங்கின வகுப்புக்கும் வயதிற்கும் ஏற்றதன்மையில் எழுதி வெளியிடப்பட்டவையே பாலபாடங்களாகும் பயனில்லாத வெறும் வசனங்களை எழுதாது கல்வியின் நோக்கத்திற்குமைந்த பொருள் பொதிந்த வசனங்களையும் கட்டுரைகளையுமே பாலபாடங்களில் எழுதியுள்ளார் இவற்றைக் கூர்ந்து நோக்குவோர்க்கு இவ்வுண்மை புலப்படும் தமது பாடசாலைக்காக பாலபாடம் 1ம் 2ம் 4ம் புத்தகங்கள் சைவ வினாவிடை 1ம் 2ம் புத்தகங்கள் இலக்கணச் சுருக்கம் இலங்கைப் பூமி சாத்திரம் சிவாலயதரிசனவிதி சிதம்பர மான்மியம் முதலிய நூல்களை எழுதிவெளியிட்டார். வசனரூபமாக இவர் எழுதி வெளியிட்ட நூல்களில் பெரியபுராணம் வசனம் போல இனிமையான நூல் வேறெதுவும் இல்லையென்பர். அத்துடன் ஆத்திசூடி கொன்றை வேந்தன் நன்னெறி நல்வழிபோன்ற நூல்களுக்கு உரையும் இன்றும் பல நூல்களுக்கு புத்துரையும் எழுதி வெளியிட்டார். மேலும் ஈழத்தில் மட்டுமன்றி இந்தியாவிலும் கல்விமரபு தளைக்க 1864ம் ஆண்டு சிதம்பரத்தில் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையை நிறுவினார் தமது பாடசாலைகளில் தாய் மொழிக்கல்வி மரபினை பேணியதுடன் அங்கு சமய பாடம் கட்டாயம் போதிக்க வேண்டும் எனக் கொண்டு கல்விமரபினை சமய உணர்வுடன் இணைத்து வளர்த்த பெருமைக்குரியவர் தானங்கள் பல இருந்தபோதிலும் அதில் சிறந்ததானம் வித்தியாதானம் என எடுத்தியம்பி அதனை நடைமுறைப்படுத்தியதுடன் அதில் முன்னெடுக்கப்படும் கல்வித்துறையில் பெரும் புரட்சியை ஏற்படச் செய்தவர் அதாவது இலக்கண, இலக்கியத்துடன் கணிதம், தர்க்கம், வைத்தியம் வாணிபம் வேளாண்மை சிற்பம் போன்றனவற்றை அறிமுகம் செய்து நடைமுறைப்படுத்தியதுடன் புதிய உரை நடைமுறைகளை அறிமுகம் செய்து அவற்றின் பேறாக வசன நடைவந்தவல்லாளர் என அழைக்கப்பட்டவர். கல்வி முறை பாடசாலைக்கு வெளியிலும் காலையிலும், மாலையிலும் மாணவர்களுக்கு இலவசமாக கற்பித்ததுடன் அவற்றை ஆலயங்கள் மடாலயங்கள் என்பவற்றில்

புராண விரிவுரையாக நடாத்தி பிற்பட்ட கால மரபில் தோன்றிய முறைசார கல்வி மரபுக்கு வித்திட்டுச் சென்றவர் நாவலர்.

இத்துடன் கல்வி நடைமுறைகள் தடங்கல் இன்றி தொடர்படவேண்டுமானால் இன்றியமையாதவை நூல்கள் எனக் கொண்டு அத்தகைய நூல்களை வாழ்நாள் புராகவும் கற்கவும் கல்வித் மரபு தொடர்ந்து தழைக்கவும் பாலநூல் தொடக்கம் பெரியோர் பயன்படும் நூல்வரை கல்விச் சிந்தனை செயல்வடிவம் பெறவும் 1849ம் ஆண்டில் நல்லூரில் வித்தியானு பாழன என்ற அச்சு யந்திரசாலையை நிறுவினார். தமிழில் பட்டத் தேர்வுகள் வைத்து பாலபண்டிதர், பண்டிதர், புலவர், ஆசிரியர், வித்துவான், கவிராசர் என்ற பல பட்டங்கள் வழங்குவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்து வைத்தமையின் பேரே 1898ல் யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ்ச் சங்கம் உருவாகி அவரது கல்விச் சிந்தனைக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியது. அத்துடன் நன்மாணாக்கர் நல்லாசிரியரைத்தேடி அடையும் முறையையும் அவர்வழி ஒழுகி நூல்களை அணுகும் முறையையும் அவற்றினை கற்கவேண்டிய மரபினையும் தாம் வகுத்த கல்வி முறையில் விளக்கியதுடன் “இளமையில் கல்வி சிலையில் எழுத்து” என்ற வாக்கினை உணர்ந்து ஒரு சிலருக்கு இருந்த குருகுல கல்வி மரபை பலருக்கு ஆக்கிவைத்த பெருமை கொண்டவர் அத்துடன் இளம் மாணவர்களுக்கு தம் மூன்றாம் பாலபாடத்தில் கற்கும் முறைகள் பற்றி கூறியவற்றுள் பல இக்கால கல்வி முறைக்குப் பெரிதும் உகந்தனவாகக் காணப்படுகின்றன.

கல்வி முறையில் ஆண் பெண் இருபாலாருக்கும் சமவாய்ப்புக்களை கொடுக்க வேண்டும் எனக் கூறிய நாவலர் சிறப்பாக தமது கல்வித்திட்டத்திலே இளைஞர்களுக்கு அறிவூட்டுவதே முதலிடம் பெற்றிருந்தது மற்றும் பெரும் புலவர்களெல்லாம் கற்றோர்க்கு நூல் செய்வதில் காலம் கழிக்க நாவலர் இளைஞர்க்குக் கல்வி ஊட்டுவதில் நாட்டங் கொண்டிருந்தார். சைவத்தை நிலை நாட்ட வேண்டுமாயின் தமிழைவளாக்க வேண்டுமாயின் வழிவழிவந்த அறிவுச் செல்வத்தை காக்க வேண்டுமாயின் இளைஞர்களுக்கு தகுந்த குழுவிலே

கல்விபுகட்டப்படவேண்டும் என்பதை உணர்ந்தார். இதற்காக மாணவர்கள் இலகுவில் உணரக்கூடிய இலக்கண இலக்கிய நூல்களை எழுதியுள்ளார். இலக்கண வினாவிடை இலக்கணச் சுருக்கம் நன்னூல் காண்டிகையுரை ஆகியன ஒவ்வொன்றும் ஒன்றினென்று உயர்ந்தனவாய் எழுதியமைக்கு காரணம் இதுவேயாகும் இவற்றினூடாக சமயத்தத்துவ ஆசாரங்களை ஊட்டுவது நாவலரது கல்விச் சிந்தனையின் அடிப்படையாகும்.

மேலும் கல்வி என்பது “முதிர்ச்சியடைந்த ஆசிரியர் மனதுக்கும் முதிர்ச்சியடைந்து கொண்டிருக்கும் மாணவர் மனதிற்கும் இடையில் அமைந்து கொண்டிருக்கும் தொடர்பு ஆகும்” என எடுத்தியம்பி இத்தகைய கல்வியை இளமைதொட்டு மரணபயம் விடாது கற்கவேண்டும் என்பதும் அந்த கல்வி என்ற விளக்கில் இருந்து பலவித வினாக்கள் எழுப்பப்பட்டு அந்த ஐயங்களுக்கெல்லாம் விடைகாண வேண்டும் என்பதும் அத்தகைய நிலையில் அது முன்னெடுக்கப்படும்போது ஆன்மீக விடுதலை என்பது தானாக கி்டும் எனவும் எடுத்தியம்பிச் சென்றுள்ளார். அத்துடன் கற்றதனைக் கொண்டு ஏனையவற்றை கற்க வேண்டும் எனக்கூறி கல்வி என்ற துறை சீராக சமூகத்தில் நிலைநிறுத்தப்படுவதற்கு தமது ஐம்பத்தொழாண்டு கால வாழ்வில் 57 நூல்களை உருவாக்கி அவற்றின் பேராக பதிப்பாளமன்னன் என்ற பெயரைப் பெற்றுக் கொண்டவர். தாம் நிறுவிய பாடசாலைக்கு அரசு நன்கொடை வழங்கவேண்டுமென விண்ணப்பித்த நிலையில் அது நீண்டகால இடைவெளியின் பின் 1870ல் கிடைக்கப்பட்டது அத்துடன் ஆங்கிலம் போதிக்கப்பட்டபோதும் சுயமொழிப் பாடசாலையாகவே அரசாங்கத்தால் பதிவு செய்யப்பட்டது. காலப்போக்கில் கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளின் கட்டணங்கள் உயர்த்தப்பட்டமையால் ஆங்கிலக் கல்வியின் சகாயத்தை அனுபவித்த சைவர்கள் அவதியுற்றனர் அத்துடன் சமய சின்னங்களாகிய திருநீறு சந்தனம் போன்றவற்றை அணிந்து சென்ற மாணவர்கள் அதனை அகற்ற மறுத்தநிலையில் வெஸ்வியன் பாடசாலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டதற்கு ஈடுசெய்யும் வகையில் 1872ம் ஆண்டு சைவ ஆங்கில வித்தியாசாலை ஒன்றினை நாவலர் நிறுவினார் இருந்தும் அரசு அங்கீகாரம் கிடைக்காமையினால் அது

1876ம் ஆண்டளவில் மூடப்பட்டது. இருந்தபோதும் ஏனைய பாடசாலைகளில் தன்னாலும் பிறராலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளில் தன்னாலும் பிறராலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளிலும் தக்கோரைக் கொண்டு தவணைக்கு தவணை தேர்வுகள் நடத்துவித்து வந்தார் இத்தகைய நிலையில் நமது நாட்டுக் கல்விக் கொள்கை கடந்த காலங்களில் எங்கெல்லாம் சுற்றி வந்த போதும் ஈற்றில் சமயத்தின் அடியில் சரணடைந்தது நல்லொழுக்கத்திற்கும் ஆன்மாதேற்றத்திற்கும் வழிவகுப்பதே கல்வியின் முக்கிய அடிப்படை நோக்கமாக இருக்கவேண்டும் என்பதை உணர்த்தலைப்பட்டது இதன் பேராக 1965ம் ஆண்டு தொடக்கம் க.பொ.த சாதாரண தேர்வுக்கு சமயத்தை ஒரு கட்டாய பாடமாக கியுள் எனர் இதற் கெல் லாம் காரணமாகி அண்மைக்காலத்தில் இவர்கள் கண்டு பிடித்த உண்மையை நாவலர் நாறாண்டுகளுக்கு முன்னரே கண்டிருந்தார் சமயக்கல்வியை மையமாகக் கொண்டு தமது கல்விக் கொள்கையை பல துறைகளினூடாகவும் தீர்க்கதரிசனத்தோடு சைவத் தமிழலகிற்கு ஒரு முன்னோடியாக விளங்கிய ஞானச் சுடர்க் கொழுந்தாகிய நாவலரை யாம் மனித நிலையில் வைத்தெண்ணல் தகுமா! இல்லை அவர் ஒரு தெய்வப் பிறப்பென்றே கூறமுடியும் என முத்தமிழ் வித்தகர் அருட்டிரு விபுலானந்தர் கூறிச் செல்கின்றார்.

சமயப்பணி

நாவலர் அவர்களின் சமயப்பணிமுறையை இரு பிரிவுகளாக வகுத்து நோக்கலாம்.

1. பிறசமய கண்டனங்களுக்கு தக்கபதிலிறுத்துச் சைவத்தின் மேன்மையை நிலை நிறுத்தியமை

2. சைவசமய மக்களை பிறசமய ஆதிக்கத்திலிருந்து காப்பாற்றி அவர்களை உண்மைச் சைவர்களாக வாழ வைத்தமை

இவற்றில் முதலாவது நடைமுறைபற்றி 1868ல் அவர் செய்து கொண்ட விண்ணப்பம் ஒன்று பின்வருமாறு “அடியவர் குறைவு தீர்த்தாண்டருள்வதே விரதம் பூண்ட பெருங்கருணைக்கடனாகிய சிவபெருமான்” நான் நல்லறிவும் நல்லொழுக்கமும் தம்மாட்டு

மெய்யன்பும் சற்று முற்றியாப் பரமசண்டாளனையாயினும் தமது சமயம் குன்றுதலைக் காண்டலின் கண்ணே பெரும் கவலையும் அச்சமயத்தை வளர்த்தலின் கண்ணே பேராசையும் உடைமையினாற்றானே என்னிம்மைப் பயன்களெல்லாவற்றையும் இழந்தும் பலராலே பலவகையிடையூறுகளை அனுபவித்தும் வருத்தமுற்றும் உண்மையைத் திருவுளம் கொண்டிரங்கி என்கருத்தை யான் எடுத்த தேகம் விழுமுன் நிறைவேற்றியருளும் பொருட்டு அவருடைய திருவடிகளைப் பணிந்து பிரார்த்திக்கின்றேன்” என எடுத்தியம்பி சைவத்தை வாழ வைக்கவேண்டும் என்ற பேராசையினாலே தனது சுகபோகங்களை எல்லாந் தூறந்து வாழ்நான் முழுவதும் நைட்டிங்க பிரமச்சாரியாகவே வாழ்ந்தவர். இவற்றுக் கெல்லாம் காரணம் சைவ சமயத்தையும் அதன் வளர்ச்சிக்கு கருவியாகிய கல்வியையும் வளர்க்க வேண்டும் எனும் பேராசையே யாம் என 1869ம் ஆண்டு சைவசமயிகளுக்கு விக்கியாபனம் என்னும் இவரது வெளியீட்டில் கூறியிருப்பதன் மூலம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இத்தகைய நிலையே சமயம் என்ற பயிரை வளர்க்க வேண்டுமானால் பிரசங்கம் என்னும் மழையை பெய்விக்க வேண்டும் எனக்கருதி 1847ஆம் ஆண்டு 12ம் மாதம் 31ம் திகதி வண்ணார்பண்ணை வைத்தீஸ்வரன் கோயிலில் சைவ ஆகமங்கள் பற்றியும் சமயகுரவர் பற்றியும் முதற்பிரசங்கம் செய்தார். இது ள்ந்தவித ஆயுத்தமுமின்றி மிகவும் சிறப்பான முறையில் அமைந்திருந்தது. இதனை தொடர்ந்து பிரதி செவ்வாய் வெள்ளிக்கிழமைகளில் தொடர்ந்து இடம்பெற்றது. பின்னர் ஏனைய பகுதிகளில் நடைபெற்ற சமயப்பிரசங்கங்கள் சைவ சமய தத்துவங்களை இலகுவான முறையில் விளக்குவனவாயின. இவரது பிரசங்கங்கள் பொதுவாக கடவுள் வாழ்த்து, சிவபக்தி, வேதாகமங்கள், திருவிழா, யாக்கைநிலையாமை, சிவதீட்சை, மகளிரொழுக்கம், தருமம், செய்ந்நன்றியறிதல், கல்வி கற்பித்தல் பிரபஞ்சம், மாயை பேதமை கொல்லாமை, போன்ற பொருள்களில் அமைந்திருந்தன. 1848ம் ஆண்டு பல்வேறு தலைப்புக்களில் நாவலராலும் கூர்த்திகேய ஜயராலும் செய்யப்பட்ட இருபத்தொன்பது பிரசங்கங்கள் கிறிஸ்தவ பாதிமார் மத்தியில் பெரும் ஏக்கத்தினை

ஏற்படுத்தியிருந்தது. கிறிஸ்தவ சமபாதிரிமாராலும் சைவசமய அறிவிவிகளினாலும் புராணங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட போலி வியாக்கியானங்கள் அர்த்தமற்றனவாயின. அது மட்டுமன்றி சைவர்கள் மத்தியிலும் சில திருத்தங்களை ஏற்படுத்தும் வகையிலும் அவை அமைந்திருந்தன. சைவ ஆகமங்கள் அங்கீகரிக்கப்படாத வழிபாட்டுத் தெய்வங்கள் தவிர்ப்பதற்கு வழிகாட்டப்பட்டன. ஆலயங்கள் கூட ஆகம விதிமுறைப்படி அமைக்கப்படுவதற்குரிய வழிவகைகள் காட்டப்பட்டன. கிரிகை முறைகள் விதிமுறையாக இடம் பெறுவதற்கு வழிவகை செய்யப்பட்டன. இவற்றுக்கும் மேலாக கிறிஸ்தவசமயத்தினர் மும்மூர்த்திலட்சணம், குருட்டுவழிபோன்ற துண்டுப்பிரசுரங்கள் மூலம் அருவருப்பான மொழியிற் சைவசமயத்தை தாக்கினர். இவைகளுக்கு மறுப்பாக ஆறுமுகநாவலர் 1854ம் ஆண்டு அதாவது தமது 32 வயதிலே வெளியிட்ட சைவதூஷணபரிகாரம், சுப்பிரபேதம் போன்ற மறுப்புரைகளை வெளியிட்டார் இவை பாதிரிமார்களின் சிந்தனைக்கு பதிலிறுப்பவையாகவே காணப்பட்டன. அத்துடன் எதிர்ப்பியக்க முதற்கட்டத்தின் உச்சநிலை எனவும் கருதப்பட்டது. சைவதூஷண பரிகாரத்தின் மூலம் இரு சமயங்களும் ஒப்பிட்டாராய்ந்து சைவசமயத்திற் பொதிந்துள்ள தெய்வம்சம் கிறிஸ்தவ சமயத்திலுள்ளதிலும் பார்க்க குறைந்ததல்ல என்பதை நிலைநாட்ட வழிகாட்டியது. கிறிஸ்தவ சமயம் பற்றி நாவலருக்கு இருந்த அறிவுபற்றி கிறிஸ்தவர்களே வியந்தனர். இந்த நடவடிக்கைகள் சைவசமயத்திற்குச் சாதகமான சூழ்நிலைகளை ஏற்படுத்தி கிறிஸ்தவ சமயத்தை பாதித்ததென்பதை கிறிஸ்தவர்களது அறிக்கைகளே ஒப்புக் கொண்டுள்ளன.

பிறசமயத்தவர்களது கண்டனங்கள் முற்றிலும் தவறானதல்ல என்பதனை உள்ளூர் உணர்ந்த நாவலரவர்கள் சைவசமயம் சில துறைகளிலே தன்னைத் தான் நெறிப்படுத்தவேண்டிய அவசியத்தையும் விளக்கினார். நல்லூர் கந்தசாமி கோயில்பற்றி நாவலர் வெளியிட்ட மூன்று துண்டுப் பிரசுரங்களும் யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை என்ற பிரசுரமும் ஆழமான சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் கொண்டவையாகும் தேவதாசிகள் நடனம் வாண விளையாட்டுக்கள், கோவில் நிர்வாகம்

மிருகபலி, போன்றவை பற்றியும் அவைகளைச் சீர்திருத்த வேண்டிய அவசியத்தையும் வற்புறுத்தி வந்தார். இத்துடன் நமது சைவசமயிகள் ஒற்றுமை உடையவர்களாய்த் திரண்டு தேவாலயங் களெங் கும் சைவாகமங் களில் விதித்த இலக்கணங்களமைந்த பிராமணர்களைக் கொண்டே பிரதிஷ்டை, பூசை திருவிழா முதலியவற்றை விதிவழுவாது இயற்றுவித்தும் வாண விளையாட்டு முதலிய வேடிக்கைகளின் பொருட்டுப் பொருளைச் செலவழித்தலையொழித்து சிவபத்திமான்களும் பண்ணோடோத வல்லவர்களுமாகிய ஓதுவார்கள் பலரை நியோகித்தும் பூசாகாலத்தும் உற்சவகாலத்தும் யாவருக்கும் மனங்கசிந்துருக உரோமஞ் சிலிர்ப்ப ஆனந்தவருவி சொரியச் சிவன் மேல் அன்பு கொள்ளிக்கும் பொருட்டுத் தேவாரமும் திருவாசகமுமாகிய தமிழ் வேதத்தை ஓதுவித்தலும் சைவப்பிரசாரர்களை நியோகித்து வாரந்தோறுங் கடவுள் மகிமையையும் புண்ணிய பாவங்களையும் அவற்றின் பலன்களையும் கடவுளை வழிபடும் முறையையும் குறித்துச் சனங்களுக்குப் போதிப்பித்தலும் செய்வார்களாயின் அறியாமை நீங்கும் பாவந்தேயும் புண்ணியம் வளரும் சிவபத்தி தழைக்கும் மாதமும் மழைபெய்யும், பஞ்சமொழியும் கொள்ளைநோய் குன்றும் உலகம் உய்யும் இவற்றினூடாக உண்மையான சைவவாழ்வு சமுதாயத்தில் நிலைக்க முடியும் என எடுத்தக்காட்டி சமயம் வளர்த்தவர் நாவலர்.

மேலும் இவர் பல இடங்களிலும் சமய வரலாறு தனித்துவ மிக்கதாக வளர்ச்சியடைய சைவப்பிரசார சபைகளை தாபித்தும் - தாயிஷ்பதற்குவிபுரிந்தும் வந்தார். இப்பிரசார சபைகளின் செயற்பாடு மதமாற்றம் அடைந்த பலர் திரும்பவும் சைவசமயத்திற்கு வந்து சேர்வதற்கு வழிபிறந்தது கிறிஸ்தவ மத கண்டன நூலாக ஞானக் கும்மி எழுந்த நிலையில் பாதிரிமார் ஏக்கம் அடைந்தனர் சைவசமயத்தில் இருந்து கிறிஸ்தவ சமயத்திற்கு சென்றவர்களுக்கு பாடம் போதிப்பதாக இருந்தது. சைவ சமயம் தொடர்பான பிரசாரத்திற்கு ஏதுவாகவும் கிறிஸ்தவ இலவச பிரசாரங்களுக்கு பதிலாக சைவம் வளர்க்க பத்திரிகை ஒன்று வேண்டும் என அவாவினார் இதன் பேறாக சைவோதயபானு என்ற பெயரில்

யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியிடப்பட்ட பத்திரிகையே இன்று இந்து சாதனம் ஆக தொடர்ந்து மிளிர்ந்து வருகின்றது சைவசமய வளர்ச்சிக்காக சேமநிதிகள் உண்டாக்க வேண்டும் என நினைந்து அதற்குவேண்டிய விதானங்களை எழுதிவைத்தார் இதற்காக தம்பலகாமத்தில் விளைநிலங்கள் வாங்கி விட்டதற்கு ஆவனங்கள் உண்டு.

வைதீகம், சைவம் என்பனபற்றிப் பிரசங்கித்து சிவதீட்சை பெறாத வைதீக நெறிப் பிராமணர்களைச் சிவதீட்சைக்கு எழுந்தருளச் செய்தார். இதனால் சிவாகம ஆராய்ச்சியும் சிவபூசையும் தேவார திருவாசக பாராயண ஓசையும் சிவபூசைக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினதாயுள்ள பூசைமணி ஓசையும் யாழ்ப்பாணம் எங்கும் பரவத்தொடங்கின. இதனால் சைவம் தழைத்தோங்கின. சிவாலயங்களில் சிவதரிசனம் செய்பவர்களுக்குப் பத்தி உண்டாகும் வண்ணம் பண்ணோடு திருமுறைகளை நியமமாக ஒதுவிக்க வேண்டுமென எண்ணி ஒதுவார்களை திருவாவடுதுறை ஆதீனத்திலிருந்தும் வரவழைத்துப் பண்முறைப் பயிற்சி செய்வித்தார் திருக்கோயில்களில் புராணபடன முறையை அறிமுகம் செய்து அதனை ஈழநாட்டிற்கே தனித்துவமான முறையாக பேணியறிலையில் ஒருவர்பாட ஒருவர் பயன் சொல்லும் முறையில் அமைந்த நிலையில் இம் முறை நாவலரவர்களால் சமயப்பிரசார முறைமைக்கு ஒரு சிறந்த வழியாக கையாளப்பட்டது. இதனால் முதியோர் கல்வியும் சமயபத்தியும் வித்துவச் சிறப்புக்களும் வளர்க்கப்பட்டன. திருக்கேதீச்சரம் கீரிமலைச் சிவன் கோயில் என்பவற்றின் புனருத்தாரணம் பற்றி விஞ்ஞாபனம் செய்து யாழ்ப்பாணத்து சமயநிலையை எடுத்துக் காட்டியதுடன் ஆலயங்களின் பெருமைகளையும் சமூகம் அறியச் செய்தார். சிவாலய தரிசனம் செய்பவர்களின் பொருட்டு “சிவாலய தரிசனவிதி” என்னும் நூலையும் சைவசமயத்தின் சாரங்களையெல்லாம் திரட்டித் தாமெழுதிய “சைவசமயசாரம்” என்னும் துண்டுப் பத்திரிகையையும் “கொலைமறுத்தல்” என்னும் நூலுக்குத் திருவருர் சிதம்பர சுவாமிகள் செய்த உரையையும் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். தமிழ் நாட்டிலும் சைவப்பணிகள் செய்யவேண்டிய இன்றியமையாமையை

உணர்ந்து அங்கு சென்று சிதம்பரத்தை தமது சமயவளர்ச்சிக்கு கேந்திரமாக கொண்டு செயலாற்றினார் அதே நேரம் திருவாவடுதுறை ஆதீனம் தருமபுரஆதீனம் மதுரை ஆதீனம் திரவண்ணாமலை ஆதீனம் மதுரை, காஞ்சி இராமநாதபுரம் சிதம்பரம் சென்னைட்டணம் தொண்டைமண்டலப் பதிபுண்ணியசபை காரைக்கால், வேதாரணியம் முதலிய இடங்களிலும் பிரசங்கமூலம் சைவப்பிரசாரம் செய்தார் இவரது பிரசங்கத்தின்திறன் அறிந்து திருவாவடுதுறை ஆதீனம் இவருக்கு நாவலர் என்ற பட்டத்தை கொடுத்து கௌரவித்தது. இது அவரது சமய வாழ்வுத்திறனை எடுத்துக்காட்டுவதற்கு ஏற்ற சான்றாகின்றன.

மேலும் சைவாலயங்களில் விதிமுறைப்பட்ட கிரிகைகளை மேற்கொள்ளுவதற்கேற்ற பயிற்சிகளை அளிப்பதற்கு சிதம்பரத்திலும் நல்லூரிலும் வேதசிவாகம குருகுல பாடசாலைகளை ஆரம்பிப்பதற்கு எத்தனித்தார் இவர் எண்ணம் கைகூடவில்லை ஆயினும் இவர் கனவை நனவாக்கி நிற்பது தான் திருக்கேதீஸ்வரத்தில் 1961ல் தொடங்கப்பட்டு 1974ல் யாழ்வண்ணை வைத்தீசுவரன் கோயிலடிக்கு மாற்றும் செய்யப்பட்டு இன்று நடேசர் கோயிலடியில் நடைபெற்றுவரும் வேதாகம குருகுலபாடசாலை ஆகும்.

நாவலர் ஒரு புலவராக விளங்கிய பொழுதும் தேவார திருவாசகங்களைப்போல் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பாடல்களை தம்மால் பாடமுடியாதெனக் கருதினார். ஆயினும் புலோலி நகர் ஸ்ரீ டங்கதிசுவரப் பெருமானார் திருவஞ்சல் என்னும் பிரபந்தத்தையும் கதிர்காமக்கந்தவேள் மீது கீர்த்தனைகளையும் ஏனைய சில தனிப்பாடல்களையும் பாடி அவற்றினூடாகவும் சமயவரலாற்றை வளம்படுத்தினார். இந்நிலையில் ஈழத்து தமிழர் போற்றும் சமயம் சைவம் இது தமிழரின் கலாச்சார சாஸ்பெற்றிகளுடாக என்றமே பேணப்படவேண்டும் என்ற நோக்கிலே தன்னால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட யாவற்றிற்கும் சைவம் என்ற அடைகொடுத்துப் பெயர் சூட்டினார். அவற்றின் பேராக சைவவினாவிடை சைவசமயசாரம், சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை சைவப்பிரகாச அச்சகம், சைவப்போதகர்கள், சைவ அனுப்தானம் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்க சிலவாகும். இதன்

அடிப்படையிலே பிற்கால சமய வரலாறுகளை பேணும் சமயநிறுவனங்கள் தோன்றுவதற்கு வழிவகுத்தவர் என்ற பெருமையிலே பறிகாலப்பரப்பில் சைவபரிபாலன சபை, சைவ வித்தியாவிருத்திச்சங்கம், சைவாசிரியர்கலாசாலை, சைவப் பாடசாலைகள், சைவசமயபாட பரீட்சைகள், சைவபோதம், சைவபோதினி, சைவமகத்துவம், சைவப்பிரகாசனம், சைவசிந்தாந்த சங்கிரகம், சைவபூஷன சந்திரிகை, சைவசிந்தாந்த சுருக்கம், சைவக்கரிகை விளக்கம், சைவமஞ்சரி, சைவநெறி போன்றன பிற்கால வரலாற்றில் பிறந்து கொள்வதற்கு நாவலர் அவர்களின் சைவசமய வரலாற்றுப் பணி முறைகளே காரணமாகிய தெனலாம் இவை அவரது சிந்தனை செயல்களுக்கு கருத்துக் கொடுப்பதாகவும் உரமுட்டும் இலட்சியமாகவும் கொண்டு செயலாற்றியமை அவரது பணியின் முக்கியத்துவத்தை உறுதிப்படுத்தப்படுவதாக அமைகின்றது. அவரது சமயபணியின் முக்கியத்துவம் யாழ்ப்பாணக்கலாச்சாரம் கந்தபுராண கலாச்சாரமாக உறுதிபெறக் காரணமாக இருந்ததுடன் தனக்கென ஒரு ஞாபகரம்பரை பிற்பட்ட காலத்தில் தோற்றுவிப்பதற்கு முன்னோடியாக திகழ்ந்தவர் நாவலர் என்ற எண்ணக்கருத்தை நிலைநாட்டவுதுவாகின்றன.

சமூகப்பணி

நாவலர் பெருமான் ஆற்றிய பணிமுறைகள் எல்லாம் சமூகநலஅடிப்படையிலே அமைந்து காணப்பட்டன தாம் கல்வி கற்றகாலங்களிலே அனுபவித்த சிரமங்கள் அவர்மனதிலே எப்பொழுதும் இருந்தபடியால் பல இடங்களில் பல கல்விக் கூடங்களை ஆரம்பித்து சம்பளம் வாங்காமல் படிபிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவருக்கு இருந்து வந்தது அந்த எண்ணத்தில் உதயமானவையே வண்ணார்பண்ணை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை இங்கு தமிழ் கல்வியுடன் ஆங்கிலக் கல்வியும் நம்சமுகம் அறிந்திருக்க வேண்டுமென்ற பெருநோக்குடன் சைவ ஆங்கில வித்தியாசாலை ஒன்றையும் வண்ணார்பண்ணையில் தொடக்கினார். இவர் விட்டுச் சென்ற நோக்கத்தில் உள்ள இச்சமூகப் பணிகளை இவர் அடியை ஒற்றி செய்வதற்கு தோன்றிய

தாபனங்காளாக பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலனசபை, சைவவித்தியாவிருத்திச் சங்கம் போன்றவையாகும். இவற்றை கண்டு தனிப்பட்ட பெரியோரும் பிற்காலங்களில் இப்பணிகளில் ஈடுபடத்தலைப்பட்டனர் இவையாவற்றுக்கும் காரணமாக இருந்தவர் நாவலர் பெருமானாகும்.

இவர் படிப்பறிவில்லாத பாமரசமூக மக்களின் விடிவுக்காக ஆலயங்கள் தோறும் செய்த பிரசங்கங்கள் காரணமாக இருந்த நிலையில் அங்கு கந்தபுராணப் படிப்புக்களை நடாத்திகல்விவளர்ச்சிக்கு வித்திட்டதன் இதிகாச புராண கதைமரபுகளினூடாக சமய தத்துவ சிந்தனைகளை வளர்த்துக் கொண்டார். படித்தவர்க்கு மட்டுமன்றி சாதாரண சமூகமக்கள் விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய நிலையில் பாவுருநூல்களை வசன நடையில் எழுதி உதவினர் துண்டுப்பிரசுரங்கள் மூலம் மக்கள் சமுதாயத்திற்கு விடயங்களை உணரவைக்கும் முறைமை முதலில் கைக்கொண்டவர் நாவலரே இம்முறைகள் இன்று நம்மிடை நன்கு வேருன்றிநின்று நன்மை பயந்து வருகின்றது. அக்காலத்தில் வாழ்ந்த சைவமக்களிற் பலர் ஒழுக்கக் கேடுடையவர்களாயும் கடவுள் பத்தியற்றவர்களாயும் விளங்குவது கண்டு அவர்களை திருத்தும் பொருட்டு அவர் பல அறிவுரைகளை எழுத்தாலும் பேச்சாலும் எடுத்துரைத்து வந்தார் யாழ்ப்பாண சமயநிலை நல்லூர் கந்தசாரி கோயில் பற்றிய சிந்தனை செயற்பாடுகள் எல்லாம் சமயப்பணியோடு சமூகப் பணியையும் எடுத்தியம்புவனவாகும்.

அன்றைய நிலையில் யாழ்ப்பாணத்திலே மாகாணாதிபதி யாயிருந்த துவைனந்துரையின் கொடுமைகளையும் ஊழல்களையும் பகிரங்கமாகத் துண்டுப் பிரசுரமூலம் எடுத்தக்காட்டி மக்களை விழிப்படையச் செய்தவர். ஈசுரஆண்டு 1877ம் ஆண்டளவில் மறை குறைந்ததால் தானியங்கள் விளைவு குன்றி நாட்டில் பஞ்சமேற்பட்ட போது கஞ்சித் தொட்டி கட்டிப் பஞ்சம் நீங்கும் வரை சுமார் ஏழுமாதங்களுக்கு ஆரம்பத்தில் கஞ்சியும் பின்னர் அன்னம், கறி முதலியனவும் ஏழைமக்களுக்கு வழங்கிப் பஞ்சப்பிணியை போக்க காரமாண இருந்தவர் அதே நேரம் மக்களுக்கு அவர் செய்தபோதனை

“இச்சரீரம் எமக்கு கிடைத்தது கடவுளை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும் பொருட்டே”

என எடுத்துக் காட்டி மக்கள் பணி மகேசன் பணி ஜீவசேவையே சிவபூசை என்ற சிந்தனைகளை உருவாக்கியதுடன் ஆலயங்களில் இடம்பெறும் கேலிக்கை நிகழ்வுகளை நீக்க அரும்பாடுபட்டவர் அவ்வேளைகளில் எல்லாம் போதனை மட்டு மன்றி சாதனை நிலைநாட்டி பெருமை கண்டவர். சமூகத்தில் இருக்கும் ஆலயங்களில் வேலையற்றோருக்கு வேலைகள் வழங்கி அவற்றின் மூலம் அவர்களின் வாழ்வு சிறக்க காரணமாக இருந்தவர் இந்நிலையிலே தான் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை நாவலர் ஓர் இந்து சமயி என வருணித்துச் சென்றுள்ளார் சமூகத்தில் சரியான குற்றங்கள் கண்டவிடத்து அப்பிழைகளை விட்டவர்கள் பெரும் பிரபுக்களாக இருந்தாலும் நேருக்குநேர் வைத்துக் கண்டித்து நல்வழிப்படுத்தியவர் நாவலர் ஆகும்.

சமூகமக்களின் பொறுத்து உயர்வு தாழ்வு இன்றி சாதி சமயபேத ஆசார உயர்வு தாழ்வுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட பணியையும் சீர்திருத்தப் பண்பையும் கொண்டிருந்தவர் விவிலிய வேதத்தை தமிழில் மொழிபெயர்த்தமை நாவலரது பரந்த நோக்குடன் கூடிய பெருந்தன்மையான சமூகத் தொண்டு என்று கூறுவதில் சைவசமயிகள் பெருமையடைகின்றனர். அன்னசத்திரம் இல்லாத இடத்து அன்னசாலை தாபித்து சிரத்தையுடன் தீர்த்தயாத்திரை தலயாத்திரை செய்பவர்களுள்ளும் கடவுளுக்கு இடையறாத திருத்தொண்டு செய்பவர்களுள்ளும் வறியவராய் உள்ளவர்க்கும் தொழில் செய்து சீவனஞ் செய்யத்தகுதியில்லாத குருடர் முடவர்களுக்கும் சிறு குழந்தைகளுக்கும் நோயாளிகளுக்கும் அன்னம் கொடுக்கவேண்டுமென்ற அறக்கட்டளைகளை ஏற்பாடு செய்திருந்தார். இத்துடன் 1872ம் ஆண்டளவில் அன்றைய தேசாதிபதியால் உருவாக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணம் - மட்டக்களப்பு வர்த்தகவேளாண்மைச் சங்கம் என்ற அமைப்பில் 2000 பங்குகள் வாங்கி அவற்றின் பேறாக அச்சங்க முகாமையாளரில் ஒருவராக இருந்து சமூகத்திற்கு அளப்பரிய சேவையாற்றினார் இத்தகைய சமூகத் தொண்டுகளின் பெருமையினை கூறவந்த

இலங்கை பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை ஆசானாகிய தமிழ் பெரியார் வண கிங்ஸ்பெரி அவர்கள் “அளப்பருஞ் சனிதி” எனக்கம்பர் வாக்கினை காட்டி உயர்த்தியுள்ளார்.

அரசியல் முறையிலும் ஆர்வம் காட்டி செயல்பட்ட நிலையில் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் என்ற இளைஞரைச் சட்டசபைக்கு அனுப்புவதற்காக ஆதரவு வேண்டி 22-05-1879ம் அண்டு சைவப்பிரகாச வித்தியசாலையில் சுதுமலை கதோஸ் விசுவநாதபிள்ளை தலைமையில் நடந்த அரசியல் கூட்டத்தில் சபையோர் மெச்சும் வகையில் தர்க்கரீதியான உண்மைக்கும் நேர்மைக்கும் புறம் போகாத நியாயங்கள் காட்டி உரையாற்றி அதில் வெற்றி கண்ட பெருமைக்குரியவர். இத்தகைய சேவைகளை அவர் செய்வதற்கு அவரிடம் இருந்த அஞ்சாமை, நேர்மை, உழைப்பு, ஒழுக்கம் ஆகிய உள்ளார்ந்த பண்புகள் காரணமாகின. இவற்றுக்கும் மேலாக அவரிடம் இருந்த தீர்க்கதரிசன எண்ணங்கள் சமூகவிழிப்புணர்ச்சியை தூண்டிச் செயலாற்றின எனலாம் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நாட்டின் அவல நிலை உணர்ந்து மக்களுக்கு அறைகூவல் விட்டு விழிப்படையச் செய்தவர் அவ்வகையில்

“இங்கிருந்து வடமேற்கு திசைநோக்கிச் செல்லுங்கள் அங்கு ஓர் தேன்பொந்து உண்டு அதன் மூலம் சைவத்தின் பெருமையை உலகறியச் செய்யுங்கள்” என எடுத்தியம்பினார். அவரது ஆத்தகைய கூற்றே வரலாற்று ஈஸ்வரமான திருக்கேதீஸ்வரம் இன்று எம் மத்தியில் சிறப்புற்று விளங்க காரணமெனலாம் இத்துடன் ராப்பகதூர், சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை போன்ற ஆங்கிலம் கற்ற கல்விமான்களைத் தமிழ்த் தொண்டர்களாகக் கி. துழார் சமுதாயத்தைச் சிறப்புறவைக் காரணமாக இருந்தவர் நாவலர் இத்தகைய நிலைப்பட்ட நாவலர் பற்றி ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை கூறிய கருத்து கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

“நல்லைநகர் ஆறுமுகநாவலர் பிறுந்திரவேல் சொல்லுதமிழ் எங்கே சுருதிஎங்கே - எல்லவரும் தோற்றம் புராண ஆகமங்கள் எங்கே - பிரசங்கமெங்கே ஆத்தன் அறிவு எங்கே அறை” என கூறிய கூற்று அவர் பணிகளை அளவிடற்கரியதாக இருக்கும் நிலையில் அவரால் விதைத்துவிடப்பட்ட விதை மரமாகி இன்று

காய்தந்து கனியாக்கி நல்லபயன்பெற வழிசமைத்த நிலையில் “நாவலர் வழி நாம் உய்யும்வழி என்னும் நோக்கில் காலங்காலமாக அவர் பெயர்பணிகள் பல்வேறு வகைகளில் நினைவுகூறத்தக்க நிலையில் இவரின் பணிகள் சைவசமய நிலைபேற்றுக்கும் சைவக்கல்வி வளர்ச்சிக்கும் சைவசித்தாந்தாந்த கோட்பாட்டின் விருத்திக்கும் வழி வகுத்தன. எனவே தான் இலங்கைத் தமிழரின் சமய, சமுதாய வரலாற்றிலே ஆறுமுக நாவலர் என்றும் போற்றத்தக்க வராகவே விளங்குகின்றார்.

VI நாவலருக்கு பிற்பட்ட கால ஈழத்து இந்து சமயவளர்ச்சி

நாவலர்வர்கள் 1879ம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் 21ந்திகதி சிவபதம் அடைந்ததனை தொடர்ந்து இவ் வியக்கம் சிறிது தளர்ச்சியடைந்தாலும் வெகுவிரைவில் முந்தியகாலப் பகுதியிலும் பார்க்க சுறுசுறுப்புடன் செயற்பட ஆரம்பித்தது, 1880 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு முடியும் வரை உள்ள காலப்பகுதியில் சைவசமய வளர்ச்சிக்கான திட்டங்கள் நவீனமயப்படுத்தப்பட்டன. முந்திய காலப்பகுதியை போலன்றி இக்கால இயக்கத்தை வழிநடத்தியோர் ஆங்கிலக்கல்வியின் முழுமைப்பயனையும் பெற்ற உயர் உத்தியோகங்களில் அமர்ந்திருந்தவர்களாவர். சட்டவல்லுனர்கள் இளைப்பாறிய நீதிபதிகள் பொருள் வசதி படைத்தோர் முதலியோர் சைவசமய வளர்ச்சியில் அக்கறையும் ஆர்வமும் கொள்ளத் தொடங்கினர் இந்தியாவில் தோன்றிய பிரமசமாசம் போன்று சபைகளின் நடவடிக்கைகளுக்கு இராமகிருஷ்ணர் சுவாமி விவேகானந்தர் ஆகியோரின் பணிமுறைகளும் இவர்களை கவர்ந்தன. இதே நேரம் நாவலரின் மறைவின் பின் கிறிஸ்தவர்களது மதப்பிரசாரம் அதிகரித்த நிலையில் இத்தகைய நிலையினை தொடரவிடாது தடுக்கும் நோக்குடன் நாவலரது உறுவினர்களும் மாணவர்களும் சைவப்பிரகாச சமாசம் என்னும் சபையைத் தாபித்து உதயபானு என்னும் சைவப்பத்திரிகையை வெளியிட்டனர் இதே காலம் பௌத்தசமய வளர்ச்சியின் பேறாக பிரம்மஞான சபை நிறுவப்பட்டதற்கு ஈடாக சைவசமய வளர்ச்சிப் போக்குக்கு ஒருசபை அவசியம் என

உணர்ந்த சைவர்கள் 1888ல் சைவசமயபரிபாலன சபையை ஸ்தாபித்தனர் இச்சபையின் தோற்றம் ஈழத்து சைவசமய வளர்ச்சிப் போக்கில் ஒரு திருப்பம் எனலாம்.. இச்சபையின் தோக்கங்களுவன.

- 1 வைதீக சமய உண்மைகளையும் கோட்பாடுகளையும் தீவடங்கிலும் சென்று பிரசாரம் செய்யக்கூடிய திறமையான பிரசாரக் குழுவொன்றை அமைத்தல்
- 2 சைவசமயத்தினது அரசியல், சமூக, சமய அபிலாசைகளை வெளிப்படுத்தக் கூடிய பத்திரிகைகள் இலக்கியம் விஞ்ஞானம், தார்மீகம் சமயம் ஆகிய துறைகள் சம்பந்தப்பட்ட நூல்கள் கொண்ட நூலகம் ஒன்று நிறுவுதல்
- 3 உயர்தர உலகியற் கல்வியையும் சமயக்கல்வியையும் போதிக்கக்கூடிய ஆங்கிலப் பாடசாலை நிறுவுதல்
- 4 பத்திரிகை வெளியிடல்
- 5 பெண்களைப் படிப்பித்தல்

மேற்கூறப்பட்ட குறிக்கோள்களை நிறைவேற்றும் பொருட்டு கன்னாகம் அ.குமாரசாவமிப்புலவர் மாதகல் க. ஏரம்பையர் போன்றோரையும் இன்னும் சிலரையும் யாழ்ப்பாணம் மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, கொழும்பு ஆகிய இடங்களில் சைவப்பிரசங்கம் செய்வதற்கு உபயோகப்படுத்தினர். மேலும் விக்டோரியா நூல்நிலையம் ஒன்றையும் நிறுவினர். சமயப் பிரசாரத்திற்கு பத்திரிகைகளின் அவசியத்தை உணர்ந்த இவர்கள் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் இந்துசாதனம் என்ற பத்திரிகையை வெளியிட்டனர். சைவசமயவளர்ச்சிக்கு இப்பத்திரிகை குறிப்பிடக் கூடிய தொண்டு ஆற்றியுள்ளது. தனிப்பட்ட பிரமுகர்களின் பாடசாலைகள் தோல்வியில் முடிந்ததை அனுபவரீதியாகக் கண்ட இவர்கள் 1890ல் நியாயவாதி நாகலிங்கம் அவர்கள் நடத்தி வந்த பாடசாலையை பொறுப்பேற்று இந்த உயர்தரப்பாடசாலை என்ற பெருடன் நடாத்தினர். இப்பாடசாலையின் வளர்ச்சி இந்துசமய வளர்ச்சியாகுமென கருதிய சைவர்கள் இப்பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்காக பல வழிகளிலும் உழைத்தனர் பாடசாலைக் கட்டடங்களை கட்டியெழுப்பும் முயற்சியில் முன்னின்று உழைத்தவர்கள் நாகலிங்கமும் சி.த.மு.

பசுபதிச் செட்டியாருமாவர். 1893இல் இப்பாடசாலையை கல்கத்தாப் பல்கலைக்கழகம் அங்கீகரித்து 1895இல் தனது இணைப்புக் கல்லூரிகளில் ஒன்றாக்கியது. ஆங்கிலேய அரசின் காலத்திற் பெற்ற தாராண்மை வாதக் கல்வியின் விளைவால் உருவாகிய புத்திஜீவிகளினது முயற்சியாலே தோற்றுவிக்கப்பட்டதே இந்து உயர்தரப் பாடசாலை எனலாம். அந்நியரது கலாசார ஆதிபத்தியத்திற்கு எதிராக ஏற்பட்ட அறிஞர்களது எதிர்ப்பின் தோற்றத்தையும் இங்கு அவதானிக்க முடியும் வண்ணார்பண்ணை இந்து உயர்தர பாடசாலையைத் தொடர்ந்து இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதற் ககூற்றில் கொக்குவில் உரும்பராய் காரைநகர் சாவகச்சேரி, வட்டுக்கோட்டை போன்ற இடங்களில் கிளைப்பாடசாலைகள் தோன்றின இவ்வாறு தோன்றிய கல்வியூடாக சமயவரலாற்றை வளம்படுத்த காரணமாக இருந்தவை 19ம் நூற்றாண்டு சமயவளர்ச்சியின் பெறுபேறுகள் எனலாம்.

இத்தகை செயல் முறைகளிலே ஆண்கள் பாடசாலைகள் துரிதவேகத்தில் நிறுவப்பட்டபொழுது பெண்கள் கல்வி வளர்ச்சியுற்றியும் அவர்களுக்கெனத் தனியான உயர்தரகல்லூரி ஒன்று அமைக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் உணர்ந்தார் சேர் பொன் இராமநாதன் அவரது ஊக்கத்தின் பேரில் திருநெல்வேலியில் அமைக்கப்பட்ட சிறிய பெண்கள் பாடசாலையை தொடர்ந்து மருதனார் மடத்தில் இராமநாதன் பெண்கள் பாடசாலை அமைக்கப்பட்டது. சைவமகளிர் கல்வி வளர்ச்சிக்கு இது பெரிய தொண்டாகும். சைவசமயவளர்ச்சிக்கென உருவாக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாண இந்து உயர்தரப் பாடசாலையும் இராமநாதன் பெண்கள் கல்லூரியையும் தொடக்க காலத்தில் வளர்த்தெடுத்த பெருமை கிறிஸ்தவர்களாகப் பிறந்த அதிபர்களை சாரும். ஆங்கிலமும் தமிழும் சரிவரபோதிக்கவேண்டுமெனவும் சைவசமயக் காற்றோட்டம் பாடசாலைகள் முழுவதும் வீசவேண்டுமெனவும் எண்ணிய சைவர்கள் கிறிஸ்தவர்களைப் பாடசாலைகளின் அதிபர்களாக நியமித்தமை கல்விமுறையினை நவீனப்படுத்துவற்காகவும் மேலைநாட்டு உயர்தர பாடசாலைகள் போல விருத்தி செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினாலாகும். கிறிஸ்தவர்கள் சமயம்

மாறாது பயிற்சி பெறுவதுடன் கைத்தொழில் பயிற்சியும் பெற்றுக் கொள்வதற்கேற்ப ஆசிரிய பயிற்சிக்கலாசாலைகளை உருவாக்கியது போல சைவர்களும் பயிற்சிகள் பெற கீரிமலையில் 1913 சபை ஒன்று நிறுவப்பட்டு காலப்போக்கில் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை நிறுவப்பட்டபோதும் கல்வித்திணைக்கள தேவைகளை அது நிறைவேற்ற முடியாத நிலையில் அது கைவிடப்பட்டது. மீண்டும் பலவித முயற்சியின் பேராக புரட்டஸ்தாந்து மத மிசனரி மாறும் இந்தக்களும் இணைந்து இணக்கம் கண்டு கொண்டமையின் பேராக 1916ல் கோப்பாயில் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரி தாபிக்கப்பட்டது இவற்றில் வளம்படுத்தப்பட்ட பயிற்சிகள் தகமைபெற்ற சமய நம்பிக்கையுடும் தன்மை கொண்ட ஆசிரியர்களை உருவாக்கி அவர்களின் உதவியுடன் சமயவரலாறு வளம்படுத்தப்பட்டது.

மேலும் நாவலரின் தீர்க்கதரிசனக் கூற்றினூடாக முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்ட திருக்கேதீச்சவ சூழல் நாவலர் காலத்தில் சைவர்களாற் பெற்றுக் கொள்ளப்பட முடியாத போது பின்பு 13-12-1893ல் பழனியப்ப செட்டியாரால் இவ்விடம் வாங்கப் பட்டது அன்று தொடக்கம் யாழ்ப்பாண சைவபரிபாலன சபையினரது வேண்டுகோட்டி பசுபதிச்செட்டியார் அப்பிரதேசத்தை சுத்தமாக்கிப் பழைய கோவிலையும் அதற்குரிய சின்னங்களையும் கண்டு பிடித்தார் 1903ல் சிறிய கோயில் கட்டப்பட்டு மாதோட்ட நகரத்தாலும் பின்னர் யாழ்ப்பாண நகரத்தாராலும் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தது.

திருக்கேதீஸ்வர ஆலய மீட்புக்கு மாத்திரமன்றி தீவின் ஏனைய பகுதிகளிலும் கோவில் வழிபாட்டுக்குச் செட்டியார் சமூகத்தினர் மகத்தான தொண்டாற்றியுள்ளனர். வண்ணைக் கதிர்வேலாயுதர் கோயிலும் செட்டியாராலேயே கட்டப்பட்டுப் பராமரிக்கப்பட்டு வந்ததென்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆறுமுகநாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை அமைப்பதற்கு நிலம் வழங்கியவர் ஆறுமுகச் செட்டியாராகும் அத்துடன் ஆறுமுகத்தாருக்கு நாவலர் பட்டம் வழங்கியமையின் பேராக அவர் நாட்டுக்கு திரும்பிய பொழுது பெரும் வரவேற்பை ஒழுங்கு

செய்தவர்களும் செட்டிமார்களே. ஈழத்திலிருந்த சைவ சமூகத்தவரிடையே பொருளாதார வசதிபடைத்தோர்களாக விளங்கியவர்கள் செட்டிமார்களே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பின்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் ஏனைய சைவர்களுடைய பொருளாதார நிலை விருத்தியடையும் வரை சைவக் கைங்கரியங்களுக்கு செட்டி நகரத்தார் பெரும்பண உதவிபுரிந்தார்கள் நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டிமார்கள் சைவசமயத்தவர்கள் முருகனிற்கு கோயில் அமைப்பதில் முன்னிற்பவர் சைவத்தை தழுவிய பல்வேறு சமூகத்தவர்களிற்கு கோயில் வழிபாட்டுக்காக அதிகம் பணம் செலவழித்தவர்கள் நாட்டக் கோட்டைச் செட்டிமாள் சமூகத்தவர்களே எனக் கூறப்படுகின்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தென்னிலங்கையிற் சைவக் கோயில்களை அமைத்துப் பெரும்விழாக்களை நடாத்திய பெருமை இவர்களைச் சாரும் கதிர்காமத்திற்கு வருடந்தோறும் எடுத்துச் செல்லும் வேல் சில காலங்களில் தொற்றுநோய் பரவலால் தடைப்படுவதைக் கண்ட செட்டிமார்கள் இவ்வுற்சவத்தைக் கொழும்பில் நடைபெறச் செய்தனர். இவ்வுற்சவங்களுக்காகச் சென்ற நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் கொழும்பில் முன்பிருந்த கதிரேசன், பிள்ளையார் கோயில்களை விடப் புதிய கோயில்களையும் அமைத்து வேல்விழா உற்சவத்தைத் திறம்பட நடாத்தியதோடு கொழும்பிற் படிப்படியாக வந்து குடியேறிய ஏனைய சைவர்களினது வழிபாட்டுத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்தனர். இதே நேரம் 1857ம் ஆண்டில் கட்டப்பட்டு கும்பாபிஷேகம் செய்யப்பட்ட கொச்சிக்கடை பொன்னம்பலவாணேஸ்வரர் கோயில் பொன்னம்பலம் முதலியாரின் மகனான பொன். இராமநாதனால் தென்னிந்திய திராவிடக் கட்டிடச் சிற்பமுறைப்படி கருங்கல்வாற் கட்டப்பட்டு 1912ம் ஆண்டு கும்பாபிஷேகம் செய்யப்பட்டது. ஈழத்திலே திராவிடக்கட்டிடக்கலை வடிவுக்கு இலக்கணமாக அமைந்திருக்கும் கோவில் இதுவாகவே காணப்படுகின்றன. மேலும் ஈழத்திலுள்ள இந்துக் கோயில்கள் தனிப்பட்டோர் முயற்சியாற் கட்டப்பட்ட போதும் அவற்றை புதுப்பிப்பதற்கும் திருத்துவதற்கும் பொதுமக்களும் தாராளமான பண உதவிபுரிந்துள்ளனர். மேலும் பலர் காணிக்கையாகத் தமது அசைவற்ற ஆதனங்களையும் அவற்றால்

வரும் வருமானத்தையும் கோயிலுக்கு கொடுத்தனர் ஆனால் கொடுக்கப்பட்ட பணமும் பொருட்களும் ஏனைய காணிக்கைகளும் சமய விருத்திக்கும் கோயில் தேவைகளுக்கும் ஆக்கிய பெருமை அறுமுகநாவலரை சாரும் இது மட்டுமன்றி கோயிலில் நடைபெறும் நித்திய பூசையும் நைமித்திய விழாவும் தவறாது நடைபெறும் கோயில் அதிகாரிகள் தங்கள் கடமைகளிலே தவறினால் அவர்களை தண்டிக்கவும் கோயிற்சாலைக்குகளை யாவரும் அறியச் செய்வது கோயில் காரிகரினது பொறுப்பு எனவும் எடுத்துக் காட்டி அதனை நடைமுறைப்படுத்திய பெருமைக்கரியவர் அத்துடன் 1880 - 1915க்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சி சிந்தனைகள் சைவசமய வளர்ச்சிக்கு நல்ல வாய்ப்பினை அளிப்பனவாக அமைந்தன. அதாவது கோயில்களில் மிருகபலியிடுதலுக் கெதிரான கிளர்ச்சி வலுப்பெற்றமையின் பேறாக இக்காலமுடிவில் பலஇடங்களில் மிருகபலியிடுதல் நிறுத்தப்பட்டது. அத்துடன் சின்னமேள நடனமும் ஏனைய ஆடம்பர உற்சவங்களுக்கெதிரான போக்கும் வலுப்பெற்றது. கோயில்பூசை செய்யும் பூசகர்கள் சைவஆகமங்களில் தேர்ந்தவராகவும் சமய விளக்கங்கள் கொடுப்பதற்கு பயிற்சிபெற்றவராகவும் இருக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனையும் சைவசமயவராலற்றை பொறுத்தவரையில் துரித வளர்ச்சிப் போக்கினை எடுத்துக் காட்ட. ஏற்ற சாதனமாகினை.

மேலும் 1880ஆம் ஆண்டுக்கு முந்திய காலப்பகுதியில் சிறுகுழுவினர் மத்தியில் தொடங்கிய விளிப்புணர்ச்சி படிப்படியாக ஆங்கிலக்கல்வி கற்ற உயர்குழாம் மத்தியில் பரவியது. அரசியல் ஆதிபத்தியத்துக்கு எதிராகத் தீவிர கிளர்ச்சி தோன்றாத போதும் சமய கலாசாரத் துறையில் விழிப்புணர்ச்சி முதிர்ச்சி அடைந்துள்ள நிலையினை இக்கலை வியக்கம் குறித்து நிற்கின்றது அரசியல் துறையில் ஆங்கிலேய குடிமகனுக்குரிய சிறப்புரிமைகள் போல பெற்றுக்கொள்ளவே இக்காலதேசிய வாதிகள் விரும்பினர். ஆனால் சமயத்துறையில் முற்றிலும் சுதந்திரமாகவே இருக்கவிரும்பினர் அரசியலீதியாக சுதந்திரம் கோரும் உணர்வும் தென்படும் இக்காலத் தலைவர்களிடம் ஏற்படாத விடத்தும் சமயகலாச்சாரத் துறையிலே ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் நிச்சயமாக தேசிய உணர்வின் பெரும் அங்கம்

என்பதை மறுக்க முடியாது கலாச்சார ஆதிபத்தியத்துக்கு எதிரான எதிர்ப்பே மேலே காணப்பட்ட நடவடிக்கைகள் அரசியல் சுதந்திரம் கோரிய காலத்தில் அதற்கு இக்கால நடவடிக்கைகள் உரமாக அமைந்திருந்தன என்பதும் அவதானிக்கப்பட வேண்டிய சிறப்பு அம்சமாகும்.

இதுமட்டுமன்றி 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிற் சமயமறுமலர்ச்சி உத்வேகமடைவதற்கு இன்னொரு காரணி சுவாமி விவேகானந்தரின் ஈழவருகையாகும். 1893ல் சிக்காக்கோவில் நடைபெற்ற சர்வசமய மகாநாட்டிற் பங்கு பற்றி இந்தசமயத்தின் மேலான பண்புகளையும் சிந்தாந்தத்தையும் எடுத்தியம்பி மேலை நாட்டவரைக் கவர்ந்த சுவாமிவிவேகானந்தர் 1897ம் ஆண்டு ஈழம் வந்தார் கொழும்பு, அனுராதபுரம் யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் அவர் ஆற்றிய விரிவுரைகள் சைவர்களுக்கு பெரும் உற்சாகத்தை கொடுத்தன. இவரது சொற்பொழிவுகள் வெறும் சமயச் சொற்பொழிவுகள் அல்ல அவரது அறிவுரைகளிற் சமயமும் தேசாபிமானமும் இழையோடியிருந்தன இந்து கலாச்சாரத்தின் மேம்பாட்டிலே நவீன முறையில் உலகிற்கு எடுத்துவிளங்கிய முதல் இந்தியர் சுவாமி விவேகானந்தர் என்றால் மிகையாகது அவரது வருகையும் பின்னர் அவரது சீடரான சுவாமி சர்வானந்தாவின் வருகையும் சொற்பொழிவுகளும் ஈழத்தின் பலபாகங்களிலும் இந்து இளைஞர் மன்றங்களும் அவரது பெயரிலான சபைகள் பாடசாலைகளும் தோன்றி சமய வளர்ச்சிக்கு பெரும் தொண்டாற்றி உதவின.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கொழும்பிலும் சைவ எழுச்சி காணப்பட்டது இதற்கு வழிவகுத்து வைத்தவர் பொன்னம்பல முதலியாராவர் கொச்சிக்கடையில் இவர் அமைத்த பொன்னம்பல வானேஸ்வரர் கோயிலைத் தொடர்ந்து சைவபரிபாலன சபை, இந்துமகாசபை போன்றவைகள் தோன்றி சமய வளர்ச்சிக்கு பெரும் தொண்டாற்றின பொன்னம்பல முதலியாரது மூத்த மகனான குமாரசுவாமி முதலியார் பொன்னம்பலவானேஸ்வரர் கோயிலை திறம்பட நடத்தியதோடு பிராமணக் குருக்களுக்கென ஆகமபாட

சாலையையும் நடாத்தினார் மேலும் திருக்கேதீச்சரத்தைச் சைவமக்களுக்குப் பெற்றுக் கொடுப்பதில் அரசாங்கத்துடன் வாதாடினார் யாழ்ப்பாண இந்து உயர்தர பாடசாலை அங்கீகாரம் பெறுவதற்கும் அரசாங்க உதவி நன்கொடை பெறுவதற்கும் வழி வகுத்த தோடமையாது பாடசாலைக்கு பொருளுதவியும் செய்து கொழும்பிலுள்ள ஏனையவர்களும் உதவச்செய்தார் மேற்போந்த புதிய விருத்திகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளையில் நாவலர் மரபில் வந்தோர் அவர் தொடக்கி வைத்த சைவசமய விழிப்புணர்ச்சி அணையாது தொடர்ந்து ஒளிவிட அவரின் மாணாக்க பரம்பரையினர் ஆற்றிய அரும்பணிகள் விதந்துரைக்கத்தக்கன. நாவலரின் ஆங்கில பாடசாலை ஆசிரியராய் அமர்ந்ததோடு அவர் பிரசங்கம் செய்யுமிடங்களிளெல்லாம் உடன்சென்று குறிப்புக்களெழுதியும் அவரிடம் ஐயங்கள் தெளிந்தும் பிற்காலத்திலே இந்தியா சென்று காசியில் உறைந்து வடமொழியில் ஆழ்ந்த விற்பத்திபெற்றும் வேதசிவாகம சாஸ்திரங்கள் யாவும் ஐயந்திரியபிழக் கற்றுணர்ந்தும் சைவப்பேரறிஞராய் விளங்கியவர் குப்பிளானிலே தோன்றிய காசிவாசி செந்திநாதையர் (1848 - 1924) நாவலரைப் போலவே பரசமய கண்டனம் செய்தும் அச்சகம் நிறுவித் தேவாரம் வேதசாரம், கந்தபுராண நவந்தம், பிரமகுத்திரம் நீலகண்டர்பாடிய மொழிபெயர்ப்பு, சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம் ஞானரத்தினாவளி முதலிய நூல்களை ஆக்கியும் பெரும் பணி புரிந்தார், நாவருக்கு சமகாலத்தவரான சங்கரபண்டிதர் (1821 - 1891) சுன்னாகம் இலக்கணக் கொண்டர் பூ. முருகேசபண்டிதர் (1830 - 1900) முதலியோரும் பரசமய கண்டனத்தில் தலைநின்றனர். நாவலரவர்கள் புராணபடன மரபிற்குச் செழுமை சேர்த்தவர் கந்தபுராணம், திரவாதவூரடிகன்புராணம் முதலியவற்றிலுள்ள பாடல்களை ஒருவர் பாட அதே இராகத்துடன் மற்றொருவர் உரை கூறுவதே புராணபடனமாகும் நாவலரின் மருகர் நா.ச.பொன்னம்பலபிள்ளை (1836 - 1902) சுன்னாகம் குமாரசுவாமி புலவர் (1854 - 1922) முதலாம் இலக்கிய, இலக்கண மேதைகளான சைவப் பெரியார்கள் இப்புராண மரபினை மேலும் வளர்த்து தம்கால்வழியினருக்கு எய்ப்பில்வைப்பாக வழங்கிச் சென்றுள்ளார்கள். இத்துடன் நீர்வேலி சிவசங்கரபண்டிதர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை போன்றோரும் கிறிஸ்தவ மத கண்டன சபையாரும் பல

கண்டன நூல்களை வெளியிட்டனர் இந்துசாதனம் இலங்கைநேசன் போன்ற பத்திரிகைகள் இவர்களுக்கு உதவின. இத்தகைய தன்மைகள் முந்தியகாலப்பகுதியைப் போலன்றி இக்காலத்திற் சைவசமய வழிப்புணர்ச்சி தீவடங்கிலும் பரவத் தொடங்கியது சட்டநிருபணசபையிலும் வெளியிலும் அரசியல் வாதிகளும் பங்கு கொண்டு மேலும் ஊக்குவித்தனர் பொன் குமாரசுவாமி, பொன் இராமநாதன், அ. கனகசபை போன்ற அரசியல் வாதிகள் சமயத்துறையில் பெரும் அக்கறை காட்டினர் இதன் விளைவாக சைவசமயம் சீர்திருந்திய பாதையில் அடியெடுத்துச் செல்ல ஆரம்பித்தது. சைவர்களிடையே ஏற்பட்ட பொருளாதார விருத்தியும் மலாபா சிங்கப்பூர் போன்ற இடங்களிலிருந்து ஈழத்தவர்களிடமிருந்து வந்த பணமும் இவ் வியக்கங்கள் நல்லமுறையில் வளம்படுத்தப்படவும் அவற்றின் பேராக இந்துமதவரலாறு ஒருதனித்த பாதையில் வளர்ச்சியடைந்து செல்லவும் காரணமாக இருந்தநிலையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்து இந்துமத வரலாறு சிறந்ததோர் வளர்ச்சி நிலையை அடைந்தது எனலாம்.

VIII. இலங்கையின் நவீன கால இந்துமத

வளர்ச்சி போக்குகள்

இலங்கையின் இந்துமத வரலாற்றைப் பொறுத்தவரை ஆரம்பகாலத்தில் இருந்தே படிமுறையான தன்மைகளில் வளர்ச்சிப் போக்கினை கொண்ட நிலையில் அண்டை நாடான தென்னிந்திய வரலாற்றில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்களும் விளைவுகளும் ஈழத்தையும் வளம்படுத்திக் கொண்டன. இத்தகைய நிலையில் அண்டைநாட்டுத் தயவுகளுடன் வளம்படுத்தப்பட்டு வந்த இந்துசமயவரலாற்றுப் போக்கானது 1505ம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயர் அதனைத் தொடர்ந்து ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் வருகையினால் சற்று நலிவுப்போக்கை அடைந்தன இத்தன்மைகளைக் கண்டு மனம் பொறுக்கமுடியாத சீர்திருத்த சிந்தனை வாதிகளின் செயல்பாடுகள் சிறப்பாக நாவலின் நலநிலைப்பட்ட மனப்போக்குகள் அவற்றுக்கெதிரான போராட்ட உணர்வுகளை வளர்த்துச் சென்றமையின் பேராக அவரது காலமான 19ம் நூற்றாண்டு கால வரலாற்றிலே முன்னெப்பொழுதும் இல்லாத வகையில் சீரமைக்கப்பட்ட செயல்திறன்கள் ஈழத்து இந்துமத வரலாற்றுப்போக்கினை முற்றுமுழுதாக மாற்றியமைத்துக் கொண்ட நிலையில் அவரின் மறைவுக்குப் பின் அவர் வழிகாட்டலில் சென்றோரின் அளம்பரியசேவை மனப்பாங்குகள் 20ம் நூற்றாண்டுகால இந்துசமயவரலாற்றை பெரிதும் வளம்படுத்தின என்றே கூற முடிகின்றது.

I இதற்கேதுவாக 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட இந்து சமய நிறுவனங்களின் வரிசையில் முதல் நிலைப்பட்டதாக விளங்கும் சைவபரீபாலனசபையின் முதலாவது தலைவர் நாவலரின் மருகரான வித் துவசிரோமணி ந.ச.பொன்னம்பலிள்ளையாவார் இவருக்குப் பின் திருவனந்தபுரம் உயர்நீதிபதியாயிருந்த ஓய்வுபெற்ற நா. செல்லப்பிள்ளை தலைவரானார் செயலாளர் சட்டவல்லுணர் வி. காசிப்பிள்ளை பொருளாளர் பசுபதிச் செட்டியார் இச்சபையின் தலைவராகக் தொடர்ந்து சேர் பொன் இராமநாதன், பொன் குமாரசுவாமி

சைவப்பெரியார் சிவபாதசந்தரணார் முதலாக யாழ்ப்பாணத்தின் புகழ்பெற்ற தேசிய பிரமுகர்களும் சைவநல்லறிஞர்களும் பணியாற்றிச் சபையை வளர்த்து வந்தார்கள் சபையின் ஆரம்ப முயற்சிகளாக கிராமங்கள் தோறும் சைவப்பிரசாரங்கள் நிகழ்ந்தன சைவமகா நாடுகள் நடைபெற்றன. இம்மாநாடுகளிலே இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் வாழ்ந்தோரும் வாழ்கின்றவருமான சைவப்பெரியோர்கள் பங்கு கொண்டு சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்திச் சிறப்பித்தனர் சபையானது சைவப்பிரகாச அச்சயந்திரசாலை நிறுவித் தமிழ் சமயம் சார்ந்த பாடநூல்களையும் வெளியிட்டுத் தமிழ் சைவ அறிவினை இந்நாட்டு மக்களிடையே செறிய வைத்தது. 1947ம் ஆண்டில் “நாவலர் ஆச்சிரம மண்டபம்” கட்டும் வேலைகள் சபையால் தொடங்கப் பெற்று அன்று அங்கு குருபுசைகள் சமயபாட வகுப்புக்கள் மாநாடுகள் நடாத்தப்பட்டு வருகின்றன. கடந்த சில ஆண்டுகளாக சைவமாணாக்கருக்குச் சைவசமயப் பரிட்சைகள் நடத்துவதும் சித்தாந்த பண்டிதர்ப் பரிட்சை நடத்துவதும் இப்பரிட்சைகளில் முதன்மை பெறுவோருக்கு தங்கப் பதங்கங்கள், புத்தகப் பரிசில்கள் வழங்குவதும் சபையின் பணிகளில் விதந்துரைக்கத்தக்கன. இத மூலம் சிறுவர் தொடக்கம் வயது வந்தோர் வரையுள்ள சைவர்கள் யாவரும் சைவ அறிவை வளர்த்துக் கொள்ள வாய்ப்பு உண்டாகின்றது 1889ல் இருந்து Hidu organ எனும் ஆங்கிலப் பத்திரிகையையும் இந்துசாதனம் என்ற தமிழ்பத்திரிகையையும் சைவசமய வளர்ச்சி கருத்திச் சபை நடத்திவருகின்றது.

II தொடர்ந்து 1902ம் ஆண்டு ஆரம்பித்திலே கொழும்பில் விவேகானந்த சபைதோற்றுவிக்கப்பட்டது சைவப்பெரியார்களின் பலரினவழிகாட்டவில் வளம்படுத்தப்பட்டுவந்த இச்சபையானது விவேகானந்த மகாவித்தியாலயம் விவேகானந்த சபை மண்டபம் என்பவற்றினை உருவாக்கி அவற்றின் ஊடாக சமயவரலாற்றை வளம்படத்தும் அதே நேரம் விவேகானந்தன் என்ற பெயரிலே சைவசஞ்சிகை ஒன்றும் இச்சபையால் வெளியிடப்பட்டு வந்தமையும் இதன் ஆசிரியராக கவாயி விபுலானந்தர் அமர்ந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. சைவபரிபாலன சபைபோலவே சைவ மாணவர்

- களின் சைவசமய அறிவு வளர்ச்சிபொருட்டு பரீட்சைகளை ஒழுங்கு செய்து நடத்தி வருவதும் சிறந்த சமயப் பணியாகின்றது அத்துடன் காலத்துக்கு காலம் பல விழாக்களையும் சிறப்பாக சுவாமி விவேகானந்தரின் சமயப்பணி முறைகளை நினைவு கூறும் வகையில் நடாத்தி இந்துசமய வரலாற்றின் எழுச்சிக்கு அரும் தொண்டாற்றி வருகின்றது. இதேநேரம் 1890ம் ஆண்டு உருவாக்கம்
- III பெற்ற இந்துக்கல்லூரி சபை தனிப்பட்டபொய்யோர்களின் உணர்வு பூர்வமான சிந்தனைகளை செயல்படுத்தியதன் விளைவாக பல இந்துக்கல்லூரிகள் தோன்ற வழியமைத்தன அந்தவகையில் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி 1910 மகாஜனாக்கல்லூரி 1910 வண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாசாலை 1913 மருதனார்மடம் இராமநாதன் கல்லூரி 1913 பரமேஸ்வராக்கல்லூரி 1921, ஸ்ரீ சோமஸ் கந்தக்கல்லூரி 1931 அத்தியார் இந்துக்கல்லூரி முதலியன தோன்றின இந்துக் கல்லூரி அதிகார சபையின் கீழ் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரி காரைநகர் இந்துக்கல்லூரி, உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரி ஆகியனவும் காலப்போக்கில் இணைந்து இந்துசமச் சூழலில் இந்துமாணவர் உயர்கல்வி பெற வழிசமைத்தன. இதனைத் தொடர்ந்து 1924ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தின் இந்துக்கல்லி
- IV வளர்ச்சியில் மற்றொருமைற்கல்லாகும் சைவீத்தியா வீருத்திச்சங்கம் தோற்றம் பெற்றது. இதன் தோற்றத்திற்கும் அதன் வளர்ச்சிக்கும் அருந்தொண்டாற்றியவர்களில் சு. இராசரத்தினம் (இந்துபோட்) இலங்கையின் சட்ட சபையில் உறுப்பினராகத் திகழ்ந்தவர் பல பாடசாலைகள் நிறுவி இந்துசமய சூழலில் மாணவர்கள் கல்விகற்கும் சூழலை உருவாக்கியதுடன் திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலையையும் அதன் அருகே சைவப்பிள்ளைகளின் நல வாழ்வில்லத்தையும் தொடக்கி நடாத்திய நிலையில் இந்து சமூக சூழலில் சமயம் வளம்படுத்த வழிகாட்டப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து யோகசுவாமிகளின்
- V அருளாணைப்படி சிவதொண்டன் நிலையம் யாழ்ப்பாணத்திலும் மட்டக்களப்பிலும் தோன்றிச் சைவப்பணியாற்றுவதும் அந்நிலையத்தின் வாயிலாக சிவதொண்டன் சஞ்சிகை வெளியிடப்படுவதுடன் செபம், தியானம், சந்சங்கம் குருபுசைகள் அன்னதானம் புராணபடனம் முதலானவை மிக

அமைதியாகவும், ஆழமாகவும் பயன் மிக்கனவாகவும் நடந்தேறி VIவருகின்றன இதனை தொடர்ந்து இந்துஇளைஞர் சபைகள் (Y.M.H.A) அமைக்கப்பட்டு இந்து சமய வளர்ச்சிக்கு துணைபோனதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும் யோகசுவாமிகளின் அடியார்களாய் அவர் வழி நிற்போராய்ச் சைவப்பணியிலே ஊறித்திளைத்த அறிஞர் VIIபெருமக்களின் முயற்சியினால் அகில இலங்கை சேக்கிழார் மன்றம் 1964ல் நிறுவப்பட்டு 1974 வரை சிறந்த செயல்திறன் சேவையாற்றி வந்த நிலையில் பத்திச் சுவை சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவிவலவரான சோக்கிழார் சுவாமிகளின் திருத்தொண்டர் பெரியபுராணத்தின் மகிமையை யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை மட்டக்களப்பு கொழும்பு ஆகிய இடங்களிலே பரப்பியபணி இம்மன்றத்திற்குரியது ஆண்டு தோறும் அகில இலங்கைச் சேக்கிழார் மன்றம் சேக்கிழார் குருபூசை, சேக்கிழார் விழா விமர்சையாக நடாத்தியது இலங்கையிலும் தமிழகத்திலிருந்தும் சைவ அறிஞர்களும் ஓதுவார் மூர்த்திகளும் வரவழைக்கப்பட்டு ஆய்வேடுகள் அரங்கேறின. வகுப்புக்கள் நடர்த்தப்பட்டன. ஆனால் இவை தொடர்ந்து செயல்படாமைபோனது துர்லாபமானது. இதற்கு

VIIIடாக அண்மைக் காலத்தில் இந்து இளைஞர் டோவை என்பதோர் அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டு இந்து சமயகட்டுக்கோப்பு உடைந்து போகாவண்ணம் பணியாற்றி வருகின்றது. இதன் வெளியிடான இந்துதர்மம் சமய அறிவு வளர்ச்சிக்கு தூண்டுகோலாய்

IXஅமைந்துள்ளமை பாராட்டப்படத்தக்கதாகும். ஆறு முகநாலவர் சபையின் பணிகளை பொறுத்தவரையில் கந்தசாமி கோயில் மகோற்சவ காலங்களிலே நாவலர் நிலைய முன்றிலிலே தெய்வீக இசையரங்குகள் தவாறுது நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் சரிதம், நாவலர் நூற்றாண்டு மலர் கந்தபுராண வசனம் என்பன சபையால் சிறந்த முறையில் வெளியிடப்பட்டமையும் நினைவு கூறத்தக்கது.

- X ஆதினங்கள் என்றவகையில் நல்லை ஞானசம்பந்தர் ஆதினம் 1966ல் நிறுவப்பட்டு சிறியஅளவிலான பணிகளை முன்னெடுத்துச் சென்ற நிலையில் நிறுவநர் ஆக ஸ்ரீஸ்ரீ சுவாமிநாத ஞானசம்பந்த தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் (1918 - 1981) பூர்வாசிரமத்தில் மணிபாகவதராய் விளங்கிய சுவாமிகள் முத்தமிழ் வல்லார் கதாபிரசங்கம் நிகழ்த்துவதில் வல்லமை கொண்டவர் அத்துறையில் இலங்கையில் மட்டுமன்றி தமிழகம் மலேசியா, சிங்கப்பூர் மொறிஷியஸ் ஆகிய நாடுகளிலும் இசைபோக்கியவர். இவரது சீடராகவும் இன்று இவரது பணிகளை மேற்கொண்டு மிகவும் சிறந்தமுறையில் நடபத்துபவராகவும் உள்ளவர் ஸ்ரீஸ்ரீ சோமசுந்தர பரமாசாரிய சுவாமிகள் புராண படனங்கள், குருபூசைகள், சைவசமய வகுப்புக்கள் திருமுறை மாநாடுகள் சமய கலாசார விழாக்கள் பண்ணிசை வகுப்புக்கள், சமயவாழ்வில் தம்மை அர்ப்பணித்தவர்க்கு பட்டமளிப்பு விழாக்கள், சமயநிகழ்வினை இளம்சமுதாயத்திடம் பரப்பிட அருளமுதம் என்ற சஞ்சிகை வெளியீடு என்பனவற்றை மேற்கொண்டு வருவனவும் ஈழத்து இந்துமத வரலாற்றைப் பொறுத்த வரை நவீனகால வளர்ச்சிப் போக்கினை எடுத்துக்காட்ட ஏற்றசாதனம் ஆகின்றன. இந்திய ஞானியான சிவானந்தரின் அருளாணைப்படி கொழும்பு, கண்டி, திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களிலே சுவாமி சச்சிதாந்தரின் ஊக்குவிப்பிலே தீவ்வீப ஜீவனசங்கக் கிளைகள் இயங்கிவருகின்றன. பணிசெய், அன்பு செய், தியானம் செய் உள்ளுணர்வு பெறு என்னும் நூரக மந்திரத்தை குறிக்கோளாகக் கொண்டு திவ்விய ஜீவன் சங்கம் செயற்படல் காணலாம் நல்லூர் சட்டநாதர் கோயிலுக்கண்மையில் இச்சங்க மண்டபம் அழகுற அமைந்து அண்மைக்காலத்தில் சாயிலப்பா சமித்திகளும் பஜனைகளும் திறம்பட நடாத்தப்பட்டு
- XII வருகின்றன மற்றும் மெய்கண்டார் ஆதீனம் என்ற பெயரிலே ஸ்ரீமத் ஞானப்பிரகாசத்தம்பிரான் சுவாமிகளால் காரைநகரில் ஒரு மடபீடம்
- XIII நடந்ததும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கதே. கந்தர்மடத்திலே வேதாந்தமடம் நன்கு நடந்து வருகின்றது

மேலும் 19ம் நூற்றாண்டிலே தென்னிந்திய வரலாற்றில் சமய சீர்திருத்தம் செய்த அறிஞர் பெருமக்கள் பலரில் குறிப்பிடத்தக்கவராக

கருதப்படும் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமகம்சாரின் பெயரால் பிற்காலத்தில் அவரின் மாணாக்களில் ஒருவரான கவாமி விவேகானந்தர்

XIV தரினாஸ் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இராமகிருஷ்ண மடத்தின் கிளைநிறுவனம் கொழும்பில் வெள்ளவத்தையில் தலைமை அலுவலமாக அமைந்து கொண்டு நாட்டின் பலபாகங்களிலும் பல கிளை நிறுவனங்களை தோற்றுவித்து சமயசீர்திருத்தப் போக்கிற்கும் சமய வரலாற்றுக்கும் அளப்பெரும் சேவையாற்றிவரும் நிலையில் பருத்தித்துறையில் ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ண சாரதா சேவாச்சிரமம் என்ற பெயரிலும் கிழக்கிலங்கையில் மட்டக்களப்பில் கல்லடி உப்போடையில் ஒரு கிளை நிறுவனத்தையும் கொண்டு பாடசாலைகளை அமைத்தும் சைவ அநாதைச் சிறார்களின் வாழ்வுக்கு வழிசமைக்கும் நிலையில்

XV சேவையாற்றிவரும் நிலையில் சுண்டியிலே இந்துமாமன்றம் என்ற அமைப்பு தலைமை அலுவலகத்தை கொண்டு ஏனைய இடங்களில் பல்கலைக்கழகங்களில் பாடசாலைகளில் வேலைத்தளங்களில் கிளை அமைப்பினை கொண்டு சமயவரலாற்றுக்கு அளப்பெரும் சேவையாற்றி வரும் நிலையில் யாழ்ப்பல்கலைக்கழக இந்துமாமன்றம் - பல்கலைக்கழக மாணவர் மத்தியில் சமய அறிவைபுகட்ட இந்து நெறி என்ற சஞ்சிகையையும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக இந்துமாமன்றம் குறிஞ்சிக் குமரன் கோயிலை அமைத்து பல்கலைக்கழக வரலாற்றிலே பதியசாதனையை ஆற்றிய அதே நேரம் சமயவரலாற்றில் கட்டுரையாசிரியர் என்ற பெருமையில் சமய இலக்கியங்கள் பலவற்றிற்கும் உரை வழிதி அவற்றின் மூலம் சமயவரலாற்றினை வளம்படுத்திய பண்டிதமணி ச. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் கந்தபுராணம் தட்சணகாண்ட உரையினை இந்து மாமன்றத்தினர் வெளியிட்டு பெருவிழா நடாத்தி உரைநூலை யானையில் இருத்தி ஊர்வலமாய் எடுத்தச்சென்று சேக்கிழார் சுவாமிகளின் பெரியபுராண அரங்கேற்றத்தினை நினைவு படுத்தினர் அத்துடன் இந்துதர்மம் என்ற சமய சஞ்சிகையை வெளியீட்டும் சமய அறிவை வளர்த்து வருகின்றனர் பாடசாலை, வேலைத்தள இந்துமாமன்றங்கள் நவராத்திரிகால சமயவிழா சத்திபூசை போன்றன நடாத்தி இளம் சந்ததியினரிடையே விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தி வருகின்றன.

II இலங்கை பல்கலைக்கழக வரலாறு இன்னொரு படி மேலே சென்று பண்டிதமணி அவர்களுக்கு இலக்கிய கலாநிதி என்ற கௌரவப்பட்டம் வழங்கி அவர் சைவம், தமிழ் ஆகிய இருதுறைகளுக்கும் ஆற்றிய சேவையினை நினைவு கூர்ந்த நிலையில் பண்டிதமணியின் வரிசையிலே இன்று சைவசித்தாந்த நெறியில் துறைதோய்ந்தவராயும் சிந்தாந்த செழும்புதையல்கள் பல பிள்ளைத்தமிழ் பிரபந்தங்கள் திருக்கேதீஸ்வர புராணம் பெரியபுராண வசனம் ஆகியவற்றின் ஆசிரியராயும் விளங்கும் பண்டிதர் மு. கந்தையா அவரைத் தொடர்ந்து சிந்தாந்த செழும்புதையல்களின் வளர்ச்சி மகாநாடுகள் நடாத்துவதற்கும் உள்நாட்டிலும், வெளிநாட்டிலும் சென்று பலபிரசங்கங்கள் செய்து பல சமய இலக்கிய நூல்கள் உருவாக்குவதற்கு காரணமாகவும் சைவச் சிறார்களில் அநாதரவாக வாழ்வசதி அற்றவர்களுக்கு வாழ்விடம் அமைத்து அவர்களின் வாழ்வினை சமய நெறிப்பட்ட வாழ்வியல் முறையில் வாழ செய்வதற்கு வசதியளித்துக் கொண்ட செல்வி துர்க்கா துரந்தரி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி ஆகியோருக்கு யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகம் கௌரவ கலாநிதிப்பட்டம் கொடுத்து கௌரவித்தமை சமய வரலாற்றில் அவை கொண்டுள்ள பங்களிப்புக்களை எடுத்துக் காட்ட ஆதாரமாகின்றன.

III. மேலும் தாடு 1948ம் ஆண்டு சுதந்திரமடைந்த பின் பௌத்த சிங்களக் குடியரசாக கருதப்பட்டநிலையில் சமயம் கட்டாய பாடமாக்கப்பட்ட நிலையில் பௌத்த சமயத்திற்கு வழங்கப்பட்ட சுதந்திரம் ஏனைய மதங்களும் வளர்ச்சி அடைய காரணமாகியது எல்லாப்பிள்ளைகளும் தமது சொந்த மதக் கல்வியைக் கட்டாயமாகப் பெறவேண்டும் என்று சட்டமாக்கப்பட்டுப் பாடசாலைகளிலே இந்துசமயபாடம் முதன்மை பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கதே 1960ல் பாடசாலைகள் யாவும் அரசுடையான பொழுது குறிப்பிட்ட சமயம் சார்ந்த பெரும்பான்மை மாணவர் கல்வி கற்கும் பாடசாலைகளிலே குறைந்த எண்ணிக்கையான பிறமதப்பிள்ளைகளுக்கு அவர்களின் சமயக்கல்வி கட்டாயமாகக் கற்பிக்கப்படும் வசதிகள் வழங்கப்பட்டன. இந்த ஏற்பாட்டினால் இன்று எவ்வித தடையுமின்றி எல்லாப் பிள்ளைகளும் தத்தம் சமயங்களைக் கற்பதற்கு வாய்ப்புக்கள்

உள்ளமை மது சமயம் வளம்படுத்தப்படுவதற்கு ஏற்புடைச் சான்றாகின. இத்துடன் ஆரம்ப காலங்களில் இந்துசமயம், இந்துநாகரிகம் என்பவற்றில் உயர்கல்வி பெறுக்கூடிய வாய்ப்புகள் இருக்கவில்லை இன்று க.பொ.த உ/த வகுப்புத்தொடக்கம் பல்கலைக்கழகப் பட்டப்படிப்புக்கள் வரை அத்தகைய பாடங்கள் எடுக்கக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் சிறப்பாக யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்துநாகரிகம் தனித்துறையாக்கப்பட்டு கலைப்பட்டப்படிப்பு பொது, சிறப்புக்கான பாடங்களில் ஒன்றாக ஆக்கப்பட்டமை தொடர்ந்து உயர்பட்டப்படிப்புக்கு ஏற்பதாக அண்மைக்காலப் போக்கில் சைவசித்தாந்த பீடம் உருவாக்கப்படுவதற்கு ஏற்புடைய வழிமுறைகள் செய்யப்பட்டமை எல்லாம் இந்துசமய வரலாற்றுப் போக்கு நவீன கால வரலாற்றில் தனித்துவ தன்மையில் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளன என்பதனை எடுத்தக் காட்ட ஆதாரமாகின்றன.

IV மேலும் அரசியல் முறையையிலே கூட கலாச்சார அமைச்சு உருவாக்கப்பட்டதுபோல இந்து சமய கலாச்சார அமைச்சு உருவாக்கப்பட்டு இந்துசமய வளர்ச்சிப் போக்குகக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் கொடுக்கப்பட நிலையில் அமைச்சின் பணிப்பின் பேரிலே அகில உலக இந்துமகாநடு நடத்தப்பட்டதுடன் 1982ம் ஆண்டளவில் கிழக்கு மாகாண இந்துக்கோயில் பற்றிய தகவல் தொகுப்பு நூல் வெளியிடப்பட்டமை, இந்து மகாநாட்டு மலர் வெளியிடப்பட்டமை அதனை தொடர்ந்து இந்து சமயக்கலைக்களஞ்சியம் தயாரிக்கப்பட்டு வெளியீடு செய்யப்பட்டமை தொடர்ந்து இன்று கூட தமிழ்மொழி இந்து கலாச்சார அமைச்சுக்குப் பொறுப்பானவர்கள் நியமிக்கப்பட்டு போர் அணர்த்தங்களினால் அழிக்கப்பட்ட கோயில்கள் எல்லாம் புனரமைப்பு செய்யப்பட்டு வருகின்றமை எல்லாம் இந்துமத வரலாறு எந்தளவுக்கு போற்றிப் பேணப்பட்டு வருகின்றது என்பதற்கு ஏற்புடைய ஆதாரங்களாகின்றன.

V மேலும் தனிமனித முயற்சிகளில் சேர்போன் இராமநாதன் சட்டசபை உறுப்பினராக இருந்து இலங்கை தமிழரின் அரசியல் வாழ்வில் விடிவெள்ளியாக விளங்கி தந்தையார் முன்னெடுத்த பணியை தொடர்ந்து நடத்தியமையின் பேராக கொழும்பில்

பொன்னம் பல வானேஸ்வரர் கோயில் உருவாகியமை
 சமயப்பணிமுறையில் தலையாய பணியாக காணப்படுகின்றது
 இதனை தொடர்ந்து திருக்குறட்டாயிர இராமநாதபுஷ்பம், பகவற்கீதா
 தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு விருத்தியுரையும் ஒளவை நாயகியின்
 ஆத்திகுடி மந்திர விளக்கம் என்ற நூல்கள் வாயிலாக இவருடைய
 சமயஉணர்வும் அறிவொற்றலும் நன்குபலனாகின்றது. இவரைத்

VI தொடர்ந்து சேர் கந்தையா வைத்தியநாதன் சட்டசபை அமைச்சராக
 இருந்து திருக்கேதீச்சர புனருத்தாரண சபையில் ஓர் அங்கத்தவராக
 இருந்தும் கோயில் புனருத்தாரணவாயிலாக வரலாற்றுப்
 பெருமைகளையும் சமயவரலாற்றுப் பரப்பில் கோயில்கள் பெரிதும்
 போற்றப்படவேண்டும் என எடுத்துக் காட்ட அதன் மரபில் கோயில்
 இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் “என்ற முதுமொழி மரபு
 பேணப்பட்டும் அங்கு சீர்திருத்தப் போக்குகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டும்

VII சமயவரலாறு பேணப்பட்டன. தொடர்ந்து இம்மு பேபாட்
 இராசரத்தினம் சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்க செயல்பாடுகள்
 இந்து சமய வரலாற்றுப் போக்கை பல புதிய முறைகளினூடாக
 வளர்த்துச் சென்ற நிலையில் சொற்பொழிவாளர்களின் பங்களிப்பும்
 இந்துசமயவரலாறு முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு வளர்த்துச்
 செல்ல காரணமாகின அவ்வகையில் நாவலரின் முன்னேரான
 ஞானப்பிரகாசர் காலத்தொட்டு அவ்வப்போது இங்கிருந்து தமிழகம்
 சென்று தமது சமயமொழி அறிவாலும் சொற்பொழிவாற்றலாலும்
 நூலாசிரியர் தகைமைகளாலும் பெரும் புகழ் படைத்தோர் பலர்
 ஸ்ரீஸுரீ ஆறுமுகநாவலர், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, சேர். பொன்.
 இராமநாதன், முருகேசபண்டிதர், கோப்பாய்ச் சபாபாதி நாவலர்,
 சுவாமிநாத பண்டிதர், புலோலி மகாவித் துவான்
 நாகதிரைவேற்பிள்ளை, குமாரசாமிப்புலவர், நியாயவாதி நாகலிங்கம்
 நல்லை ஆதின குருமுதல்வர்கள் அண்மைக்காலப் போக்கில்
 சிவத்தமிழ் செல்வி துர்க்கா துரத்தரி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி,
 செஞ்சொற்செல்வர் ஆறுதிருமுருகன் ஆகியோர் உள்நாடு வெளிநாடு
 எனபல இடங்களுக்கும் சென்று சமய சொற்பொழிவுகள்
 நிகழ்த்தியமையின் பேறாக எமது நாட்டு சமய வரலாற்றை
 பிறநாட்டவர் அறியவும் அந்நாடுகளில் பேணப்படும் சமயமரபுகள்
 எமது நாடுகளின் பின்பற்றப்பட்டு மேலும் வளர்ச்சில் போக்கைப்

காணவும் வழிகாட்டும் நிலையில் எமது நாட்டிலேயே சொற்பொழிவு ஆற்றி சமயம் வளம் படுத்தும் அறிஞர் பெருமக்களில் குமாரசுவாமி ஐயா, ஸ்ரீ தயாளன், சிவமகாலிங்கம் போன்றோரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் இவற்றுடன் மேலும் பல அறிஞர்ப் பெருமக்கள் இன்றைய நிலையில் நிம்மதிதரவல்லது சமயவாழ்வு அவற்றினூடாகவே சமுதாயத்தை வளம்படுத்தமுடியும் என்ற நம்பிக்கையின் பேறாக செயல்பட்டும் வருகின்றார்கள் இவர்களின் சமயப்பணி முறைகளும் நவீன கால சமயவரலாற்றை வளம்படுத்தும் உரைக்கற்களாகின்றன.

மலையகத்தை பொறுத்தவரையில் அண்மைக்காலத்தில் அமரரான ஆசிரியர் ஆத்மஜோதி முத்தையா (1918 - 1995) அவர்களின் பணிமுறைகளும் சிறப்பிடம் பெறுவன அவர் நாவலப்பிட்டியில் வாழ்ந்த காலத்தில் மலையக மக்களுக்கு சமயநெறிகாட்டுவதிலே முன்னின்று உழைத்தவர் ஆத்மஜோதி என்ற மாத சஞ்சிகை மூலம் இந்துசமயம் பற்றி பல அறிவார்ந்தனவும் கடைப்பிடிக்க வேண்டுவனவுமான நெறிமுறைகளை காலத்துக்கு காலம் அறிவுறுத்தி வந்தவர் இந்துசமயம் சார்ந்த பல நூல்களின் ஆசிரியர் இத்தோனேசியா, மலேசியா, கனடாவரை சென்று இந்து சமயப்பிரசாரம் நடத்தியவர் கண்டியில் சுவாமி சச்சிதானந்தர் தபோவம் அமைத்த யோகப்பயிற்சியும் சமயநெறிமுறையும் பற்றிவந்ததும் தொடர்ந்து வந்த இனக்கலவர காலத்தில் 1983ல் நிலையம் பாதிக்கப்பட்டபோதும் இடம்பெயர்ந்து சாவகச்சேரியிலும் ஏழாலையிலும் தபோவனம் அமைத்து யாழ்ப்பாண சூழலில் இருந்து சமயவரலாற்றை வளம்படுத்தியவர் இவரைப் போலவே வாழ்வினாலும் வாக்கினாலும் எழுத்தாலும் எமது சமயம் முறையாக வளம்படுத்தப்படுவதற்கு உதவிய சான்றோர் ஒரு சாராகத் திருமூலர் போன்ற வித்தகச் சித்தகணங்களின் வரிசையில் இடம் பெற்று அற்புதங்கள் செய்து அருள்மாரி பொழிந்த ஞானபரம்பரை ஒன்றும் இந்நாட்டிலே செயலாற்றிய நிலையில் அவ்வகையில் கடையிற்குவாமிகள், பரமகுருசுவாமிகள், சூழந்தைவேற்குவாமிகள் செல்லப்பா சுவாமிகள், யோகசுவாமிகள் வரிசையில் குடைச்சாமியார் எனப்படும் ஐந்தையாச் சுவாமியார், மகாதேவசுவாமிகள் கிளிநொச்சிப்

பிரதேசத்தில் வடிவேலுச்சாமியார் ஆகியோரும் இடம்பெற்றுள்ளனர். இவர்களின் வழிகாட்டல் எதிர்காலத்தில் இத்தகைய ஞான வளங்கள் தொடர்ந்து பேணி இந்து சமய வரலாற்றை வளம்படுத்தும் பேறு இந்தப் புனிதமான சிவபூமிக்கு உண்டு என்பதில் ஐயமில்லை.

IX தொடர்ந்தும் இன்றைய குழலில் பெரும்பாலான ஆலயங்களின் குழலிலே மடங்கள் அமைக்கப்பட்டும் புராணபடனம், கூட்டுப் பிராத்திதனை, குருபூசை அன்னதானம் என்பன நிகழ்ந்து வருவதும் இந்து சமயக் கடைப்பிடிக்களுக்கு அருந்துணையாய் விளங்கி வருகின்றது. அத்துடன் இவை கோயில் நிர்வாகம் அறநெறிப் பாடசாலைகள் நடத்தல் தேவார பண்ணிசையை வளர்த்தல் சமயநூல்கள் வெளியிடல் சமூகப்பணிகளில் ஈடுபடல் என்று அவற்றின் பணிகள் அகன்று விரிந்து செல்வதைக் காணலாம் மேலும் போர் அனர்த்தங்களினால் பாதிக்கப்பட்ட இந்து ஆலயங்கள் பலவும் புனரூத்தாரணம் செய்யப்பட்டுவருகின்றன புதிய அம்சங்களாக சித்திரத்தோர்கள், சப்பறம், கைலாயவாகனம் ஏனைய வாகனங்கள் புதியனவாக ஆக்கப்படுகின்றன. கோயில் கிரிகைகள் பெருவிழாக்கள் இடையூறு இன்றி கிரமமாக நடந்தேறுவதற்கு வழிகாட்டப்படுகின்றன. கோயில்களில் திருமுறை யோதல், பஜனை செய்தல் சமய சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்துதல் தெய்வீக இசை அரங்குகள் நடத்துவித்தல் என்பனவற்றோடு கலைநிகழ்ச்சிகள் கூட சமய உணர்வோடு கூடியதாகவும் நாவலர் காலத்தில் காணப்பட்ட வாணவேடிக்கைகள், சதுர்கச்சேரிகள் என்பன இன்று முற்று முழுதாக கைவிடப்பட்ட தன்மையில் குறித்த கால நேரங்களில் பூசை முறைகளும் மகோற்சவ செயல்பாடுகளும் இடம் பெற்று வருவதும் அனர்த்தங்கள் பலவற்றை கண்டபோதும் உறங்காத நிலையில் இந்து சமயவரலாறுகள் வளம்படுத்தப் பட்டுவருகின்றன என்பதற்கு தக்க சான்றுகளாகின்றன.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. பண்டைய ஈழமும் இந்துமதமும் 1993
கலாநிதி க. சிற்றம்பலம்

2. பண்டைய ஈழம் இரண்டாம் பாகம் - 1973
வே. க. நடராசா பக் 106 - 107
3. ஈழமும் இந்துமதமும்
அநுராத பாகாவம்
சிந்தனை - பங்குனி - 1984 பக் 117 - 125
கலாநிதி - சிற்றும்பலம்
4. ஈழமும் இந்துமதமும்
பொலன்னுவைக் காலம் 1000 - 1250
சிந்தனை - ஆவணி - 1984 பக் 120 - 148
கலாநிதி - சிற்றும்பலம்
5. ஈழமும் இந்துமதமும்
பொலன்னுவை அரசுக்கு பிற்பட்ட போத்துகேயர் வருகைக்கு
முற்றப்பட்ட காலம் கி. 1250 - 1505
சிந்தனை - கார்த்திகை - 1984
கலாநிதி - சிற்றும்பலம்
6. சிவத்தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்
பவள விழாச்சபை வெளியீடு - 1985
இலங்கையில் இந்துமதம் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலம் 1250
- 1620 பேராசிரியர் - க. பத்மநாதன் பக் 212 - 224
7. இந்து நாகரிகம் பாகம் - 02 - 1996
வித்துவான் க. சொக்கலிங்கம் M.A பக் : 84
8. யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்
முதலியார் செ. இராசநாயகம்
9. சைவபோதம் இரண்டாம் புத்தகம்
க. சிவபாதசுந்தரனார்
10. சேர் பொன் இராமநாதன்
வரலாற்றுச் சுருக்கம்
வித்துவான் க. சொக்கலிங்கம் M.A
11. இந்து சமய பாடம்
க. பொ. த சாதாரணம் 1978 - 1979

I. இலங்கையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட சைவசமய வளர்ச்சியின் சிறப்பம்சங்களை விளக்குக.

1. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் சமூக அரசியல் பின்னணி தொடர்ந்து வந்த அந்நியராச்சி கிறிஸ்தவ மத ஆதிக்கம்
2. இந்துக்கல்வி வசதியின்மை மக்களது சமயவாழ்வு பண்பாடு ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரை இடைவெளி காணப்பட்டமை.
2. சைவசமயத்தை மீண்டும் உரிய நிலையில் மேன்மைப்படுத்த நாவலர் பணியாற்றியமை
4. கிறிஸ்தவ சமயகுழுவில் இருந்து சைவம் காப்பாற்ற நாவலர் பெரும்பணியாற்றியமை இவரது பணிகளின் பயனாய் கோயில்களின் புனரூத் தாரணம் கோயில்களில் நிலவியகுறைபாடுகளை நீக்க பிரசங்கங்கள் மூலமாக முயற்சி
5. சிவாச்சாரியார், அறுங்காவலர் பத்தர்கள் உள்ளங்களில் சமயக் கடமை, ஒழுக்கம், சமய உணர்ச்சி பற்றி எடுத்துரைத்தார்.
6. சைவக்கல்வி மறுமலர்ச்சி, வளர்ச்சி சிறப்பாக கந்தபுராண சிந்தனைகள் மக்கள் மத்தியில் பிரசங்க மூலம் பரப்பியமை பயனாகத் தபுராண கலாச்சாரம் சைவப்பிள்ளைகள் சிவசின்னங்கள் அணிந்து சமய நெறிநிற்கத் தூண்டியமை
7. ஒல்லாந்தர் காலத்தில் கோயில்கள் எழுச்சிபெறல் - வண்ணார் பண்ணை சிவன்கோயில்
8. நூல்கள் எழுதிவெளியிட்டமை 57வயது 57நூல்கள் இதனால் பதிப்பாள மன்னன் எனப் பெயர் பெறல்
9. தேவதாசிகள் நடனம் பலி கொடுத்தல் ஆகியவற்றை நீக்கபாடுபட்டமை வழக்கற்ற சமயத்துக்கு ஒரு புத்துக்கம் அளித்தமை
10. சைவநிறுவனங்கள் தோன்ற வழி அமைத்தமை (உ+ம்) சைவபரிபாலனசபை அதன் செயற்பாடு அறிஞர் பெருமக்கள் பலரின் பணிமுறைமையை சிறக்க வழிசமைத்தமை
(உ + ம்) காசிவாசி செந்திநாதையர் பணி, சிவசங்கர பண்டிதர், கன்னாகம் முருகேச பண்டிதர், ந.ச. பொன்னம்பல பிள்ளை, கன்னாகம் குமாரசாமிப்பலவர், சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை போன்றோர் பணிகள் எடுத்துக் காட்டி விளக்குதல்

II. இலங்கையில் பொலனறுவைக்காலத்திலிருந்த கோயில்கள் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதுக.

1. பொலனறுவைக் காலத்தில் பொலனறுவை இராசதானியாக விளங்கியது.
2. சோழர் ஆட்சி கி.பி 985 முதல் கவிங்கமன்னின் ஆட்சிமுடிவாகிய கி.பி 1255 வரை பொலனறுவைக் காலமாகும்.
3. இலங்கையின் இந்துமத வரலாற்றில் உன்னதமான காலம்
4. பொலனறுவை, சுந்தளாய், மண்டலகிரி, விக்ரம சலாமேகபுரம், மாதோட்டம், திருக்கோணேஸ்வரம் பதவியா ஆகிய இடங்களில் பல இந்துக்கோயில்கள் காணப்படுகின்றன.
5. பொருத்த மன்னர்களும் சைவ ஆலயங்களை அமைத்து வழிபாடு செய்தனர்
6. இக்காலத்தில் நானாதேசிகர் எனும் ஜந்நாற்றுவர் என்ற வணிக கணம் மிகுந்த சிறப்புப்பெற்று இருந்தமையால் நாட்டின் பலபாகங்களிலும் ஆலயங்கள் அமைத்தனர்.
7. கோயிலுக்கு தேவையான கர்ப்பூரம் சந்தனம், சீனப்பட்டு ஆகிய ஆகியவற்றை இவர்களே இறக்குமதி செய்து விற்பனையாக்கித் தன் இவர்களுடன் கம்மாள் போன்ற உற்பத்தியாளர் வேவுகாரர் வீரக்குடியோர் முதலியபடையினரும் தங்கி இருந்தமையால் பொலனறுவையில் 16 இந்துக் கோயில்கள் தோன்றின.
8. இவற்றுள் பொலனறுவை வானவன் மாதேவி ஈஸ்வரம் 5ம் 6ம் சிவாலயங்களும் சோழர்காலத்தைவை.
9. தமிழகத்தில் சோழர் ஆட்சியில் ஏற்பட்ட சைவசமய வளர்ச்சியினையே இவைபிரதிபலிக்கின்றன பட்டர், சிவபிராமணர், தேவகன்னியர் போன்றோர் ஆலயங்களில் திருமுறைகளைப்பாடும் தேவாடியார்களாக நியமிக்கப்பட்டனர்.
10. மண்டல கிரியான நித்தவிதோற்புரத்தில் பண்டிதசோழ ஈஸ்வரம் அமைக்கப்பட்டது. ஆதகடை எனும் ஊரில் உத்தம சோழஈஸ்வரம் இருந்தமை பற்றியும் அறிய முடிகின்றது.
11. பாடல்பெற்ற தலமாகிய திருக்கேதீஸ்வரத்தில் புதிய கோயில் அமைத்து இராஜராஜேஸ்வரம் எனப் பெயரிட்டனர். பாடல்பெற்ற கோயில்களிலும் பல திருப்பணிகள் இடம்பெற்றன.

12. இலங்கேஸ்வர தேவன் எனும் சோழர்பிரதானி மச்ச கேஸ்வரத்தில் விமானம் தொடர்பாகத் திருப்பணி செய்த சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.
13. குளக்கோட்டன் கோணேஸ்வரகோயிலை புனருத்தரணம் செய்து அங்கு திருமால் அம்மன் கோயில்களையும் அமைத்து அவ்வாலயங்களுக்கு நிலங்களையும் தானமாக வழங்கியதோடு கந்தளாய் குளத்தையும் திருத்தியமைத்துள்ளான்
14. 2ம் கஜபாகு கோணேஸ்வரத்தில் பங்குனி உத்தரத்தில் திருவிழா செய்ய தசதானங்களை வழங்கி துலாபாரம் செய்து ஆலயஒழுங்குகளையும் திட்டமிட்ட வரலாறு உண்டு இத்துடன் சோடகங்க தேவன் (குளக்கோட்டன்) கோகர்ணத்திற்குச் சென்று புஷ்பாபிஷேகம் செய்தான் என்றும் சமஸ்கிருத கல்வெட்டு கறுகின்றது.
15. பொலன்னுவைக் கால வெங்கலப் படிமங்களைக் கொண்டும் அக்கால ஆலயங்களில் நடராஜர் வீரபத்திரர் துர்க்கை ஆகியோரை வழிபட்டுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.
16. கந்தளாய் சிவன்கோயில் சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்தில் விஜயராஜ ஈஸ்வரம் என அழைக்கப்பட்டது அங்கு நங்கை சாணி என்னும் பிராமணப்பெண் இறந்த கணவன் நினைவாக பொன், பணம், இறைவனுக்கு திரு ஆபரணம் செய்தமைக் காண சான்றுகள் உள்ளன.
17. பொலன்னுவையை அடுத்து பதவியாவில் 6 சிவாலயங்கள் அமைக்கப்பட்டன 1ம் சிவாலயமாகிய ரவிகுல மாணிக்க ஈஸ்வரம் இராஜராஜனது ஆட்சியில் அமைக்கப்பட்டது.

1997 A/L வினா இல - 10

III. இலங்கையில் இந்து சமயம் பௌத்தரிடையே ஏற்படுத்தியுள்ள செல்வாக்கினை ஆராய்க.

1. பௌத்தமும் இந்துமதமும் பரஸ்பரத் தொடர்புகளை ஆரம்ப காலம் முதலாகவே கொண்டிருந்தன.
2. இந்தியா, இலங்கை, தென்கிழக்காசிய ஆகியவற்றில் இத் தொடர்பு களால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் வெவ்வேறு விதமாக பிரதிபலித்தன.

3. இலங்கையில் ஆதிகாலத்தில் தேவரவாத பௌத்தம் நிலைபெறவாயிற்று காவப்போக்கில் மகாயான செல்வாக்கினால் நம்பிக்கை கோட்பாடு, வழிபாடு ஆகியதுறைகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. அதே சமயம் கணிசமான அளவு இந்துக்களும் சைவர்களும் பிறமத இந்து சமயங்களும் பௌத்தர்களோடு கூடிவாழ்ந்ததாலும் இந்துமத கலாச்சாரச் செல்வாக்குகள் ஏற்படவாயின.
4. இலங்கை அரசர்கள் பௌத்தர்களாய் இருந்த போதும் இந்துசமயத்திற்கு ஆதரவு வழங்கினார்கள் பெயர்கள் முத்தசிவ மகாசிவ, நாமங்கள்
5. அரண்மனைகளில் பிரமாணர்களை புரோகிதர்களாகவும் சோதிடர்களாகவும் நியமித்தனர்.
6. அரசியல் நீதிபரீபாலன சம்பந்தமான விடயங்களில் பெரும்பாலும் இந்த இலக்கியங்கள் செல்வாக்கு ஏற்படுத்தின.
7. மரவுவழியாக நடைமுறையில் பௌத்தம், சைவம் ஆகியவற்றுக் கிடையில் முரண்பாடுகள் ஏழவில்லை
8. பௌத்த சமயத்தில் தீவிர ஈடுபாடுடைய இந்துசமயத் தெய்வங்களை வணங்குவதும் கோயில்களுக்கும் பௌத்தசமயத்திற்கான விரோதமானவை எனக் கருதவில்லை
9. இலங்கையின் காவல் தெய்வங்கள் என்றமரபில் இடம்பெறும் கதிர்காமக்கந்தன் விஷ்ணு ஆகிய இருவரும் இந்துசமயக் கடவுளா என்பது குறிப்பிடத்தக்க.
10. பத்தினி வழிபாடு தமிழகத்து பௌத்தசமய செல்வாக்கு காரணமாக இலங்கையிலே பரவி அது பௌத்தர்களிடையேயும் சைவர்களிடையேயும் நிலைபெற்று வருகின்றது
11. தேவாலகாவல் தெய்வங்களுக்கு அமைக்கப்படும் வழிபாட்டுத்தலங்கள் தேவாலே என்று சொல்லப்படும். இவற்றில் வழிபாடுகள் இந்துக் கோயில்களில் நடைபெறுவது போல நடைபெறும் கட்டிடங்களும் திராவிட கலைப்பாணி முறைமையில் அமைக்கப்படல்
13. கணபதி, சரஸ்வதி, ஜயனார் போன்ற தெய்வங்களும் பௌத்தர்களினால் வழிபடப்படல் காவல் தெய்வங்களாக போற்றப்படல்

14. ஈழத்திருத்தலங்களிலே பெருமையாக கருதப்படும் கோணேஸ்வரம், முனிஸ்வரம், கதிர்காமமக்கோயில்களுக்குப் பொலத்த சமயத்தவர் வழிபாடு செய்தல்.

1997 A/L வினா இல -08

IV. இலங்கையில் இந்து சமுதாயத்தில் கோயில்கள் எத்தகைய முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டுள்ளன என்பதனை ஆராய்க?

1. கோயில், ஆலயம் என்பவற்றுக்கான வரை விலக்கணம்.
2. கோயில் - சமூக பரஸ்பரத் தொடர்புசாதனமாக தெழிப்பதல்
இதனால் முதுமொழிகளின் ஊடாக பெருமை எடுத்துக்காட்டல்
சமயாசாரத் தொடர்புகள் அதன் பிரதிபலிப்பு இந்து சமூகம் ஆலய வழிபாட்டு மூலம் சமய உணர்வுபெறல்.
3. புராதன காலத்தில் இருந்து மரபுரிதியான கோயில் வரலாறுகள் அவை வழிபாட்டு மூலம் சமய உணர்வு பெறல்
4. புராதன காலத்தில் இருந்து மரபுரிதியான கோயில்கள் வரலாறுகள்- அவை சமூகத்துடன் கொண்ட தொடர்புகள் மன்னர்களின் ஆதரவுடன் வளர்ச்சி பெற்றுவந்தமை
5. கோயில்கள் பெருமை பெற்றிருந்த வரலாறுகள் அறிந்து சமயப்பெரியோர் அதனை புகழ்ந்து பாடல்
6. கோயில்களின் பெருமையால் - சிவபூமி என அழைக்கப்படல்
7. பொலனறுவைக் காலத்து வரலாற்றில் கோயில்கள் வளர்ச்சி - மன்னர்களின் பங்களிப்பு
8. யாழ்ப்பாண அரசர்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட கோயில்களும் அவற்றின் பெருமைகள் அமைந்திருக்கும் இடச்சிறப்புகள எடுத்தகாட்டல்
9. ஆன்மீக ஈழேற்றத்துக்குரிய நிறுவனமாக செயல்பட்டதிறன்
10. சமய அனுட்டாம், சமய அபிமானம் சமய உணர்வு என்பவற்றை வளர்த்தல்
11. மூன்றுநேர பொழுது ஆலயத்துக்கு செல்லும் வழக்கம் அதன் பயன்பாடு

காலை - நோய் நொடி நீங்குதல்

நண்பகல் - நினைத்தகாரியம் கைகூடல்

மாலைநேரம் - பாவங்கள் போக்குதல்

மனஅமைதி சாந்தி, சமாதானம், சமூகஒற்றுமை ஏற்ற
இறக்கமற்ற சமத்துவ சமூதாயத்தை உருவாக்குதல்.
நல்லொழுக்கம் பெறல்

12. வழிபாடு நேர்த்திக்கடன், யாத்திரைகள் மேற்கொள்ளல், பண்டிகைகள், விழாக்கள் உற்சவம் முதலியவற்றால் சமூகத் தொடர்பு
13. புராண படனம், கதாப்பிரசங்கம், அந்நெறிக்கல்வி, பண்ணிசைமரபு மறையாது பேணுவதற்கு வழிபிறத்தல்
14. நுண்கலைமரபு - பேணி வளர்க்கும் இடம்
15. கலைகளின் ஊடாக சமயஉணர்வுகள் ஊடப்பட்டு அவற்றின் இன்றியமையாமையை தொடர்ந்து பேணப்பட்டு வருவதற்கேற்ற மையங்களாக கோயில்கள் காணப்படுதல்

சைவசித்தாந்தம்

1997 A/L

சைவசித்தாந்தம் மனிதன் ஆன்மீக நெறியில் மேன்மை அடைய உதவுகின்றது.

அ. சைவசித்தாந்தம் கூறும் ஆன்மாவின் இயல்புகள் யாவை?

ஆ. ஆன்மா முத்தியடைவதற்கான வழிவகைகள் யாவை?

இ. சைவசித்தாந்தம் கூறும் முத்தியின் முக்கிய அம்சங்களை கூறுக.

1998 A/L

பின்வருவனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்து தத்துவ மரபில் சைவசித்தாந்தம் மேன்மை பெற்று விளங்குமாற்றை ஆராய்க.

அ. சைவசித்தாந்தம் கூறும் அடிப்படைக்கோட்பாடுகள்

ஆ. பிரமாண நூல்கள்

இ. இறைவனுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்பு

2000A/L

இறைவன் பற்றி சைவசித்தாந்தம் கூறும் கருத்துக்களை பின்வரும் தலைப்புக்களில் தொடர்பு படுத்தி ஆராய்க.

அ. இறைவன் உளன் என்பதனை நீருபிக்கும் விதம்

ஆ. இறைவன் படைத்தல் தொழில்

இ. இறைவனது இயல்புகள்

1999A/L

மேல்வருவனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆன்மா முத்தியடைவதற்கு சைவசித்தாந்தம் வழிவகுக்குமாற்றை தெளரவிட படுத்துக

அ. ஆன்மாவின் இயல்பு

ஆ. ஆன்மாவை பீடித்துள்ள மலங்கள்

இ. முத்திக்கான மார்க்கங்கள்

2000A/1

சைவசித்தாந்த சாஸ்திரம் வளர்ச்சிபெற மேல்வரும் நூல்களின் சிறப்பியல்புகளை விளக்கிக் கூறி அவற்றிடையே உள்ள தொடர்பினை ஆராய்க

அ. வேதம்

ஆ. ஆகமங்கள்

இ. திருமுறைகள்

ஈ. சிந்தாந்த சாஸ்திரங்கள்

2001 A/L

ஆன்மா பற்றிய சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டினை மேல்வருவனவற்றின் அடிப்படையில் ஆராய்க.

அ. ஆன்மாவின் இயல்புகள்

ஆ. ஆன்மாவும் மும்மலங்களும்

இ. இறைவன் துணை பெற ஆன்மாவுக்குரிய வழிகள்

ஈ. ஆன்மா பக்குவப்படுதலும் முத்தியும்

I. இந்து தத்துவ வரலாற்றில் சித்தாந்தம் பெறும் இடத்தினை மதிப்பிடுக.

இந்திய மெய்ப்பொருளியல் வரலாற்றிலே சைவசித்தாந்தம் சிற்பானதோர் இடத்தை பெற்றுத் திகழ்கின்றது. அத்துடன் தமிழக மெய்யியல் துறையிலே தனக்கெனவோர் தனித்தன்மையில் தலையாயதொரு சிறப்பினையும் பெற்றுத் திகழ்கின்றது.

II. இத்தகைய சித்தாந்தத்திலே வாழும் நெறி வாழ்வியல் மார்க்க மென்றே கருதப்பட்டது. அதாவது கருத்திலும் கொள்கையிலும் இருக்க வேண்டிய ஒழுங்குமுறை தகுதியும் பொருத்தமும் பெற வேண்டுமானால் அதனை உணர்வுபூர்வமாகப் பண்படுத்தப் பழகவேண்டும் அதுவே நிச்சிரியஸ் எனப்படும் இறுதி உறுதிப் பொருளின் பயனைப் பெறுதற்கான நல்வழி எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. சைவசித்தாந்தத்தின் இலட்சியமே மனிதனுக்கு உலகத் துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை அளித்து மீட்சி கொடுப்பது தான் விடுதலை என்பதனை சுதந்திரம் எனக் கொள்வோமானால் ஆத்ம சுதந்திரம் அடைதலே மெய்யடியார்களது குறிக்கோளாக காணப்பட்டது. இது அரசியல் பொருளாதார சமூகசுதந்திரங்கட்கும் அப்பாற்பட்டதாக சித்தாந்த சிந்தனை யாளரால் விளக்கப்பட்டது. இத்தகைய விடுதலைப் பேற்றினை ஒருவர் அடைய வேண்டுமானால் அவர் எத்தகைய ஒழுக்க நடத்தைகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதனை அறிமுகப் படுத்துவதே சைவசித்தாந்தத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாட்டின் பிரதான அம்சமாகும்.

III. மேலும் சைவசித்தாந்தம் என்பதனால் அதன் சமயநெறி சைவமெனவும் சைவம் சிவசம்பந்தமுடையதனால் சித்தாந்தத்தின் முழுமுதல் சிவம் எனவும் அன்பே சிவமாதலால் சைவம் அன்பு மதம் எனவும் திருமந்திரம் வகுத்துக் காட்டியது பசுக்களின் துயரம் தாளாது சித்தரான திருமூலர் “அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார் அன்பே சிவமானாது ஆரும் அறிகிலர்” எனச் சகல உயிராகளிலும் ஜீவகாருண்யத்தை வெளிப்படுத்தினார். இதே நேரம் மாணிக்கவாசகர் சிவனை “அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே” என்றார். இத்தகைய செந்தமிழ் மந்திரங்களால் நிரப்பப்பட்டிருக்கும்

திருவாசகத்திற்கு உரை எழுதிய ஆங்கில துரைமகனார் போப் எனபவர் தமிழர்களின் பேரறிவின் பயன் சைவசித்தாந்தக் கொள்கை எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார் அதனோடு திருவாசக மொழிபெயர்ப்பின் முகவுரையில் இந்தியாவிலுள்ள சமயக் கொள்கைகள் எல்லாவற்றிலும் சித்தாந்தக் கொள்கையே சிறப்புடையதெனக் கூறியுள்ளார் கௌடி எனப் பெயர் கொண்ட பாதிரியார் ஒருவரும் இக் கருத்தை வலியுறுத்தியதோடு இன்னும் “சைவசித்தாந்தம் இந்திய சிந்தனைகளதும் உணர்வினதும் சீகரம்” என்கின்றார்.

IV இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த பழைய சமயக் கொள்கைகள் இன்றைய விஞ்ஞான முன்னேற்றக்காலத்திலும் தன்னுண்மை கன்றாமல் பட்டை தீட்டிய வைரமணி போன்று அறிவுத்துறையில் எல்லாப் பக்கங்களிலும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பதற்கு காரணம் மெய்ஞ்ஞானிகளின் மெய்யறிவின்னிறும் பிறந்த உண்மைகளே சைவசித்தாந்தமாக அமைந்திருப்பதற்கு காரணமாகும்.

V மேலும் இத்தகைய சித்தாந்தம் தோன்ற வேதாந்தத்தில் காணப்பட்ட வேறுபட்ட விளக்கங்கள்பலவும் காரணமாகிய நிலையில் இவற்றின் சிறப்பினை உமாபதி சிவாச்சாரியார் தமது சீவப்பிரகாசத்திலே எடுத்துக்கூறும் போது “வேதாந்த தெளிவாம் சைவசித்தாந்தம் என வலியுறுத்தியுள்ளார். இத்தகைய வலியுறுத்தல் சித்திக்கப் பெற்றதன் விளைவாக உருவாகியது சிந்தாந்த மெனவும் அந்நிலையில் அது முடிந்த முடிவு எனக் கொள்ளப்பட்ட நிலையில் பதி, பசு, பாசமாகிய முப்பொருளியக்கத்திலே முடிவு படுத்திக் கூறும் நுட்பமுடையது சித்தாந்தம் ஆதிகாலமாகிய வேதகாலமுதல் பரத கண்டத்தில் வேருன்றியுள்ள சமயத்துறைகள் அனைத்தையும் ஆராய்ந்து தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டு அதற்கு மேலும் விரிந்து நுண்மை மிக்க ஞானப்பொருள்களை விளக்குவது சைவசித்தாந்தம் “ஆறுவகைச் சமயத்தவரைத் தேற்றும் தகையன” என்பது அப்பரடிகளின் திருவாக்கு வேதாகம சாஸ்திரங்களில் பொதிந்திருந்த ஆழ்ந்த ஞானப்பொருள்களையெல்லாம் கடைந்தெடுத்துத் திரட்டிய ஞானாயிர்தமே சைவசித்தாந்தமாகும்.

ஒருமவே தாந்தமென் றுச்சியிற் பழுத்த
ஆரா இன்ப அருங்கனி பிழிந்து
சாரங் கொண்ட சைவசித்தாந்தத்
தேனமு தருந்தினர் சிலரே”

என அதன் ஞானச் சுவையை அனுபவித்து குமரகுருபர அடிகள் கூறியுள்ளார்.

இச் சித்தாந்தமானது முத்தியைப் பற்றியோ, ஆன்மாவைப் பற்றியோ, ஆணவத்தை பற்றியோ அல்லது வேறு எத்தத்தத்துவத்தைப் பற்றியோ சைவசித்தாந்திகள் கூறுவன எவையும் தம் இஸ்ரப்படி மனம் போன போக்கிற் கூறப்பட்டவையல்ல என்பது குறிப்பிடத்தக்கது ஒவ்வொரு கொள்கையும் காண்டல், கருதல் நூல் (உரை) அல்லது கருதி, யுத்தி, அனுபவம் ஆகிய மூன்று பிரமாணங்கள் மூலம் வற்புறுத்தப்பட்டநிலையில் இதனை பிரதியட்சம் அநுமானம் ஆகமம் (அப்தவாக்கியம்) அல்லது நூல் என வடமொழியாளர் குறிப்பிடுவர். இவற்றின் மூலம் எங்ஙனம் நிலை நாட்டியுள்ளரென்பதை அறிய விழைபவர்களுக்குப் பதினான்கு சித்தாந்த சாத்திரங்களும் அவற்றை யொட்டி எழுந்த இலக்கியங்களும் தெவிட்டாத நல்விருந்தாகும்.

இவை சமயத்தையும் தத்துவ ஞானத்தையும் இணைத்து ஆன்மாக்களின் நித்தியத்துவத்தையும் தனித்தன்மையையும் கெடுக்காது நிலைநாட்டி இவ்வுலக வாழ்வையும் உண்மையுடையதும் பயனுடையதுமாக்கி இம்மை மறுமை இரண்டையும் சிறப்புடையன ஆக்கிய தனிச் சிறப்பு சைவசித்தாந்தத்துக்கு மட்டுமே உரியது என்பதனை மேனாட்டறிஞர் ஜி.யு.போப்

“இந்தியாவிலுள்ள மதங்கள் அனைத்திலும் சைவ சித்தாந்தமே மிக மேம்பட்டது” எனவும் கௌடி என்பவர்

“சைவ சித்தாந்தம் இந்திய சிந்தனைகளதும் உணர்வினதும் சிகரம்” என கூறியதிலிருந்தும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

VII சிந்தாந்தக் கோட்பாட்டிற்கு ஆதாரநூல்கள்

வேதங்கள் ஆகமங்கள், திருமுறைகள் மெய்கண்டசாஸ்திரங்கள் ஆகியவற்றின் முடிபாகவும் சாரமாகவும் அது விளங்குகின்றது சைவசித்தாந்தத்திற்குப் பொது நூல்களாகக் கொள்ளப்படுவன வேதங்கள் எனவே அது வைதீகமானது சிவாகமங்கள் அதற்கு சிறப்பு நூல்கள் எனவே அவை ஆகமாந்தம் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன.

வேத நெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத்துறை விளங்க” என்பர் சேக்கிழார் வேதத்தின் வழிச்சென்று ஆகமங்களின் வழிகாட்டலிற் சைவமாகிய துறையை ஆன்மா அடையச் சைவசித்தாந்தம் அதற்கு உறுதுணையாகும்.

இறைவன் ஆன்மா, ஆணவம் ஆகிய மூன்றும் உள்பொருள்கள் அநாதியானவை தோற்றுவிக் கப்படாதவை. இறைவனாகிய சிவபெருமான் இயல்பாகவே அறிபவர் ஆன்மாக்கள் அறிவிக்க அறிபவை அநாதியாகவே அறியாமையை இயல்பாய்க் கொண்டது ஆணவம் ஆணவத்தால் மூடுண்ட ஆன்மாக்களை தனது பேரருள் கொண்டு பேதித்து தம்மோடு பாலில் நீராய்க் கலந்திட வைப்பவர் சிவபெருமான் இந்தக்கலப்பு ஒன்றும் இரண்டுமற்ற சுத்த அத்தவிதம் எனவே சைவசித்தாந்தம் அநேகான்மவாதம் பன்மைக் கோட்பாட்டினை முதன்மைக் கோட்பாடாகக் கொண்டது.

VIII. இத்தகைய சித்தாந்த எண்ணக்கரு சங்ககாலம் தொட்டு இக்காலம் வரையுமுள்ள தமிழிலக்கியம் அனைத்திலும் தமிழ்மக்கள் இறைவனைப் பற்றியும் சமயத்தைப் பற்றியும் கொண்டுள்ள குறிப்புக்கள் காணப்படும் இடங்கள் எண்ணில் அடங்காதன உண்டு. சைவசித்தாந்தக்கருத்துக்களடங்கிய முக்கியமான தமிழ் இலக்கியங்களை இருபெரும் பிரிவாக பிரிக்கலாம் அவை முறையே.

I. சாத்திர நூல்கள்

II. தோத்திரநூல்கள்

இவற்றில் பன்னிரண்டு திருமுறைகளடங்கியவை தோத்திர நூல்கள் எனப்படுவன. இவை திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளது தேவாரங்கள் தொடங்கிச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் இயற்றிய பெரியபுராணம்

வரையுள்ளவையே திருமுறைகள் எனப்படும் இப்பன்னிரண்டு தோத்திரநூல்களும் சைவசித்தாந்த உண்மைகளை அனுபுதிமான் களுடைய அனுபவவாயிலாக கூறுவன இப்பன்னிரு திருமுறை களுள் பத்தாம் திருமுறையாகிய திருமந்திரத்திலே சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் பல விளக்கமாக பேசப்படுகின்றன. திருமந்திரத்தை ஆக்கியவர் திருமூலர் இவரது காலம் கி.பி 4ம் நூற்றாண்டென்பது ஆராய்ச்சியாளர் சிலரது கருத்து எனவே சங்க இலக்கியங்களிலே இடையிடையே காணப்படும் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் நான்காம் நூற்றாண்டுக்கும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குமிடைப்பட்ட காலத்தனவாகிய திருமுறைகள் எனப்படும் தோத்திர நூல்களிலே அனுபுதிமான்களுடைய அனுபவ வாக்காக இடம்பெற்று பதினான்றாம் நூற்றாண்டில் தமிழிலே முதன்முதல் முறையான தத்துவசாஸ்திர நூல்களாக வெளிப்படுத்தப்பட்டன எனலாம்.

IX தோத்திரநூல்களில் சிறப்பிடம்பெறும் சைவ சமயாசாரியார்களாகிய நால்வரும் பத்திச்சகவை சொட்டச் சொட்ட இறைவனை வழத்திய ஞானப்பனுவல்களிலெல்லாம் இச் சித்தாந்தம் தேனுறிநின்று சுவை அளிப்பதை நாம் உற்றுணரலாம் சாமு சித்தாகிய மெய்கண்டதேவர் இயற்றிய சிவஞானபோத அறிவு நூலிலும் அந்நூலை முதனூலாக கொண்டெழுந்த சித்தியார், சிவப்பிரகாசம், ஆகிய சித்தாந்த சாஸ்திரங்களிலும் இச்சித்தாந்தத்தேன் தேங்கி நின்று சுவையளிப்பதோடு கலங்கரை விளக்கம் போன்று இப்பிறவிக் கடல்நீந்தி நாம் இன்பத்துறை சேர வாய்ப்பான நேர்வழியையும் நமக்குக் காட்டி நிற்கின்றது. இந்நூல்கள் முறையே கற்பார்க்கே சைவ சித்தாந்தம் எவ்வளவு ஆழமான ஞானப்பொருளை விளக்குகின்றது என்பது புலனாகின்றது.

“சிவஞானபோத தெய்வீக நூலை கற்றுணர்ந்த பெரியோர்கள்
வேதம் பசு அதன்பால் ஆகமம் - நால்வர்
ஓதும் தமிழ் அதன் உள்ளுறு நெய்
போதமிகு நெய்யின் உறுசுவையாம் நீள வெண்ணெய்
- மெய்கண்டான்

செய்த தமிழ் நூலின் திறன்” என அந்நூலை பாராட்டினர் ஞானத்தின் திருவுருவாக விளங்கிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானாரை ஆட்கொள்ள குருந்தமர நிழலில் அமர்ந்திருந்த முழுமுதற் பதியாகிய இறைவன் இச்சிவஞான போத நூலினையே தமது திருக்கரத்தில் தாங்கியுள்ளார் என திருவாதவூரடிகள் புராணம் நமக்கு தெரிவிக்கின்றது. இறைவன் கரத்தில் அந்நூலினை கண்ணுற்ற மணிவாசகனார் “செங்கை மீது பொருத்தமுறும் புத்தகமேதையா” என வினவ இறைவனார். “பொய்மையிலாச் சிவஞானபோதம்” என்றனர். அப்பொழுது மணிவாசகனார்.

“சிவமேது ஞானமே திங் கிலங்கியிடும் போதமே தியம்புரீரே” அன்று வடநிழலில் வந்திருந்தார் நீரே அடியேனு முமக்கடிமையாவேன்” என்று பணிவோடு நற்பொருள் வினவித் தொழ இறைவன் “நின்ற சிவமொன்று அதனைத் தேர்தன் ஞானம் நிகழ் போதந் தேர்ந்ததனைத் தெளிதலாம்” எனப் பொருள் விளக்கிய சிறப்பு உற்றுணர்தற் பாலதாம் சைவசித்தாந்தத்தின் உயிர்ப்பு இப்பொருள் விளக்கத்தில் அமைந்து கிடக்கும் நடப்பதை நாம் காண்கின்றோம்.

“சித்தாந்தத்தே சிவன் தன் திருக்கடைக்கண் சேர்த்திச்
செனன மொன்றிலே சீவன் முத்தராக
வைத்தாண்டு மலங்கழுவி ஞானவாரி
மடுத்தானந்தம் பொழிந்து வரும் பிறப்பை யறுத்து
முத்தாந்தப் பாதமலர்க் கீழ் வைப்ப னென்று
மொழிந்திடவும் முலகரெல்லா மூர்க்க ராகிப்
பித்தாந்தப் பெரும் பிதற்றுப் பிதற்றிப்பாவப்
படுகுழியில் வீழ்ந்திடுவ ரிதுஎன்ன பிராந்தி”

என வினவினார் ஞானச் செல்வராகிய அருணந்தி சிவாச்சாரியார் இச்சித்தாந்த தேனமுதை அருந்தி அதன் ஞானச் சுவையில் மூழ்கியவர்கள் ஆசை தருமுலகமெலாம் அலகைத்தேரோ மெனவுணர்ந்து துறவு பூண்டு வீடு பேற்றை யடையவே உந்தப்பட்டார்கள் என்பதனை அறி கின்றோம் அத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்தது சைவசித்தாந்தம்

X இங்கு சித்தாந்தம் என்பது சித்தம் + அந்தம் எனப் பிரிந்து சிந்திக்கபெற்ற முடிந்த முடிபானதாகும் எனப்பொருள் கொள்ளப்பட்ட நிலையில் இதற்கு ஆதாரமான நூல்களாக பதினான்கு மெய்கண்டசாஸ்திர நூல்கள் காணப்பட்டநிலையில்

	காலம்	ஆசிரியர்கள்
1. சிவஞானபோதம்	கி.பி 1223	மெய்கண்டதேவர்
2. சிவஞானசித்தியார்	கி.பி 1253	அருணந்திசிவாச்சாரியார்
3. இருபாஇருப.து	கி.பி 1254	அருணந்திசிவாச்சாரியார்
4. உண்மை விளக்கம்	கி.பி 1255	மனவாசகங்கடந்தார்
5. திருவுந்தியார்	கி.பி 1148	உய்யவந்ததேவர்
6. திருக்களிற்றுப்படியார்	கி.பி 1177	திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவர்
7. சிவப்பிரகாசம்	கி.பி 1306	உமாபதிசிவாச்சாரியார்
8. திருவருட்பயன்	கி.பி 1307	உமாபதிசிவாச்சாரியார்
9. போற்றிப்ப.ஹொடை	கி.பி 1309	உமாபதிசிவாச்சாரியார்
10. வினாவெண்பா	கி.பி 1308	உமாபதிசிவாச்சாரியார்
11. கொடிக்கவி	கி.பி 1310	உமாபதிசிவாச்சாரியார்
12. நெஞ்சு விடுதூது	கி.பி 1311	உமாபதிசிவாச்சாரியார்
13. உண்மைநெறிவிளக்கம்	கி.பி 1314	உமாபதிசிவாச்சாரியார்
14. சங்கற்ப நிராகரணம்	கி.பி 1315	உமாபதிசிவாச்சாரியார்

மேலே கூறப்பட்ட பதினான்கு சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களையும் புற்றியும் அவற்றில் சிவஞான போதம் எவ்வாறு முக்கியமளிக்கப்பெற்றதென்பதையும் எடுத்துக்காட்டுவதற்குச் சைவப் பெருமக்களால் காலங்காலமாகக் கையாளப்பட்டுவரும் ஒருபுழமையான வெண்பாவை நோக்கலாம்.

“உந்தி களிறு உயர் போதம் சித்தியார்
பிந்திருபா உண்மை பிரகாசம் - வந்த அருட்
பண்பு வினா போற்றிக் கொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
உண்மை நெறி சங்கற்ப முற்று”

எனக் கூறப்படுவதன் மூலம் பதினான்கு நூல்களும் அழகாகத் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. இதில் சிவஞான போதத்தின் முதன்மை உயர் போதம் என்று தெளிவாக கூறப்பட்டுள்ளது இப்பதினான்கு

சாஸ்திரங்களை மெய்கண்ட சாஸ்திரங்கள் எனவும் கூறுவர். சைவப்பெரும்மக்கள் இவற்றிலிருந்து சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களை விளக்குவதற்கும், வீரீர்த்துரைப்பதற்கும் இப்பதினான்கு சாத்திரங்களே போதும் என்பது உணரற்பாலது.

1. சிவஞானபோதம் - மெய்கண்டதேவர்

முப்பொருள் உண்மை அவற்றின் இலக்கணத்தையும் எடுத்தக் கூறும் பொதுப்பகுதியையும் வீடுபேற்றுக்குரிய ஞானநெறியினையும் அதன் பயனையும் எடுத்துக் கூறும் சிறப்புப்பகுதியையும் உடைய முழுமுதற் சைவசித்தாந்த நூலாகும். பன்னிரண்டு சூத்திரம் கொண்ட இந்நூல் ஆழமான தத்துவக் கருத்துக்களை கொண்டது. தமிழ்மொழிக்கு எவ்வாறு பன்னிரண்டு உயிர் எழுத்துக்கள் அமையப்பெற்றுள்ளனவோ அதைப்போன்று இந்நூலும் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களை உடையதாகும் 81 வெண்பாவும் நான்கு இயல்புகளும் உடையது.

பிரமாணவியல் - பிரமானத்தன்மை பதி, பசு, பாசம்
இலக்கணவியல் - வரையறுத்த செயல் திறன்
சாதனவியல் - செய்யவேண்டிய செயல்
பயனியல் - அதனால் பெறும்பேறுபேறு
என்பன பற்றி விளக்கிச் செல்கின்றது.

2. சிவஞான சித்தியார் - அருணாந்தி சீவாச்சாரியார்

புறச் சமயங்களின் கருத்துக்களை அளவிடும் பரபக்கமும் சிந்தாந்த சாஸ்திர மெய்பொருளை விளக்கும் சுபக்கமும் ஆகிய இரண்டுபெரும் பகுதிகளை கொண்டது. சுருக்கக் கூறின் சிவஞானபோதத்தின் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களின் தத்துவக் கருத்துக்களை பன்னிரண்டு அதிகாரங்களில் விரித்துரைப்பதே சுபக்கமாகும் பரபக்கத்துள் புறச்சமயங்களும் புறப்புறச்சமயங்களுமே ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

3. இருபா இருபுது - அருணாந்தி சிவாச்சாரியார்

வெண்பா, ஆசிரியப்பா என்னும் இருவகை பாக்களால் அழைக்கப்பட்டுள்ளது ஒவ்வொன்றும் பத்துப்பாக்கள் கொண்டன மெய்கண்டதேவருக்கு புகழ்மாலை சூட்டும் முகமாக சைவசிந்தாந்த உண்மைகளை அழகான முறையில் விளக்கியது.

4. உண்மை விளக்கம் - மனவாசகங்கடந்ததேவர்

ஐம்பத்து மூன்று வெண்பாக்களை கொண்டது. சைவசிந்தாந்த அடிப்படைக் கொள்கைகளை வினா - விடை முறையில் அமைத்து கூறுவது முப்பத்தாறு தத்துவங்கள், ஆணவமலம், இருவினை ஆன்மா ஆகியவற்றின் இயல்புகள் இறைவனின் பெருமை ஐந்தெழுத்து மந்திரச் சிறப்பு என்பன விளக்கப்பட்டுள்ளன.

5. சிவப்பிரகாசம் - உமாபதி சிவாச்சாரியார்

சிவஞான போத சார்புநூல். இதன்பாயிரத்துள் திருக்கையிலாய பரம்பரை ஆசிரியர்கள் இன்ன ரென்பதும் சைவநூல்களின் இயல்பு தீட்சை வகை சுருக்கமாக விளக்கமாகவும் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது.

பொது சிறப்பு பகுதிகொண்டது நூறு விருத்தங்களால் ஆகியது பொதுவில் பதி, பசு, பாசவியல் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. சிறப்பியாயில் ஆன்மாவின் ஐந்தவித்தை இலக்கணம் அதனுள், கேவலம், சகலம், சுத்த வித்தைகள் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. இத்துடன் குருவுபதேசம் அதனை பெறும் ஆன்மாவின் நிலை அதனால் பெறும் சுத்தி நிலை, பாசநீக்கம் அதற்காக இன்றியமையாது பேணப்படும் ஐந்தெழுத்து அருள்நிலை, வீடுபேறு எய்தியோர் நிலை கூறப்பட்டதுடன் சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் அதனை விளக்கும் முறை மங்கள வாழ்ந்து என்பன எடுத்துக்காட்டப்படும் நிலையில் நூற்றியெருகு பாடல்களால் அமைந்தது.

6. திருவருட்பயன் - உமாபதி சிவாச்சாரியார்

பத்து அதிகாரம் 10 x 10 நூறுகுறள் கொண்டது. இறைவனது இயல்பு, பாசவீனைகளால் கட்டுண்ட ஆன்மாவின் இயல்பு இருண்மலநிலை அருளது நிலை அருளுருநிலை அறியுறு நெறி உயிர்விளக்கம், இன்புறுநிலை. ஐந்தெழுத்து நிலை வீடெய்தியோர் தன்மை என்பன விளக்கப்பட்டுள்ளன.

7. வினாவெண்பா - உமாபதி

பதின்மூன்று பாடல்களை கொண்டது இந்நூலில் தமது குருவாகிய மறைஞான சம்பந்தரிடம் சைவசீத்தாந்த சாஸ்திர உண்மைகளை வினவும் முறையில் அமைந்துள்ளன.

8. போற்றிப் பஃறொடை - உமாபதி

இதனில் ஆன்மா தொழிற் படுமுறைமை உணர்த்தப்பட்டுள்ளது அதன் வாயிலாகத் தமக்கு சிவானுபவம் அளித்த குருமூர்த்தியை வெண்பாக்களினால் வாழ்த்துவதாக அமைந்து காணப்படுகின்றது.

9. கொடிக்கவி - உமாபதி

சிவமந்திரங்களினியல்புகளை உணர்த்துவதாய்த் தில்லையிலே கொடியேறும் பொருட்டு பாடிய பாடல்களாக அமைந்துள்ளது. இங்கு ஞானதீட்சையின் பயன் ஐந்தொழிலின் பெருமை எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

10. நெஞ்ச விடுதாது - உமாபதி

தமது உள்ளத்தை ஆசிரியர் மறைஞான சம்பந்தர்பால் கொன்றை மாலை வாங்கி வரும்படி தூது அனுப்புகின்றார். அத்துடன் ஞானாசிரியன் பாசநீக்கும் திறன் ஏனைய புன்னெறி சமயங்களில் விழாது செல்லும் திறன் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

11. உண்மை தெறிவிளக்கம் - உமரபதி

சைவசித்தாந்தத்தில் எடுத்துக் கூறப்படும் தசகாரியங்கள் பத்து விடயங்களை எடுத்துக் கூறுகின்றது.

- தத்துவரூபம் - முதல்வடிவு
- தத்துவதரிசனம் - முதலில்காட்சி
- தத்துவசுத்தி - முதல்நீக்கம்
- ஆன்மா ரூபம் - உயிர்வடிவு
- ஆன்மதரிசனம் - உயிர்க்காட்சி
- ஆன்மசுத்தி - உயிர்முனைப்பு நீக்கம்
- சிவரூபம் - சிவவடிவு
- சிவதரிசனம் - சிவகாட்சி
- சிவபோகம் - சிவப்பற்று
- சிவபோகம் - சிவபோகம்

12. சங்கற்பதீராகரணம் - உமரபதி

இந்நூலானது அகச்சமயங்கள் பலவற்றின் கொள்கைகளை கூறி அவற்றை சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் மறுத்துரைக்கும் விரிவான விளக்கங்களைக் கொண்டது. மறுக்கப்பட்ட கொள்கைகள் மாயா வாதம், ஜக்கியவாதம், பாடானவாதம், பேதவாதம், சிவசமவாதம், சங்கிராந்த வாதம், ஈசர அவிகார வாதம், நிமித்தகாரண பரிணாமவாதம், சுத்தசைவவாதம் முதலியன. சுருக்கமாக கூறுமிடத்து மாற்றாரின் கருத்துக்களை மறுப்பதோடு அல்லாமல் சைவசித்தாந்த கொள்கைகளின் சிறப்பை செந்தமிழில் நயமிக்க இருபது அகவற்பாவினால் அமைத்துக் கொண்டது. அத்துடன் சீத்தாந்த வழிபட்ட பர முத்தியே எமக்கு இன்புறுமிலை அளிக்க வல்லது என்பதனை எடுத்தக் காட்டுவது.

13. திருஉத்தியார் ~ திருவியலார் உய்யவந்ததேவர்

நாற்பத்தைந்து பாடல்களை கொண்டது இவற்றில் இறைவனின் பெருமையும் சிறப்பும் பக்குவ ஆன்மாக்களோடு தொடர்பு கொண்டுள்ள தன்மை பதி, பசு, பாசம் ஆகிய முப்பொருட்களின் இலக்கணம் பயன்கள், பயனடையும் நெறிகள் என்பன கூறப்பட்டதுடன் பரம்பொருளாகிய இறைவனே ஞானாசிரியனாக (குரு) வந்து ஞானம் அளித்து நல்வழிகாட்டுவான் என்பது எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

14. திருக்களிற்றப் படியார் ~ திருக்கடவுர்

நாறு நேரிசை வெண்பாக்களை உய்யவந்ததேவர் கொண்ட நால் இறைவன் தாயும், தந்தையுமாய் உள்ளவன் என்ற உண்மையை எடுத்துக் காட்டும் அதே நேரம் ஆன்மாக்களின் நல்வாழ்விற்கு இறையருள் இன்றியமையாமையை எடுத்துக் காட்டிச் செல்கின்றது.

இத்தகைய நிலைகளினூடாக நாம் நோக்கும் போது இப்பதினான்கு சாஸ்திரங்களும் சைவசித்தாந்த முதல் வழி, சார்பு நூல்களாயின. இவ்வாறாக சீவாக்மங்களினாலும் பன்னிருதிருமுறை நூல்களினாலும் வளர்க்கப்பட்டுவந்த சைவசித்தாந்த மெய்யியல் சி.பி.13ம் நூற்றாண்டிலே அனுபூதி மான்களின் அனுபவச் உண்மை சிறப்புக்களாக முடிந்த முடிபான கோட்பாடாக திட்டமாக முறைப்படுத்தப்பட்டே உருவமைப்பினைப் பெற்றது எனலாம். இந்நிலையில் இவ் பதினான்கு சித்தாந்தத்தின் முடிந்த முடிபான பதி, பசு, பாசம் (முப்பொருள்) திருவடிப்பேறு ஏற்புடையவழியான நாற்பாதமுறைமைகள் குருலிங்க, சங்கமவழி, தீட்சை முறைகள், சிவசின்னங்கள், ஆலயவழிபாடு, ஆலயத்தொண்டு, கன்மம் மறுபிறப்புக்கோட்பாடு என்பனவற்றை தமது அடிப்படைக் கோட்பாடுகளாக கொண்டு அவற்றை விளக்கிக் சென்றதுடன் மனித வாழ்வின் இலட்சியம் அத்தகைய இலட்சியங்களை அடைவதற்கான வழி முறைகள் என்பனவற்றை எடுத்து விளக்கி செல்வதனை நோக்கமாகக் கொண்டே காணப்படுகின்றன.

XI சித்தாந்த செந்நெறியின் முடிந்த முடிபினைக் காட்டுவது போல் அமைந்திருப்பது “உள்ளது போகாது இல்லது வாராது” என்றும் சிவஞான போதச் சூத்திர வெண்பாவாகும். அதன் படி உள்என்பொருட்கள் மூன்றாகிய இறை உயிர் தன்னை என்பன பதி, பசு, பாசம் எனச்சித்தாந்தம் வகுத்துக் கூறும் இம்மூன்றும் படைக்கப்பட்டனவுமல்ல அழிவனவுமல்ல என்று முள்ளவை - நித்தியமானவை ஆனால் பதிப்பொருள் ஒன்றே சுதந்திரமானது ஏனைய இரண்டும் சுதந்திரமற்றவை பதிப்பொருள் அறிவே சொரூபமானது பசு அறிவை இயல்பாக உடையது ஆயினும் அறிவிக்க அறிவது பாசம் அறிவத்தாலும் அறிவாதது காரணம் பாசஞானம். அஞ்ஞானமாகும் பகுத்து அறியும் தன்மை இல்லாததால் மெய்ப்பொருளை விளக்கினாலும் விளங்கமாட்டாதது. ஆனால் உயிர்க்கு மாயையின் வழி அஞ்ஞானத்தை அறிவிப்பதால் ஆணவ இருளில் இருக்கும் ஆன்மாக்கட்கு ஏதோ ஒருவகையில் கைவிளக்குப் போன்று அதன் அறிவினை நன்குவிளக்க உதவுவது ஆகையினால் இவை முறையே சித் + சத் + அசத் என சித்தாந்தம் எடுத்துக் காட்டியும் செல்கின்றது.

I. சைவ சித்தாந்தம் கூறும் பதிக் கோட்பாடு

சித்தாந்தம் எடுத்தியம்பும் முதன் நிலைப்பட்ட பொருள் பதியாகிய இறைவன் இங்கு பதி என்பது கடவுளைக் குறிக்கும். சித்தாந்தக் கடவுள் சிவம் என சிறப்பிக்கப்படும். சிவன் என்பது அறிவே வடிவமானது ஞானமயமானது அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே எனப் பகர்வார் மாணிக்கவாசகர். கடவுள் என்பதில் கட என்றால் உலகினையும் உயிர்களையும் கடந்தவன் உள் என்றால் உலகினுள்ளும் உயிர்கட்குள்ளும் உறைபவன் எனவே கடந்தும் பரந்தும், கரந்தும் உள்ளவன் கடவுளாகின்றான் ஆன்மாக்களை ஆண்டு கொள்பவன் ஆண்டவன் சகலவிதமான இறைமை என்னும் சர்வ அதிகாரமும் உடையவன் இறைவன் ஈசன் அவன் எவ்வுயிர்க்கும் இயல்பானவன் அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருப்பவன் கலந்தவன் பாசி கசிந்துள் உருக நிற்பவன் காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடும் ஈசன் இத்தகைய மகிமை பொருந்திய பரம் பொருள் சித்தாந்தத்திலே யாவற்றையும் கடந்தவனாகி அவற்றுள்ளிருந்து சத்தியால் அவற்றினையும் இயக்குபவனாகியுமுள்ள சிவம் எந்தப் பொருளின் எல்லையிலும் எந்தநாட்டின் சகலலோகங்களின் எல்லையிலும் அடங்குபவரல்ல அதனாலே தென்னாடுடைய சிவன் எந்த நாட்டவர்க்கும் இறைவனாகிய பெருமையை பெறுகின்றார். இப்பதியாகிய இறைவன் என சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் எடுத்து இயம்புகின்றன.

II. சைவசித்தாந்தம் இறைவன் உளக் கருத்தை நிரூபிக்கும் விதம்:-

சித்தாந்திகள் தமது கோட்பாட்டினை நிறுவுவதற்கு மூவகைப் பிரமாணங்களைக் கொள்ளுகின்றனர் அவை முறையே காண்டல் கருதநூல் எனக் கூறப்பட்ட நிலையில் இவற்றை பிரதியட்சம் நிலையில் இவற்றை பிரதியம்சம் அனுமானம் ஆகமம் அல்லது சுருதி என வடமொழியியலாளர் குறிப்பார். இங்கு பிரதியட்சம் அனுமானம் ஆப்தவாக்கியம் என்பவைகளின் மூலம் ஒரு பொருள் உண்டென்று நிரூபிக்கமுடியும் கடவுள் கண்ணினாலும் மனதினாலும்

காணக்கடியவரல்ல ஆகையால் பிரதியட்சத்தால் காணமுடியாத ஒன்றை அனுமானத்தாலும் ஆப்தவாக்கியத்தாலும் (அனுபூதி மான்களின் வாக்கியம்) அறியலாம் ஒரு குடத்தை காணும் பொழுது அதைகுடமாக செய்தவன் உண்டென்று நம்பப்பட்டத்தக்கவனுடைய வாக்கிலிருந்தும் அறியலாம். அதுபோன்று இப்பிரபஞ்சம் கண்ணுக்கு காணப்பட்டும் கடவுள் காணப்படாவிடினும் ஆப்தவாக்கியமாகிய ஆகமப் பிரமாணத்தாலும் அனுமானப்பிரமாணத்தாலும் அவர் உண்டென்று அறிந்து கொள்ளலாம் அவன் அவள் அது என்று கூறப்படும் சொல்லும் சொல்லுக்குரிய பொருளுமாகச் சொற்பிரபஞ்சம் பொருட்பிரபஞ்சம் ஆகிய இரு பிரபஞ்சங்களும் தோற்றுதல் நிலைத்தல் ஒடுங்குதல் என்னும் முன்று நிலைகளை அடைகின்றன அவ்விதம் தொழிற்படுவதை காணும் பொழுது அறிவில்லாத அச்சடமாகிய அப்பிரபஞ்சம் தானே இயங்க ஆற்றல் இல்லை ஆகையால் அப்பிரபஞ்சம் தொழிற்படுதற்கு ஒரு கருத்தா வேண்டுமென்று நாம் அனுமானித்துக் கொள்ளலாம் அம் முத்தொழில்களில் பிரபஞ்சமானது. தோற்றுதல் இருத்தல் ஆகிய தொழில்களாற் தூலமாய் வெளிப்பட்டும் ஒடுங்குதல் சூக்குமாய் அடங்கியும் என்றைக்கும் உள்ள பொருளாதலால் அறிவில்லாத சடமாகிய அப்பிரபஞ்சம் தானே ஒடுங்கியும் தூலரூபமாய் வெளிப்படவும் இயலாது என்ற காரணத்தால் ஒரு நிலைக்களமான கடவுளில் ஒடுங்கிப் பின்னர் ஆன்மாக்களின் மல நிவர்த்தியின் பொருட்டு ஆவரே மீளத் தோற்றுவிப்பார் ஆகையால் காணப்பட்ட உலகத்தைக் கொண்டு காணப்படாத கடவுள் உண்டென்று கூறப்பட்டது. என்பவற்றையும் தன்னுள் ஒடுக்கிவைக்கும் அக்கடவுளே மீளத் தோற்றுவிப்பாராகையால் சங்கராக் கடவுளே உலகிற்கு முதற் கடவுளாவர். இவ் உண்மையை சிவஞான போத முதற்குத்திரம் எடுத்து விளக்குகின்றது.

“அவன் அவள் அதுவெனும் அவைமுவினையெயிற்றோற்றிய திதியே யொடுங்கி மலத்துலதாம் அந்தம் ஆதி பென்மானார் புலவர்”

அக்கடவுள் அல்லாத பிரமா விஷ்ணு முதலிய ஏனையோர் தத்தம் எல்லையளவும் கடவுளாவரேயன்றி முதற் கடவுளாக மாட்டார்.

1. இந்நிலையில் இங்கு அவன் அவள் அது என்று மூவகையாகக் கட்டப்படுவனவும் செயற்படுவனவுமாகிய பொருள்களின் தோற்றத்திலும் வாழ்விலும் ஒடுக்கத்திலும் ஓர் ஒழுங்கு உண்டு அவ்வொழுங்கினை ஏற்படுத்தி நடத்தக் கருத்தா ஒருவர் வேண்டும் அக்கருத்தாவே இறைவன் என்றும்

2. ஒரு பானையைக் காணும் போது அதனை வனைந்த குயவன் ஒருவர் உளன் என்பதை அறிகின்றோம் அதைப்போலவே உலகத்தைக் கொண்டு அதனைப் படைத்தவன் ஒருவன் இருந்தேயாக வேண்டும் என்பது உறுதியாகின்றது.

மேலும் குயவன் பானையை மண்ணிலிருந்து வனைகின்றான் மண் பானைக்கு முதற்காரணம் திரிகை முதலிய கருவிகளைக் துணைக் கொண்டே அவன் வனைகின்றான் எனவே திரிகை முதலிய கருவிகள் பானைக்கு துணைக்காரணம் குயவன் நிமித்தகாரணம் உலகுக்கு இம் மூன்று காரணங்களும் உண்டு. உலகுக்கு இறைவன் நிமித்த காரணன் அவனுடைய சத்தி துணைக்காரணம் மாயை முதற்காரணம். என எடுத்துக் காட்டப்படுவதன் ஊடாகவும் இறைவன் நிமித்தகாரணப் பொருளாக நின்று செயல்படுகின்றான் என சைவசித்தாந்தம் வலியுறுத்திச் செல்கின்றது. பகுதிப் பொருட்கள் பலவற்றை ஒன்றிணைக்கப்பட்ட பொருளாக காணப்படுவது குடை, இங்கு இக்குடைக்கு சேலை, தூல், பிடி, கம்பி, கட்டுபவர் என ஐந்து பொருட்கள் தேவைப்படுகின்றது இதப்போலவே ஐம்பூதங்களின் செயற்கையின் செயல்பாடுகளின் காரணகர்த்தாவாக நின்று செயல்படுபவர் பதியாகிய இறைவன் எனவும். இன்னுமொரு வகையில் கூறுவோமானால் ஆன்மாக்கள் பிறப்பதற்கும் இன்பதுன்பங்களை அனுபவிப்பதற்கும் அவற்றின் கன்மமே காரணம் என்பதை எல்லா இந்துக்களும் ஒப்புக்கொள்வார் அறிவிலனாத கன்மம் தன்னைச் செய்தோனைச் சென்று சேரவல்லது அல்ல. தான் முற்பிறப்பிலே செய்த கன்மங்களை தேடியறிந்து அவற்றின்

பலன்களைப் புசிக்கும் வல்லமை ஆன்மாக்கு கிடையாது எனவே ஒவ்வோர் ஆன்மாவுக்கும் அதன் கன்ம பலனைக் புசிப்பதற்கு ஏற்ற உடலைக் கொடுக்கவும் அதன்மூலம் ஆன்மா தனது கன்ம பலன்களைப் புசிக்கச் செய்யவும் ஓர் இறைவன் வேண்டும் என்பதும் அவன் முற்றுணர்வுடையவனாகவும் தான் கன்மத்தால் பாதிக்கப்படா தவனாயுயிருத்தல் வேண்டும் அத்தகைய நிலையில் ஓர் இணைப்பு பாலமாக நின்று செயல்படுபவனே பதியாகிய இறைவன் என வலியுறுத்தப் படுகின்றது.

- 5 உலகம் அனைத்தையும் தம் இச்சைப்படி படைத்துக்காத்து அழிக்கின்ற ஒருவர் தாம் அவ்வாறு படைக்கப்படலோ, காக்கப்படலோ இயலாதவராவார் அந்த ஒருவரே இறைவன். இறைவன் உண்டு என்று சொல்பவர் மட்டுமன்றி இல்லை என்பவருக்குட அத்தகைய தன்மை உடையவர் ஒருவர் என்று கற்பனை செய்தே அவர் இல்லை என்றே முடிவு சொய்கின்றார். அவர் இல்லை என்பதிலேயே உண்டு என்ற உண்மையும் உளதாகின்றது. அத்தகைய தனித்தன்மை கொண்டவராகவே சிந்தாந்தம் கூறும் இறைவன் காணப்படுகின்றார். என்பது இங்கு வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

பதியாகிய இறைவன்

பதியாகிய இறைவன் தனிப்பெருந்தலைவன் எனப்பொருள்படும் அனைத்துலகிற்கும் அனைத்துயிர்கட்கும் தலைவராதலாற் சிவபெருமான் பதியாயினர். அவர் தமது சிந்தனைக்கும் சொல்லுக்கும் அப்பாலைவர் ஐம்பொற்குளால் அவரை அறிதல் இயலாது தமது உள்ளத்து உணர்ச்சியாலே அவரைக் கொள்ளுதல் இயலாது எல்லா நன்மைகளும் அமைந்த அவருக்கு இணை இல்லை குணங்களை கடந்த குணாதீதர் அவர். இந்திலையில் அவர் சொருபுரியையாகும் இதனை நிற்குண நிலை எனவும் அழைப்பர். இத்தகைய ஆதிசுணம் ஒன்றுமின அந்தமின இறைவனின் சிறப்பினை உமாபதி சீவாச்சாரியார் தமது சிவப்பிரகாசத்திலே

..... பதிபரமே யதுதான்

நிலவுமரு வருவன்றிக் குணங் குழிகளின்றி

நின்மலமாயேகமாய் நித்த மாகி

அலகிலுயிர்க் குணர்வாகி அசலமாகி
யகண்டதமாயானந்த வருவாயன்றிக்

செலவரிதாய்க் செல்கதியாய்ச் சிறிதாகிப்பெரிதாகி தாய்த்
திகழ்வது தற் சிவமென்பர் தெளிந்துளோரே

இதன் கருத்தாக இறைவனே யாவற்றிலும் மேலான
பொருள் அவனுக்கு அருவமும் இல்லை உருவமும் இல்லை
குணமும் இல்லை குறியும் இல்லை அவன் அழுக்கற்றவன் அவன்
எகன் அவன் அழிவில்லாதவன் உயிர்களின் அறிவுக்கு அறிவு
ஆவவன் சலனம் அற்றவன் ஆனந்தமே உருவானவன்
மாறுபட்டவர்களுக்கு அரியவன் வழிபடுபவருக்கு எளியவன்
பெரியவன் அறிவுடையோர் அவனை சிவன் என்பர். என எடுத்துக்
காட்டிய நிலையில் என்னோர் இடத்தில்

“குணமிலான் குணம் குறியிலான் குறைவிலான்
குலமிலான் தனக்கென ஓர் பற்றிலான்
மனமிலான் மைந்தர் மனைவியிலான் ஏவலாளன்”

என எடுத்தியம்பி சென்ற அதே நேரம் உலகமக்கள் மீது
கொண்ட அளப்பெறும் கருணை காரணமாக அவன் கடந்த நிலையில்
பலவாடிவங்களை எடுக்கின்றான் என்பது எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

சொருபநிலை என்று முள்ள இயல்பான கட்டுப்பாத சுதந்திர
நிலை எனப்படும் இது பற்றி மெய்ச்சடை சாஸ்திரங்களில் சிவத்தின்
சொருப நிலையானது “நிலவும் அருவருவின்றிக் செல்வரிதாய்
செல்கதியாய் திகழ்வது தற்சீவம் என உரைக்கப்பட்டது. தற்சிவம்
எனக் கூறப்படும் சிவசொருப நிலையானது சித்தாந்தத்திலே
ஒன்றுமேயில்லாத சூரியமான நிலைப்பாடல்லவாம் சொருபநிலை
என்னும் நிலைப்பாட்டிலே இறைவனானவன் தம்ஸ்வரூபன் -
சர்வக்ஞன் என்னும் உயர் இலட்சணங்களினால் குணங்களையும்
கடந்த நிற்குணனாக இருக்கும் தற்சிவம் எனப்படுவதால் சொருப
நிலையானது இறைவனின் சச்சிதானந்தரூபம் என்பது
சைவசிந்தாந்த நிலைப்பாடு.

தடத்தநிலை என்பதே சைவசித்தாந்தத்தின் கடவுட் கொள்கையின் நிறைவு செய்யும் வாழ்வியற் பகுதியை உள்ளடக்கியதாகும் சித்தாந்த நூல்களிலே பதி இலக்கணம் என்ற பிரிவின் கீழ் இவற்றின் உபயோக முறைகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இப்பகுதி உருவவழிபாட்டின் ஆதாரமாக விளங்கும் சகுணநிலையாகிய ஈஸ்வர நிலையாகும் தடத்தநிலையினை விபரிக்குமிடத்து சிவப்பிரகாசத்திலே “நாடரியகருணை திருவுருவமாகி.. நினைத்த உருநிறுத்திடுவன் நிமலன்” என இறைவன் உயிர்கள் மேல் கொண்ட எல்லையற்ற கருணையினாலே உருவத்திரு மேனிகளை மேற்கொள்ளுவதுடன் அவ்வாறே நினைத்த போது நினைத்த வடிவத்தை மேற்கொள்ளும் வல்லமையுடையவன் எனவும் உருவநிலை கொள்வதன் காரணம் கூறப்பட்டது. தடத்த நிலையில் மூன்று வகையான உருவநிலைப்பாகுபாடுகளை சிந்தாந்தத்தில் காணலாம் இவற்றின் விரிவினைத் திருவருட்பயன் மிக எளிமையாக விளக்கிக் காட்டியுள்ளது அவையாவன

“அருவும் உருவும் அறிஞர்க் கறிவாம்
உருவும் உடையான் உளன்”

இங்கு பதியாகிய இறைவன் கண்ணுக்குப் புலப்படாத அருவம் கண்ணுக்கு புலப்படும் உருவம் ஞானிகளுக்குரிய ஞான வடிவம் என்னும் திருமேனிகளை உடையவராக விளங்குகின்றார் என்பதும் அருவத்தில் - சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து
உருவத்தில் - பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேஸ்வரன்
அருவுருவத்தில் - சதாசிவத்திருமேனி

சேர்த்து இவை ஒன்பதும் நவபேதங்கள் எனப்படும். ஐந்தொழிலுக்க தாரமான திருமேனிகள் உருவத்திருமேனியும் சதாசிவத் திருமேனியுமாக ஐந்து வகைப்படும் இப்படியான சைவசித்தாந்த கடவுளாருக்கு அருவம், உருவம், அருவுருவத் திருமேனி என்பவற்றினை விட அறிவுருவம் அன்புருவம், ஆனந்தவுருவம் எனவேறு தனிமூன்று வடிவங்களைச் சித்தாந்தம் என்று முள்ள இறைவனின் சொருப லட்சணத்தின் அதிவிசேட சிறப்பம்சங்களாகவும் விபரித்துச் செல்கின்றது. இங்கு

அருவருவம் - போகவடிவம் - தட்சிணாமூர்த்தி
 அன்புருவம் - போகவடிவம் - உமாசகிதமூர்த்தம்
 ஆனந்தவருவம் - கோரவடிவம் - நடராச மூர்த்தம்
 என்பனவாக எடுத்துக் காட்டி பதியின் தனித்துவம்
 நிலைநாட்டப்படுகின்றது.

III இறைவனது படைத்தல் விதமுள்

இறைவன் சொருப நிலையிலிருந்து தடத்தநிலைக்கு
 இறங்கிவந்து உயிர்களின் உய்திப் பொருட்டுத் தமது
 சங்கற்பமாத்திரையிலே நிமித்த காரணராய் ஐந்தொழில் புரிகின்றார்.
 அத்தகைய தொழில் முறைகளில் முதல் நிலைப்பட்டதே படைத்தல்
 ஆகும். இங்கு படைத்தல் என்பது உயிர்களுக்கான உடல்கள்
 மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரமாகிய நாற்கரணங்கள் அவை
 வாழ்வதற்கான உலகங்கள் இன்பதுன்பங்களா போகங்கள்
 ஆகியவற்றைத் தோற்றுவிப்பதே ஆகும். இங்கு உயிர்கள்
 தோன்றுவதில்லை அழிவதில்லை அவை அநாதியானவை
 உள்ளது போகாது இல்லதவராலது என்ற உண்மையை நிறுவுவது
 சற்காரிய வாதம் எனப்படும். ஒருபொருளானது உள்ளதாவது காரியம்
 அது உண்டானதற்கு உறுதுணையாவது காரணம் காரணம்இன்றி
 காரியம் இல்லை அதே போல காரணத்துள்ளே காரியமும் நிலையாய்
 அமைந்து தான் உள்ளது என் காரணம் எனினும் காரியமாகிய
 எண்ணெய் அதனுள் முன்னரே இருந்தது என்பது தான் உண்மை
 இந்த அடிப்படையிலே நோக்குவதனால் ஆன்மா என்றும் உள்ள
 பொருளே என்று முடிவுக்கே வரல் வேண்டும் இத்தகைய
 ஆன்மாக்களுக்குத் தமது உடமைப் பொருளாகிய கத்தமாயை
 வாயிலாக முற்குறித்த தனு, கரண, புவன போகங்கள்
 சிவபெருமானால் வழங்கப்படுகின்றன அதுவே படைத்தல்
 எனப்படுகின்றன.

இங்கு படைத்தல் என்பது இல்லாததை உண்டாக்குதல்
 என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டமாத் குக்கும (நுட்பமான) நிலையில்
 இருந்ததைத் தூல (பருப்பொருள்) நிலைக்கு கொண்டு

வருவதையே படைத்தல் (சிருஷ்டி) என்று சொல்லும் ஒரு செயலுக்கு முதற்காரணம் துணைக்காரணம் நிமித்த காரணம் என மூன்று காரணங்கள் உண்டு சிற்பி சிலையை உருவாக்கினான் என்னும் போது சிலைக்கு முதற்காரணம் கல் (பாறை) துணைக் காரணம் உடரி முதலிய கருவிகள் நிமித்த காரணம் சிற்பி, கடவுளின் படைப்புக்கு முதற் காரணம் மாயை துணைக்காரணம் சத்தி இறைவனே நிமித்த காரணம் என்பதனை வலியுறுத்தும் தன்மை கொண்டதே படைத்தலாகும்.

IV. ஐந்தொழி

சொருப நிலையில் இருந்து தடத்த நிலைக்கு இறங்கி வரும் பதியாகிய இறைவனால் ஆற்றப்படுவது ஐந்தொழில் இது இறைவனுடைய பஞ்ச கிருத்தியத்திறனை எமக்கு எடுத்துக் காட்டும் நிலையில் அவை முறையே படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல் அருளல் ஆகியனவாகும். அண்ட பிண்டங்களின் தோற்றம் நிலைபெறுஒடுக்கம் ஆகிய மூன்றோடு உயிர்களின் மறைப்பு அருள்ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்த ஐந்தொழில்களே இறைவனுடைய திருநடனத்தின் பயன் என்பர் இதை உண்மை விளக்கத்தில் திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார் விளக்கியுள்ளார்.

“தோற்றம் தாடியதனில் தோயும் திதி அமைப்பில்
சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம் - ஊற்றமாய்
ஊன்று மலர்ப்பாதத்தே உற்ற திரோதம் முத்தி
நான்ற மலர்ப்பாதத்தே நாடு”

இங்கு சிவபெருமானுடைய ஒருகரத்தில் விளங்குகின்ற தாடி(உடுக்கை) பிரபஞ்சத் தோற்றத்தைக் குறிக்கின்றது. அமைதி காட்டும் திருக்கரம் காத்தல் (திதி) தொழிலை உணர்த்தும் மற்றொரு திருக்கரத்தில் காணப்படும் அக்கினி அழித்தலை உணர்த்தும் ஊன்றிய திருப்பாதம் மறைப்புத் தொழிலை உணர்த்தும் அத்திருவடியின் கீழுள்ள முயலகன் ஆணவமலத்தையும் அவ்வாணவமலம் அழிக்கப்படும் தன்மையையுங் குறிக்கிறது

தூக்கிய திருவடி ஆன்மாவுக்கு இறைவன் நல்கும் அருளைக் குறிக்கும் இவ்விதமாய் பஞ்ச கிருத்திய நடனத்தை சிவன் உயிர்கள் மீதுள்ள கருணையினால் அம்பலத்தில் நின்று ஆடுகின்றான் அசைவு அல்லது இயக்கம் உள்ள இடமெல்லாம் அம்மலம் எனப்படும் அண்டபிண்டங்களின் பூதங்களின் இயக்கம் பொறிகள் புலன்கள், கண்மேந்திரியங்கள் அந்தக்கரணம் வித்தியா தத்துவங்கள் சிவ தத்துவங்கள் ஆகியவைகளின் இயக்கங்கள் ஆண்டவனின் நடனமாகும் அதுவே அம்பலத்திருக் கூத்தாகும்.

அம் பலக் கூத் தாடும் இறைவன் உயிர்களுக்கு நிலைக்காளான உடம்பு உணர்வதற்கு வேண்டிய கருவி கரணங்கள் வாழ்க்கை நடத்துவதற்கான இடங்கள் நுகர்ச்சிகள் வேண்டியபொருள் என்னும் இவற்றையே படைக்கின்றான் இவை நான்கும் தனு, கரண, புவன, போகம் எனப்படும் இவற்றை இறைவனின் படைப்புக்கு முதற்காரணம் மாயை, துணைக்காரணம் சத்தி இறைவனே நிமித்த காரணம், இறைவன் முதற்காரணம் மாயை, துணைக்காரணம் சத்தி இறைவனே நிமித்த காரணம். இறைவன் முதற்காரணம் என்ற கொள்கை சைவசித்தாந்தத்துக்கு உடன்படிக்கை. உலகம் ஒடுங்குவதற்கும் (மா) தோன்றுவதற்கும் (யா) இடமயிர்ப்பது (மாயா) மாயை என்று சைவசமயத்தவர் பொருள் விரிப்பர். மாயை மூலப்பிரகிருதி என்று சொல்லப்படும் மாயையிற் சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை என இருவகைகள் உண்டு உயிர்களுக்கு இறைவன் படைத்துக் கொடுக்கும் உடம்பும் உலகமும் நுகர்ச்சிப் பொருள்களும் அசுத்தமாயையினால் உருவாகியவை தோன்றிய உலகங்களையும் உடம்பெடுத்த உயிர்களையும் உரியகலை எல்லை வரையிற் காப்பாற்றிக் கண் நுகர்ச்சிக்குத்துணை செய்தலே காத்தலாகும். இங்கு ஆன்மாக்கள் நல்வினை தீவினைகள் அநுபவித்து இவற்றில் உவாப் புண்டாகி இவற்றைச் சமநிலையிலே கண்டு பக்குவம் அடையும் வரையும் தனுபுவன, போகங்களை வைத்திருத்தல் இது திதி எனவும் படும் அழித்தலாவது ஆன்மாக்கள் புதிய பிறப்புக்களை எடுக்காது சற்றே ஓய்வளித்தல் ஆகவே இதவும் ஓர் அருட் செயலேயாம். இதுசங்காரம் எனவும் வழங்கும். மறைத் தலாவது இருவினையொப்பு வருவித்து மலங்களை முதிர்விக்கும்

அருட்செயலாம். இங்கு உலகப் பொருட்களின் உண்மையை மறைத்து மலத்தின் சத்தியை ஊக்குதல் இதனை திரோதனம் என்பர். இம்மறைப்பினை ஏற்படுத்தும் இறைவனின் சத்தி திரோதனம் என்பர் இதுவே சுத்தமாயை எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது.

அருளால் என்பது உயிர்களின் பக்குவநிலையில் அவற்றின் மலபந்தத்தை ஒழித்து வீடுபேறு எனப்படும் முத்திநிலையை அருளுதலாம். இங்கு ஆன்மாவைத் தளையினின்றும் நீக்கி தமது திருவடிக் கண்ணே பேராணந்த நித்தியப் பெருவாழ்விலே திளைக்க வைத்தல் ஆன்மா ஆணவத்தால் முடுண்ட நிலையில் அதனின்றும் வேறாகி நின்ற பெருமான் அது உடலெடுத்து நல்வீனை தீவீனைகளில் அதனோடு உடனாகி அது திருவருள் வாய்ப்பட்டுத் தம்மை நாடி வருகையில் அதனோடு ஒன்றாகி நின்றருளவர். இந்த அருள்பாலிக்கும் நிலையே அங்குகிரகமாகும்.

இந்த ஐந்தொழில்களும் எப்போதும் இடைவிடாமற் பல படிகளிலே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் முழுமுதற் கடவுள் முன்னிலையிலே அவனது சங்கற்பத்தால் கீழ்ப்படிகளிலுள்ள அதிகாரிகளால் இவை நடைபெறும் இந்த ஐந்தொழில்களில் மறைந்தலை காத்தல்ஐம் அருளலை அழித்தல்ஐம் அடக்கி இறைவனுடைய தொழில்களை மூன்றாகக் கூறுவதுமுண்டு. இவ்வகையில் “அழித்தலை செய்யும் அரணுருவே முதலுரு எனப்படும்” என்ற எண்ணக் கருவை சீவஞானபோத சூத்திரம் எடுத்து விளக்கியும் செல்கின்றது. இந்நிலையில் அல்லல் உறும் ஆன்மாக்களின் தளரா அன்பு இறைவனை எப்பொழுதும் ஆன்மாக்களை இருளிலிருந்து வெளிக்கொணரும் பணியில் ஈடுபடச் செய்கிறது. அவர் ஆன்மாக்களை இன்பத்திலும் பேரொளியிலும் நிலவும்படி செய்கின்றார். பிறப்பென்னும் பெரும் பிணிக்கு அவரே மருந்து எல்லாவற்றையும் இன்புறச் செய்பவர் அவரே. பிறவாழி நீத்த அறிவாழி அந்தணன் தான் சேரவேண்டும். அத்தகைய நிலைக்கு எம்மை ஆப்படுத்துவதற்காக இறைவனால் செய்யப்படும் அருட்செயலே ஐந்தொழில் தத்துவமாகும்.

V. கிறைவனது தீர்ப்புகள்

முப்பொருட் கோட்பாட்டினிலே தனித்துவம் பெற்றபொருளாக பேரறிவுப்பொருளாக காணப்படுவது பதியாகிய இறைவன். ஆதியும் அந்தமுமில்லாத அரும் பெரும் சோதியாக நிற்பவர் இத்தகைய இறைவன் ஆதிசூனம் ஒன்றுமிலா அத்தமிலா இறை உயிர்கள் மீது கொண்ட பெருங்கருணையாலே அவை தம்மை அறிந்து வணங்கி உய்யும் பொருட்டு திருமேனி கொண்ட ருளுவார் திருமேனி கொள்வதற்கு தடத்தநிலை என்பது பெயர் இது சகுணநிலை எனவும் வழங்கும், தடத்த நிலையிலே அவா கொள்ளும் திருமேனிகள் அருவம், உருவம், அருவருவம் என முத்திறப்படும் இவற்றிலே பல நாமங்களை கொண்டதன் பேராக அவை ஒன்பது பேதங்கள் எனப்படும். அத்தகைய பேதங்கள் கொண்ட சிவனுக்கு எண்குணங்கள் வகுப்பது வழக்கம் அவையாவன தன்வயத்தனாள், தாய உடம்பினராதல் இயற்கை உணர்வினராதல், இயல்பாகவே பாசங்களில் நின்று நீங்குதல், போருளுடமை, முடிவினாற்றலுடமை, வரம்பிலின்பமுடமை முற்றுமுணர்தல் என்பனவே அந்த எண்குணங்களுமாம் “ஊரிலான் குணங்குறியிலான்” ஆகிய பெருமானுக்கு ஆன்மாக்களாகிய நாம், ஆசை மீதூரக்கற்பிதஞ் செய்துள்ளானவே இவை அவர் உலகம் யாவிற்கும் முதலாவதையும் ஆன்மாக்களின் உள்நின்று அவற்றை இயக்குவதையும் அகரமாகிய உயிருக்கு உவமையாகக் குறித்த திருவள்ளுவரும் உமாபதி சீவாச்சாரியாரும் ஆம்நாமையோடு “தனக்குவமை இல்லாதன்” என்றும் நிகரில் இறை என்றும் அடுத்தக் குறித்தமை இவ்விடத்தில் I உளங் கொள்ளத்தக்கதாகும். இங்குதன்வயத்தனாதல் - தான் ஒன்றன் வயப்பட்டு நடவாமல் எல்லாம் தன் ஆணைவழி நின்று ஏவல் கேட்ப அதிகாரம் நடத்தும் சுதந்திர முழு முதற் தன்மையுடமை. உலகத்தின் கண் சுதந்திர முடையோர் அழில்லாரை தம்வழி வைத்து நடத்துவதும் அறிவு இல்லாதோர் அவ்வழி நின்று பேதலிப்பதும் சிலரை சார்ந்த தொழுகி அவர் சொல்வழிநிற்றலும் அதில்லாளிடத்து தாம் அ.துடையாரைத் தஞ்சொல்வழி நிறுத்திது எவலிடுவதும் நன்கறியப் படுவன் எத்தகைய குறைபாடுமில்லாத இறை முதற் பொருள் பிறிதொன்றினைச் சார்ந்து நிறுதல் எவ்வாறானுமின்றி செயல்படுதல் தன்வயத்தனாதல் எனப்படும்

II தூயவுடம் பிணைதல் :-

கண் குருடு முதலான எண்வகை எச்சங்களும் என்புதோல் நரம்பு முதலான எழுவகைத் தாதுக்களால் சமைக்கப்படுதல் நோய்களால் வருந்துதல் புண்படுதல் இறத்தல், பிறத்தல் முதலான குற்றங்கள் எதுவுமின்றி இவர்கள் வினை போகம் நுகர்த்தற் பொருட்டு எடுக்கும் கருமசரீரம் இறைவன் சீவர்களுக்கு அறிவு கொடுத்தல் வேண்டுமென்று அருட்குறிப்பினாலே ஐந்தொழிலியற்று முகத்தால் தானே ஓர் அருட் திருவருளுங் கொள்ளுதலின் அஃது கைத்திற சங்கற்பவியற்றைத்தாதலும் அறிவுடையார்க்குத் தெற்றென விளங்குமாதலின் இறைவர்க்கு தூயவுடம் பிணைதல் என்னும் குணம் வேண்டப்பெற்றது.

III இயற்கை உணர்வினனாதல்

பிழிதொடு பொருத்திப் பழகுதலாலும் ஆன்றோர் நூல் கற்றுணர்வதாலும் ஆசிரியர் ஆகியோரது உபதேசத்தாலும் அறிவுடையோராய் போதுகின்ற ஆன்மாக்களைப் போலல்லாது அறிவே உருவாய்த் தன்னியல் பிற்பிரகாசித்தல் பரமான்மா சீவான்மா இரண்டும் பண்டு தொட்டு நிலையெனும் அறிவுப் பொருள்களாலும் இரண்டும் ஒன்றியதில்லை சீவான்மா இயற்கை அறிவுமுழுப்பு முடையதாயிருக்கும் ஆகவே பரமான்மா இயற்கை அறிவில் சிறப்புத்தன்மை உடையதாக இருப்பதால் இயற்கை உணர்வினாதல் எனப்பட்டது.

IV முற்றுமுணர்தல் :- தன்வியாபகத்தினுட் கிடக்கும் சீவர்கள் நிலையினையும் வித்தியாசம் பலரகமாகும் மனையில் வாழ்பவன் மாளிகையை அறியமாட்டான் கடலை அறிபவன் திடலை அறியமாட்டான் இவ்வாறே வேறுபட்ட சீவான்மாக்களது நிலையைப் போல் அன்றி சர்வவிபாபியாக இருக்கும் திறன் முற்றுமுணர்தல் எனப்பட்டது.

V இயல்பாக பச்சங்களில் இருந்து நீங்குதல் :- தன்மை கொண்டு இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக விரிந்து தோன்றி திற்கும் தன்மை கொண்டமையினால் முற்று முணர்தல் எனப்பட்டது.

பேரருளுடமை - உயிர்கள் பாசங்களிலின்று விடுபடுவதற்கு அருளை உடையதாக இருப்பதுடன் வேண்டும் நேரம் வேண்டியாங்கு அருள்பரிவதனால் பேரருளுடமை கொள்ளப்பட்டது

VII வரம்பின்புடமை - இறைவன் எல்லா உயிர்களுக்கும் இன்பந்தருதற்குப் பாடுடையது இன்புறுத்துதலானமையின் அதற்குப் பேரின்பவருஷுண்டென்பதும் தானே எல்லாவற்றையும் தோற்றுவிக்கும் திறன் கொண்டமையினால் வரம்பிலின்ப முடமை எனப்பட்டது.

VIII முடிவிலாற்றலுடமை - அறிவித்தாலன்றி தாமே அறியமாட்டாத சீவர்களையும் அசைத்தாலன்றி தாமே அசையமாட்டாத பிரபஞ்சங்களையும் ஒரு காலத்தொருங்கே அறிவித்தற் பொருட்டும் அசைவித்தற் பொருட்டும் இறைவன் இன்னொரு புரியும் நிலை முடிவிலாற்றலுடமை எனப்படுகின்றது.

இங்கு இறைவனின் எண்குணத்தன்மையால் தன்வயமாம் தன்மை எக்காலத்தும் ஒரு தன்மையாயிருக்கும் சித்துப்பொருளின் தன்மையாகும் தூய உடம்பே சித்து எனப்படும் ஏனைய ஆறுகுணங்களும் சித்தின் பேதமாகும் ஆகையால் ஏழுகுணங்களும் சித்தில் அடங்கும் இதன் திறன் காட்டப்படுமிடத்து

“சிந்தையிலே களங்கமற்றான் சித்தனாவான்
சிந்தையிலே தெளிந்தோன் சித்தருவான்
செகமெல்லாம் சிவனென்றே அறிந்தவன் சித்தன்
சிந்தையேது மனம் புத்தி சித்தம் மூன்றாம்
சிற்றந்திக அகங்காரம் நாலும் போச்சே”

என்ற கூற்று அவனது அருட் திறத்தின் தன்மையை அறிந்து கொள்ள காரணமாகின்றது.

இத்தகைய பதியாகிய இறைவன் தானாகவே இயங்கும் தன்மை கொண்டவராக மும்மலபீடிப்பற்றவராக ஒன்றேயாக விளங்குவார் குணங்குறிகள் கடந்ததாகவும் சலனமற்றதாகவும் எங்கும் நிறைந்தது ஒப்புமையற்றது நித்தியமானது. இந் நிலையில் இப்பதியை சொருபநிலை

தடத்தநிலையில் வைத்துநோக்குவர் சித்தாந்திகள். இங்கு தடத்தநிலை சிவனுக்கே பதி எனக்கூறப்பட்ட நிலையில் பதிஎன்பவர் உலகின்தோற்ற ஒடுக்கத்திற்குக் கருத்தாவாகப் பஞ்சகிருத்தியங்களை செய்பவராகவும் அவ்வாறு தொழிலாற்றும்படித்து தனது அருட்சத்தியோடு கூடிப்பிரிவின்றிக் கலந்து நிற்பர். அதனால் அந்த நாரீஸ்வரராகச் சத்தி சிவனாக சிவலிங்கமாக - சதாசிவமாகவும் சிறப்பிக்கப்படுபவர் “தன்னிலமை மன்னுயிர்கள் சாரத்தரும் சத்தி பின்னிலான்” என்று திருவருட்பயன் இதனை விளக்கும் “அருளது சத்தியாகும் அரன் தனக்கு” என்பது சித்தியார்வாக்கு இவ்வாறு எண் குணத்தவரான சிவம் அதே சமயம் நிர்குணராக ஆனால் சச்சிதானந்த சொரூப சிவமாகி விளங்கும் இயல்பினர் என்பது சித்தாந்திகள் கருத்துமாகும்.

சித்தாந்த நூல்களில் பதிபெறும் நிலை

சித்தாந்த நூல்களிலே முடிமணியாய் திகழும் சிவஞான போதம் பதியாகிய இறைவனின் நிலைபற்றி விளக்கும் நிலையில் கண்ணால் காணப்பட்ட உலகத்தைக் கொண்டு காணப்பட்டாத கடவுள் உண்டென்று கூறிய நிலையில் எவற்றையும் தன்னுள் ஒடுக்கிவைக்கும் அக்கடவுளே மீளத் தோற்றுவிப் பாராகையால் சங்கரக் கடவுளே உலகத்திற்கு முதற்கடவுளாவர். இவ்வுண்மையை முதற்கூத்திரம் விளக்குமிடத்து.

“அவன் அவன் அதுவெனும் அவைமுவினைமையிற்
ஹோற்றிய திதியே பொடுங்கி மலத்துளதாம்

அந்தம் ஆதியென்மனார் புலவர்” எனக் கூறி அக் கடவுள் அல்லாத பிரமா, விஷ்ணு முதலிய ஏனையோர் தத்தம் எல்லை யளவும் கடவு ளாவாரேயன்றி முதற்கடவுளாக மாட்டார் உலகத்து க்குச் சங்கரக் கடவுளாகிய சிவனே கருத்தாவாகும் எனவும் இத்தகைய இறைவன் உலகத்தை தோற்றுவிக்கும் காலத்து உயிர்களோடு ஒன்றாயும் வேறாயும் உடனாயும் நின்று தனது சத்தியால் அவ்வுயிர்களின் இருவினைகளுக்கேற்பப் புதுச் சிருட்டியைச் செய்கின்றான் ஆகையால் உலகத்திற்கு இறைவன் நிமித்தகாரனான் ஆவான்

மாயை - முதற்காரணமாகும் கன்மமும் திரோதானமும் துணைக் காரணங்களாகும் முதல்வன் சத்தியுடன் ஒன்றாதற்கும் இரண்டாதற்கும் சூரியனும், அதன் ஒளியும் போலப்பொருளால் ஒன்றாயும் தன்மையால் இரண்டாயும் நிற்கின்றான் அத்துடன் நற்கதிக்கு வழிகாட்டும் அறிவுக்கு அறிவானபொருளாக இருப்பவனும் அவனே என கூறிச்செல்கின்றது.

மேலும் சித்தியாரிலே சிந்தாந்தப் பொருளாகிய பதி அறிவின் துணைக் கொண்டு நாடுவோருக்கு அருளோடு பொருந்தி உயிர்க்குயிராகும் பரமாத்மாவாகி அறிவினை நல்குவான் என்பதும் அவன் அருவமு முருவாருபமானது மன்றி நின்ற உருவமும் என இறைவன் மூன்று வடிவங்கள் கொண்டவனாயினும் உண்மையில் இவை ஒன்றுமில்லாத சுத்தசைத்தன்னிய சொருபலக்கணத்தை உடையவன் என்பதனை அடுத்தியம்பும் அதேவேளை பரம் பொருளின் தடத்த வடிவங்களை கூறும் இடத்து சிவன் எனவும் சத்திவடிவத்தினை சிவம் எனவும் குறிப்பிடும் நிலையில் மூவகை திருமேனியல்லாது அம் மூன்றினுள் ஒன்றாய்க் கூடும் தன்மைபடைத்தவன் சத்தியும் சிவமுமாகி உயர் குணம் குழியுமாகி இவ்வாழ்க்கைக்கெல்லாம் உறுதுணையாக இருப்பர் என்பது எடுத்துக்காட்டப்படும் இடத்து

“எத்திறன் நின்றான் ஈசன் அத்திறன் அவனும் நிற்பான்” என்பதனுடாக பிரிவின்றியே நின்று அருள் புரியும் நிலையில் பழமும் சுவையும் பண்ணும் - இசையும் மணியும் - ஒளியும் எவ்வாறு இணைந்திருக்கின்றதோ அத்தகைய நிலையிலேயே அவன் இருந்து செயலாற்றுகின்றான் என்பதும் இருந்தபோதும் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் தொழில்களையாற்றுகின்றபோது முறையே பிரம்மா, விஷ்ணு உருத்திரன் வடிவு எடுக்கும் நிலையில் இவ்நிலையார் முதற்கடவுள் என்ற வினா எழுகின்ற போது

“இறுதியாங்காலந்தன்னி னொருவனேயிருவ ருத்தம்

உறுதியினின்றாரென்னி னிறுதிதானுண்டாகாதாம்”

எனவிடை கூறுகின்றது. சித்தியார். இங்கு சங்கார காலத்தில் பிரமாவும் அவனது படைப்புக்களும் விட்டுணுவும் அவனாற் காக்கப்படுவனவும் அழிந்துபோக சங்காரக் கடவுள் ஒருவனே

அழியாது நிற்பான் பிரமா படைப்பதிலும் விட்டுணு காப்பதிலும் உறுதியாக நிற்பார்களானால் இறுதியாகிய சங்காரம் உண்டாகாது அதனால் சங்காரக் கடவுளே முதற்கடவுள் என்பது சித்தியார் கருத்து பிரபஞ்சம் ஒடுங்கும்போது அதற்கு ஆதாரமாக இருக்கும் பொருள் சங்காரக் கடவுளையன்றிப் பிறிதொன்றில்லை அதனால் அச்சங்காரக் கடவுளே மீண்டும் பிரமா விஷ்ணுக்களை படைத்து அவர்களுக்கடாக ஒடுங்கிய பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவித்துக் காக்கின்றான். அவனே உயர் பரம் பொருள் பதியாகிய இறைவனாகின்ற என எடுத்துக் காட்டிச் செல்கின்றது.

சிவப்பிரகாசத்திலே பதியாகிய இறைவன் சொருப, தடத்த இலட்சணங்கள்கொண்டு செயலாற்றும் நிலையில் சொருபநிலையில் “பலகலையாகமவேதம் யாவையினும் கருத்துப் பதி, பசு, பாசந்தெரித்தல் பதியரமே யதுதான்” என்ற பாடலுடாக வேதம், ஆதமம் பலகலையாவையினும் பதி பசு பாசம் என்ற முப்பொருள் இயல்பைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் இவையாவற்றிலும் உயர் பொருளாக இருப்பது பதியாகிய இறைவனே இவர் அருவம் உருவம் அல்லதாய் கணமும் குறிகளும் இல்லாததாய் மலத்தினில் பொருந்தாததாய் ஒன்றாக அழிவில்லாததாய் உயிர்களின் அறிவுக்கு அறிவாய் சலனமற்ற தாய் கண்டிக்கப்பட்டா தாய் ஆனந்தமே சொருபமாய் மாறுபட்ட உணர்வினாற் சென்றடைய அரிய தாய் வழிபட்டவர்கள் சென்றடையும் முத் திநிலையதாய் அணுவுக்கணுவாய் மகத்துக்கு மகத்தாய் விளங்குகின்றது. இதனை தெளிந்தவர்கள் சிவம் எனவும் கூறுவர். இத்தகைய இறைவன் தடத்த இலட்சணத்தில்

“நீடுபரா சத்தி நிகுழிச்சா ஞான

நிறைகிரிகை தரவதனை நிமலன் மேவி...

என்னும் பாடலுடாக நிலைபெற்றமேலான சிவசத்தி தனது வியாபாரத்தால் இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, நிறைந்த கிரியா சத்தி என்னும் சத்திகளைநாங்கி அநாதியாகவே உள்ளது. இருந்தும் தன்னுள் அடக்கி வைத்திருக்கின்றார். திருமேனிகொண்டு எழுந்தருளி நாதம்விந்து முதலிய தத்துவங்கள் தோற்றுவித்த மாயைபைப் பொருத்தி வேதம் ஆகமம் முதலிய பலகலைகளை அருளிச்

செய்தும் அகத்த மாயையிற் படுத்த தனுக்ரண புவனபோகங்களையும் பிரகிருதிமாயையிற் படுந் தனுக்ரண புவன போகங்களைப் படைத்து நிறுத்தி ஒடுக்குபவன் இத்தொழில்களை செய்யுந் திருமேனிகள் நிஷ்களம், நிஷ்கள சகளம், சகளம் என முத்திறப்படும். எனவும் கூறப்படும் அதே நேரம் இவ்விறைவனே முத்தொழில்களை செய்கின்றான் இருந்தும் விகாரமடைய மாட்டான் என்பது எடுத்துக் காட்டப்படும் நிலையில் இவனே பின்பு ஐத்தொழிலுக்கும் காரணமாக இருக்கின்றான் இவை தனது திருவிளையாடல்களை காட்டுவதற்கே அவன் செய்கின்றான் என்பதும் அத்தகைய இறைவன் என்றும் உள்ளவனாகவே இருக்கின்றான் என்பது.

“உலகமெலா மொருவனோ பொருத்தியொன்றேன்

றுளதாகி நின்றளவி லொடுங்கும் பின்னு.

என்பத னூடாக உலகங்களெல்லாம் ஆண், பெண் அலி என்னும் அவயவப் பகுப்புடையனவாய் தோன்றி நின்று ஒரு காலவெல்லை யிற் ஒடுக்குந்தன்மையுடையன ஒடுங்கிய உலகம் ஒடுங்கியவாறு நில்லாது மீளவும் உதிக்கும் பின் உதிப்பது ஆன்மாக்களைப் பந்தித்த ஆணவ மலம் நிற்கும் பொருடாக அவனால் செய்யப்படும் திருவிளையாடல்களாகவே காணப்படுகின்றது என்பது இங்கு எடுத்து காட்டப்படுகின்றது.

திருவுந்தியாரிலே இத்தகைய பதியாகிய இறைவன் நாம் அறியக் கூடியநிலைக்கு ஏற்றவாறு வெளிப்பட்டு எவ்வாறு காண முடியும் என்ற ஐயத்தைப் போக்கி அருள் புரிகின்றான் என்பது எடுத்துக் காட்டப்படும் இடத்து

“அகளமாய் யாவரும் அறிவரிது அப்பொருள் சகளமாய் வந்தது.

பெயரால் குறிப்பிடமுடியாததும் பருமனால் அளவிடமுடியாததுமான அப் பரம்பொருளின் சொரூப நிலையை யாராலும் அறியவியலாதாம் எனினும் ஆன்மாக்களின் நல்வாழ்விற்காக அளவற்ற அன்பாலும் அருளாலும் அப் பெரும் பொருள் நாமரூபங் களை ஏற்று வெளிப்படுகின்ற தாம் அவ்வாறு நாமரூபங் களைப் பெற்றதால் தான் சகளமாய் வந்தது என்று சுட்டிக்

காட்டப்பட்டுள்ளது. இந் நிலையை தடத்த நிலையென்றும் சுறுவர் இவற்றிலிருந்து நாம் இறைவனை அறிந்து கொள்ள முடியுமென்றால் அதற்குக் காரணம் இறைவனின் திருவருளே என்பதும் கவனிக்கற்பாலது. இத்தகைய இறைவன்

“ஏகனுமாகி அனேகனுமானவன்

நாதனுமாய் அமர்ந்து தீபர

என்னும் கூற்றினூடாக ஒருவனாகவும் அநேகனுமாக நின்று செயல்படுவதுடன் தனித்துவம், மிக்க தலைவனாகவும் இருந்து செயல்படுகின்றான் என்பது எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

இத்தகைய இறைவனுடைய பஞ்சகிருத்தியத்தைப் பற்றி நாம் அறிதல் வேண்டும் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல், அருளல் ஆகியன பஞ்சகிருத்தியங்களாகும் அண்ட பிண்டங்களின் தோற்றம், நிலைபெறு, ஒடுக்கம் ஆகிய மூன்றோடு உயிர்களின் மறைப்பு அருள் ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்த ஐந்தொழில்களே இறைவனுடைய திருநடனத்தின் பயன்என்பர் இதனை உண்மை விளக்கத்தில் திருவதிகை மனவாசகங் கடந்தார் விளக்கியுள்ளார்.

“தோற்றம் தூடியதனில் தோயும் திதியமைப்பில்

சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம் - ஊற்றமாய்

ஊன்று மலர்ப்பதத்தே உற்றதிரோதம் - முத்தி

நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு

என்பதனூடாக சிவபெருமானுடைய ஒரு திருக்கூரத்தில் விளங்குகின்ற தூடி (உடுக்கு) பிரபஞ்சத் தோற்றத்தைக் குறிக்கின்றது. அமைதிகாட்டும் திருக்கரம் காத்தல் தொழிலை உணர்த்தும் மற்றொரு திருக்கத்தில் காணப்படும் அக்கினி அழித்தலை உணர்த்தும் ஊன்றிய திருப்பாதம் மறைப்புத் தொழிலைக் குறிக்கும். அத்திருவடியின் கீழுள்ள முயலகன் ஆனவமலத்தையும் அவ்வாணவ மலம் அழிக்கப்படும் தன்மையையுங் குறிக்கின்றது. தூக்கிய திருவடி ஆன்மாவுக்கு இறைவன் நல்கும் அருளைக் குறிக்கும் இவ்விதமாக பஞ்சகிருத்திய நடனத்தை சிவன் உயிராகள் மீது கொண்டுள்ள கருணையினாலே செய்கின்றான் என்பது எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

திருவருட் பயனில் பதியாகிய இறைவன் பற்றி கூறும் நோக்குடன் பதிமுதுநிலை என்னும் அதிகாரம் முன்வைக்கப்பட்ட நிலையில் அங்கு

“அகர உயிர்போல் அறிவாகி எங்கும்
நிகரில் இறைநிற்கும் நிறைந்து”

அகரமாகிய உயிர் ஏனைய எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் முதலாய் அவற்றில் வேறக் கலந்திருப்பது போல ஒட்டற்ற முதல்வன் அறிவே வடிவமாகிய உலகம் உயிர் எல்லாவற்றிலும் வேற்றக் கலந்து நிலைபெற்றிருப்பான் என்றும் அத்தகைய இறைவன் தனது நிலையை நிலைபெறுடைய பசுக்கள் சேரும் படி உபகரிக்கின்ற திருவருட் சத்தியோடு என்றும் பிரியாதிருக்கின்றான் அதே நேரம் எங்கும் விபாபித்திருக்கும் பெருமையிலும் எல்லாவற்றிலும் கலந்து நிற்கும் நுண்மையிலும் உயிர்கள் மீது வைத்துள்ள அன்புரிய அருளிலும் பெறுவதற்கு அரிய தன்மையிலும் தனக்கு ஒப்பில்லாதவனாக இருக்கின்றான். இத்தகைய இறைவன்.

“ஆக்கிவையும் அழித்தாசுடன் அடங்கப்

போக்கும் அவன் போகாப் புகழ்”

என்னும் கூற்றினூடாக படைத்தல், காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல் அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களையும் செய்யும் இறைவனே உயிர்களுக்கு என்றும் நீங்காத புகலிடமாய் உள்ளவன் இவ் இறைவன் அருவம், உருவம் அருவருவம் என்னும் திருமேனிகளை உடையனாயிருப்பதோடு ஞானிகளுக்கு ஞான வடிவமாய் உள்ளான் அத்துடன்

“பல்லாருயிர் உணரும் பான்மையென மேல்ஒருவன்

இல்லாதான் எங்கள் இறை”

என்ற கூற்றினூடாக உயிர்கள் முதல்வன் ஒருவன் உணர்த்த உணரும் தன்மையுடையனவாய் இருப்பது போல இறைவன் தனக்கு உணர்த்துவதற்குத் தனக்கு மேல் ஒரு தலைவனை வேண்டாத தன்மை உடையவனாக இருக்கிறான் அதே நேரம் தேவர்களுமே காணுவதற்கு அரிய இறைவன் தன்னிடத்தில் அன்பு பூண்டொழுகும் அடியார்க்கு நீங்காத ஞான வடிவாய் அருளுள்ளத்தில் நிறைந்து அவரை விட்டுப் பிரியாது நிற்பான் என்பதும் அத்துடன்

“எங்கும் எவையும் எரியுநீர் போல் ஏகம்
தங்கும் அவன் தானே தனி”

என்னும் கூற்றினூடாக எல்லா உலகங்களிலும் எல்லா உயிர்களிலும் வெந்நீரில் வெப்பம் போல வேறறக் கலந்து நிற்கும் இறைவன் அவற்றின் தன்மை சாராமல் அவற்றை கடந்து வேறாயும் நின்று அருள்புரிகின்றான் இவன் எல்லா உயிர்களுக்கும் நன்மைசெய்யவன் ஆதலால் சங்கரன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் உடையவன் அவன் தன்னை அடைந்தவர்க்குப் பேரின்பத்தைக் கொடுப்பான் அடையாதவர்க்கு அவ்விற்பத்தைக் கொடான் ஆயினும் அவன் விருப்பவெறுப்பில்லாதவன் என்றும் அதன் காரணத்தால் நம் உணர்வுக்கு உணர்வாய் நின்று தொடர்ந்து வரும் பிறவிப் பிணியைத் தீர்க்கும் மருந்தாக இருக்கின்றான் அவனை இடையறாமல் நினைந்தது வழிபடுவதனால் முத்தியின்பம் சித்திக்கும் இதற்கு ஐயம் எதுவும் இல்லை எனக்கூறப்பட்டமை பதியாகிய இறைவனின் அருட்பெருமை சிறப்புக்களை உணர்ந்து கொள்ளுகாரணமாகின்றது.

1997 A/L

சைவசித்தாந்தம் கூறும் ஆன்மா

சித்தாந்தக் கோட்பாட்டில் இரண்டாவதாக வைத்தெண்ணப் படுவது உயிர் அல்லது ஆன்மாவாகும். சித்தாந்தம் இதற்கிட்ட சாஸ்திரப்பெயர் பசு என்பதாகும். கட்டப்பட்டது என்பது இதன் பொருள் ஆசைகளால் அறியாமையால் மலங்களால் பற்றுக்களால் பாசங்களினால் கட்டுப்பட்டிருப்பதனால் உயிர்கள் அனைத்தும் பசு எனப்பட்டது. எனவே இவற்றிலிருந்து விடுதலை பெற்ற உயிரினை ஆன்மா எனக் கொள்ளலாம் ஆன்மா அழிவற்றது நித்தியமானது அநாதியானது உள் பொருளாக இருப்பது அறிவை இயல்பாகவுடைய உயிர் நிலையுடைய ஆன்மா மும் மலங்களினாலும் சிறைப்படுத்தப்படும் நிலையில் இருவினைகளில் வசப்பட்டு பிறந்து இறக்கும் நிலையினை அடையும்போது சித்தாந்தத்தில் பசு என்னும் சிறப்புப் பெயரால் விளக்கம் பெற்றுள்ளது.

இக் கொள்கையானது ஆன்மாக்கள் உலகியல் நிலைப்பாட்டில் கொண்டிருக்கும் பல்வேறு கருத்து வேறுபாடுகளுக்கு விளக்கம் அளிப்பதாக உள்ளது. இந்நிலையில் உயிர்கள் அநாதியானவை அவை இறைவனால் படைக்கப்படுவதில்லை என்ற சித்தாந்தக் கருத்தானது உயிர்கள் அனுபவிக்கும் இன்பதுன்பங்கட்கும் உயர்வு தாழ்வு கட்கும் குறை நிறைகட்கும் கடவுள் பொறுப்பானவரல்ல என்ற தெளிவினை உண்பாக்குகின்றது. இங்கு இறைவனும் உயிர்கள் தாம் செய்து கொண்ட வினைகளின் பதிவேடுகளின் படி கண்மம் என்ற வினைத்தொகுதி காட்டும் புள்ளிவிபரங்களின்படி உயர்வு தாழ்வுகளை வழங்குகின்றார் இங்கு இறைவன் தன்னிச்சையாக ஒருவரின் வாழ்க்கையினைத் தீர்மானிப்பதில்லை என்ற உண்மை புலனாகின்றது. உயிர்களாற்றிய கரும்வினைகளின்படி தரும் அதற்குரிய நிலைகளைத் தீர்மானிக்கின்றது இத்தகைய கரும் வினைகளின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்படும் பசு என்பது கட்டுண்டது இது அநாதிகாலம் தொட்டு பாசத்தினால் பிணிக் கப்பட்டு தன்னறிவும் தன்னிச்சையுமில்லாத தாய் உள்ளபொருளாய் இருப்பது. இவ் ஆன்மா இத்தகைய இது அளவிடற்கரியனவாய் மல இருளில் அழுந்தியிருப்பவாய் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் சுத்திரயின்றியும் அதிருப்தி கொண்டதாயும் அறிவித்தால் அறியவும் சிற்றறிவும் சிறு தொழிலும் உடையவனவாய் இருப்பவை. இத்தகைய தன்மை கொண்ட ஆன்மா பற்றி நாம் முழுமையாக சிந்திக்கும் இடத்து.

1. ஆன்மா உண்டு என நீடுபித்தல்
2. ஆன்மாவின் இயல்புகள்
3. ஆன்மாவின் இலட்சியம்
4. இலட்சியத்தை அடைவதற்குரிய வழி

ஆன்மா உண்டு என்பதனை நோக்கின்:

ஆன்மா காட்சிப்பொருள் அல்ல அதாவது ஏனைய பொருட்களைப் போல நம் கண்ணாலே காணக்கூடியது அல்ல. இதுவரை இயங்கிக்கொண்டிருந்த ஓர் உடல் இப்போது இயங்காது இருக்குமாயின் அதனை பிரேதம் என்கின்றோம் இதைக்கண்டு இந்த உடலை இதுவரை இயக்கிக் கொண்டிருந்த சத்தியானது இப்போ

அதனை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டது. என யுகிக்கின்றோம் அத்தகைய சத்தியாக இருந்து உடலை இயக்குவதற்கு காரணமாய் இருப்பது எதுவோ அதுவே ஆன்மா எனப்படுகின்றது.

இவ் ஆன்மாபற்றி சிவஞானபோதம் மூன்றாம் சூத்திரத்தில் ஆன்மாவின் உண்மையை ஆழமாகவும் விரிவாகவும் விளக்கி நீருபித்துக் காட்டுகின்றார் மெய்கண்டதேவர். அச் சூத்திரத்தில் தேகமே உண்மை அதனைத் தவிர்த்து வேறு எந்தவீதமான உண்மைப் பொருளும் இல்லை என்று கூறி ஆன்மாவின் உண்மையை மறுப்பதில் அவ்வாறு மறுத்துக் கூறுபவன் உண்மை என்பது சொல்லாமலே விளங்குவதாகும். சுருங்கக் கூறின் இல்லை என்று மறுப்பவன் தான் ஆன்மா என்னுடைய தேகம் என்னுடைய கை என்பன போன்ற கூற்றுக்களின் வாயிலாக தேகமும் அதனாப் பெற்றிருக்கும் ஆன்மாவும் வேறுபடுத்திக் கூறப்படுகின்றன. எனவே தேகத்தை தவிர்த்து அதனை இயக்கும் ஓர்பொருள் உண்டு என்பது சொல்லாமலே விளங்கும் உண்மையாகும் மேலும் ஜம்புலன்களின் மூலமாக வெளி உலகத்தில் ஏற்படும் நிகழ்ச்சிகளை அறிந்து கொள்ளுகின்றேன் என்று கூறுவதிலிருந்து ஜம்புலன்களைத் தவிர்த்து மற்றொரு பொருள் உண்டு அது தான் ஆன்மா எனப்படுகின்றது.

மேலும் புலன்கள் ஒன்றிருந்தது மற்றொன்று அறியாமையால் இவ் வைந்தையும் ஒருங்கே அறிவதே ஆன்மா என்பர். அறியும் தன்மை சித்தப் பொருளாகிய ஆன்மாவுக்கே உண்டு ஜம்பொறிகளின் சடப்பொருளாகையால் ஒவ்வொன்றாகவோ அவை ஐந்துமே இணைந்த காலத்தும் தாமாகவே அறியமாட்டாவாம் எனவே நான் அறிந்தேன் என்னும் கூற்றில் ஆன்மா ஜம்புலன்களினூடாக அறிந்து அதனை நினைவில் வைத்துக் கொள்வது நனவு வாழ்க்கையிலும் கனவுவாழ்க்கையிலும் ஏற்படும் நிகழ்ச்சிகளை நினைவில் வைத்துக் கொள்வதும் ஆன்மாவே. இதன் மூலமாக ஜம்பொறிகளின் வாயிலாக மட்டுமல்லாமல் தானாகவே விடயங்களை அறிந்து கொள்ளவும் நினைவில் ஏற்றுக்கொள்ளவும் ஆன்மாவால் முடியும் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஜம்பொறிகளின் துணை இல்லாமலேயே விடயங்களை அறிந்து கொள்ள முடியும் என்பதற்கு அத்தாட்சி, கனவு நிகழ்ச்சிகள் ஏனென்றால் கனவில் ஜம்பொறிகளோ மனமோ

தொழிற்படுவதில்லை. இருந்த போதிலும் சூக்கும தேகத்தோடு சீற்சத்தியின் துணையால் ஆன்மாவானது கனவு நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்கு கொண்டு அந்த நிகழ்ச்சிகளை அனுபவித்து அவற்றினை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுகின்றது. எனவு நிகழ்ச்சிகளில் ஏற்பட்ட இன்ப துன்பங்களையும் நினைவில் வைத்துக் கொண்டு அதனை நனவு வாழ்க்கையில் எடுத்துக் கூறும் சித்துப் பொருள் ஆன்மா என எடுத்துக் கூறப் படுகின்றது. இவற்றின் ஊடாக அது உண்டு என்பது நிரூபிக்கப்படுகின்றது. இத்தகைய நிலையில் தேகத்தை தவிர்த்தும், ஐம்புலன்களை தவிர்த்தும் ஐம்பொறிகளைத் தவிர்த்தும் மனம், புத்தி சித்தம் அகங்காரம் ஆகியவற்றிற்கெல்லாம் மேலாக அவைகளுனைத்தையும் ஆட்கொண்டு இயங்கும் சித்துப் பொருளாக காட்டப்படுவது ஆன்மாவாகும்.

இருந்தும் இவ்வான்மா பற்றி பலரும் பலவிதமாக கருதிக் கொண்ட நிலையிலே தேகமே ஆன்மா எனவாதிக்கும் தேகான்மவாதிகள் இந்திரியங்களே என வாதிக்கும் இந்திரியான்மவாதிகள் அந்தக் கரணங்களை ஆன்மாவாக கருதும் அந்தக்கரணான்மவாதி சூக்குதேகத்தை ஆன்மாவாக கருதும் சூக்கும தேகான்மவாதி, பிராணனை ஆன்மாவாக கருதும் பிராணான்மவாதி, ஆகிய அனை வரையும் மறுத்து இவற்றுள் எதுவும் ஆன்மா அல்ல இவற்றுக்கெல்லாம் வேறாக இவற்றின் அடிப்படையாக உள்ளதும் இவையாவும் தொழிபட உதவுவதும் எதுவோ அதுவே ஆன்மா எனச் சைவசித்தாந்தம் நிலை நாட்டுகின்றது.

அத்துடன் இவ்வான்மா படைக்கப்பட்டவை அல்லா அவை என்றுமே உள்ளவை. எனஎடுத்துக்காட்டியதுடன் இவை முற்பிறவியிலே செய்த கன்ம வினைகளின் பேறாக பல்வேறுபட்ட உடல்களை எடுக்கின்றன. இவை எடுக்கப்படுவதற்கு அவற்றுடன் கூடியிருக்கும் ஆணவமே மூலகாரணம் என்பதனையும் சித்தாந்திகள் வலியுறுத்தவறவில்லை.

I சுருக்கமான நிலையில் ஆன்மா உண்டு என்பதனை சைவசித்தாந்தம் நிறுவும் வகை

i மாயை முதலிய தத்துவங்களினாலே ஆக்கப்பட்டுள்ளதாகிய உடம்பிலே ஆன்மா உண்டு அதனை “இல்லை” என்று சொல்வதனாலேயே அவ்வாறு சுட்டப்பட்டது ஒன்று இருத்தல் வேண்டும் அதுவே ஆன்மா

ii எனது உடல் எனது கை என்று பிரித்துப் பேசுவதால் உடலின் வேறாகிய ஒன்று உண்டு என்பது புலனாகின்றது அதுவே ஆன்மா

நீ என்பது உயிர் உயிருக்கு ஆன்மா என்று பெயர் நீ என்று குறிப்பதும் ஆன்மா நான் என்று குறிப்பதும் ஆன்மா நாங்கள் எல்லோரும் ஆன்மாக்களே ஆயினும் “உன்னுடைய ஆன்மா” என்று சிலர் அறியாமையாற் சொல்லுகிறார்கள் அப்படியானால் நீ ஆன்மா அன்றென ஆகின்றது ஆன்மாவுக்கு ஆன்மாவாய் இருக்கிற கடவுளை உன்னுடைய ஆன்மா என்று சொல்லலாம்”

(ஆதாரம் - சைவபோதம் 2ம் புத்தகம்)

iii கவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்ற ஐந்து புலனுணர்வுகளையும் உணர்ந்து கொள்வதாகிய சூக்தமப் பொருள் ஒன்று உண்டு அதுவே ஆன்மா

iv சாக்கிரம் - நவநிலை

சொர்ப்பனம் - கனவநிலை

குமுத்தி - அறிதூயில் நிலை

தூரியம் - அருளாகும் நிலை

v தரியாதீதம் - ஆனந்தமாகும்நிலை ஆகிய ஐந்து அவத்தைகளையும் அவற்றின் ஒழுங்கு முறையினையும் அறிவதால் ஆன்மா உண்டு அறிவிக்க அறிவதாலும் ஆன்மா என்ற ஒருபொருள் உள்ளது.

என்பது நிரூபிக்கப்பட்ட நிலையில் சைவசித்தாந்தம் அதற்கு ஒரு சிறந்த இடத்தை அளிக்கின்றது.

II ஆன்மாவின் இயல்புகள் யாவை 1997

முப்பொருள் கோட்பாட்டில் ஒன்றாய் இரண்டாய் நிலைப்பட்டதாக இருப்பது ஆன்மா? ஆன்மா என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் வியாபகமாய் நித்தமாய்ச் சித்தமாய் உள்ளது என்பதாகும் வியாபகம் என்பதும் எங்கும் பரவிஇருப்பது நித்தம் என்பது என்றமே

உள்ளது. சித்தாய் என்பது அறிவுடைய தன்மை. இத்தகைய இயல்புகளை உடைய ஆன்மாவைச் செம்பில்களிம்பு மாற்றி இருப்பதுபோல ஆணவம் என்னும் மலம் அநாதி தொட்டே பற்றிநிற்கின்றது. இதனை உணர்த்தவே சைவசித்தாந்திகள் ஆன்மாவை பசு என்ற பெயரால் கட்டினர். பசு என்றால் கட்டுண்டது என்பது பொருள் ஆன்மாவினது எங்கும் பரந்து நிற்கும் நிலையைத் தடுத்து அதனை அணுநிலைக்குவது இந்த ஆணவம் அறிவை இயல்பாகவுடைய ஆன்மாவின் அறிவைக்கெடுத்து அறியாமையில் அமிழ்த்துவதும் இந்த ஆணவமே இது அநாதியாகவே ஆன்மாவைப் பற்றி நிற்பது இதனால் சகசமலம் எனப்பட்டது.

ஆன்மாவினது இயல்புகளுள் முக்கியமானவை இரண்டு அவற்றுள் ஒன்று ஆன்மா ஒருபோதும் தானாகவே தனித்து நிற்பதில்லை என்பதாகும் அது எப்போதும் ஏதாவது ஒன்றை சார்ந்தே நிற்கும். பெத்தநிலையில் அதாவது கட்டுண்ட நிலையில் ஆணவத்தை சார்ந்து நிற்கும் முத்திநிலையில் அதாவது தளை நீங்கிய நிலையில் ஆன்மாவை சார்ந்து நிற்கும். ஆன்மாவின் மற்ற இயல்பு எதனை சார்ந்திருக்கின்றதோ அத்தன்மை அடைவதாகும். ஆணவத்தை சார்ந்திருக்கும் போது அறியாமையில் மூழ்கியும் இறைவனை சாரும்போது இறையியல்பினையும் பெறும் ஆணவம் அசத்து ஆணவத்தைச் சாரும்போது ஆன்மா தானும் அசத்தாகிவிடுகின்றது. இறைவன் சத்து இறைவனைச் சாரும்போது ஆன்மா சத்தாகி விடுகின்றது இங்ஙனமே சத்தாகவும் அசத்தாகவும் மாறும் இயல்புடையது என்பதனை உணர்த்த அதற்கு சதசத்து என்ற பெயரையும் சைவசித்தாந்திகள் இட்டுச் சென்றுள்ளனர்.

இங்கு ஆன்மா ஆற்றல் அற்றது அறிவிக்க அறிவது உயிர் சத்தையும் அசத்தையும் அறியக்கூடிய காரணத்தால் சதசத்து எனப்பட்டதேயன்றி சத்தும் அசத்துமாகிய மாறுபட்ட தன்மையை உடையதல்ல என்பதை அறிவேண்டும் சத்து பதியாகும் அசத்து மாயா காரிய உடலுலகுகளாகும் உயிர் அவ்விரண்டினையுஞ் சார்ந்து நிற்கும் நிலையை சிவஞான சித்தியார் விளக்குகின்றது.

“அறியாமை சாரின் அதுவாய் அறிவாம்
நெறியான போதுதவாய் நிற்கும் குறியா
சதசத் தருளுணர்த்த தானுணரா நின்ற
வித முற்றறி வெனும் பேர்மெய்”

என்று கூறுகின்றார். ஆன்மா தருவிடபத்தை நுகரும்போது
ஐம்பொறிகளிலொன்றும் பஞ்சபூதங்களிலொன்றும் அந்தக்
கரணங்கள் நான்தும் கலாதிகள் ஐத்தம் ஆகிய பதினொரு
தத்துவங்களையும் பொருத்தி நின்று அவற்றின் உதவியால்
அநுபவிக்கும் முதல்வன் அக்கருவிகளைக் கூட்ட அவன் செயலால்
அக்கருவிகளோடு கூடிநின்று ஆன்மா போகங்களை அனுபவிக்கும்
ஆகையால் சிவன் அறிவிக்க ஆன்மா விடங்களை அறியும்
அப்படியிருந்தும் தன் செயலாற் தானே அறிந்து அனுபவிப்பதாக
ஆன்மா நினைக்குமேயன்றி தன்னுள்ளே நின்று துணை புரியும்
திருவருளை அறியமாட்டாத இயல்புடையது என்பது
வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

மேலும் பெத்த நிலையில் (மலங்களால் கட்டுண்ட
நிலையில்) கருவி காரணங்களையும் முத்தி நிலையில்
திருவருளையும் துணைக் கொண்டு விளங்கும் தத்துவங்களாகிய
உடல் டொறி கரணம் யாவையும் ஆன்மா விடத்திலே இரண்டற
நிற்கும் தன்மை போல சகசமய மற்றார் முத்தி நிலையில்
சிவவிடத்தில் இரண்டறப் பொருந்தி நிற்பார்கள். உண்மை விளக்கம்
இதை தெளிவாக கூறுகின்றது.

“தத்துவங்களெல்லாம் சகசமா ஆன்மாவிற்
பெத்தத்தில் நிற்கின்ற பெற்றிபோல் - முத்திதறிற்
சித்தமலமற்றார் செறிந்திடுவர் என்றுமறை
சத்தியமா ஒதியிடுங் தான்”

பெத்த நிலையில் முதல்வன் உயிராய் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்பான்
முத்தி நிலையில் உயிர் சிவமாய் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கும் இதுவே
அத்துவித சம்பந்தமாக கருதப்படுவது. பண்ணும் அதனோடு பிரிப்
பின்றி நிற்கும் ஒசைபோலவும் படிமும் அதனோடு பிரிப்பின்றி நிற்கும்

முதல்வனுடைய திருவருள் உயிர்களோடு பிரிப்பின்றி நிற்கும் அந்நிலையை வேதங்கள் அத்துவிதமென கூறும் பாசநீக்கத்தில் உயிரும் சிவமும் ஒருபொருளாய் ஒற்றுமைப்படும் பாலுடன் நீர் கலந்த விடத்து பால்வேறு நீர்வேறாக பிரிக்கமுடியாதவாறு போலச் சிவத்துடன் உயிர்கலந்த விடத்தும் சிவம் வேறு உயிர் எனப்பிரிக்கமுடியாத நிலை ஏற்படும் சிவனிடத்து உயிர் வைத்திருக்கும் அருளிணாலும் உயிரும் சிவமும் ஒற்றுமைப்படும் சிவஞானபோதம் பத்தாம் சூத்திரத்திலே

“அவனே தானே யாகிய வந்நெறி

யேக னாகி யிறைபணி நிற்க

மலமாயை தன்னொடு வல்வினையின்றே”

என்று கூறுகின்றது.

இறைவன் பெத்துநிலையில் உயிரோடு உடனாய் நின்று அவ்வுயிருக்கு முதல்வன் இருக்கின்றான் எனவேற்றுமை காணப்படாது உயிர் தானே அறிந்ததாக எண்ணும்படி அவ்வுயிரோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கின்றான் அதுபோல முத்தி நிலையிலும் உயிர் அம்முதல்வனோடு உடனாய் நின்று இன்பத்தை அனுபவிக்கும் அவ்விதம் அனுபவிக்கின்ற தான் உண்டென வேறாய்க் காணப்படாமல் அம் முதல்வனோடு ஒற்றுமைப்பட்டு அம்முதல்வனையாய் அவனது அருள்வழியில் ஒழுகி நின்றால் மலபந்தங்கள் நீங்கும் சிவானந்தப்பேறு கிடைக்கும் அவ்வேளை தான் வேறு சிவன் வேறு நிலை தோன்றாத தன்மை பெற்றுக் கொள்ளும் தன்மை கொண்டது ஆன்மா எனப்படுகின்றது.

மேலும் ஆன்மாவாகிய உயிர் அறியும் ஆற்றல் உடையதாயினும் அறிவித்த வழியே அறியவல்லது அது ஆணவ மலத்தோடு அத்துவிதமாக கலந்திருக்கும் நிலையில் ஒன்றையும் அறியாது சடமாகவே கிடக்கும் அதற்கு கருவி கரணங்களோடு கூடிய உடம்பு கிடைக்கும்போதே அது உடம்பின் உதவியால் அறிவைப் பெறுகின்றது பளிங்குபோல சார்ந்ததன் வண்ணமாவது. மேகத்திலிருந்து விழும் தூய மழைத்துளி எந்த நிலத்தில் விழுகின்றதோ அந்த நிலத்தின் நிறத்தையும் தன்மை களையும் அடைகின்றது. இதைப் போன்றதே ஆன்மாவின் இயல்பும்

பளிங்கினையும் ஆன்மாவுக்கு உவமையாக்கக் கூறுவதுண்டு பளிங்கு எப்பொருளுக்கு பக்கத்தில் வைக்கப்படுகின்றதோ அப்பொருளின் நிறத்தைக் காட்டும். அது அசத்தாகிய உலகைக்காரும் போது அசத்தாகியும் சத்தாகிய சிவத்தை சாரும் போது சத்தாகியும் நிற்கும் ஆதலால் அது சதசத்து எனப்படும் ஆணவப் பிணிப்பிலிருந்து விடுவித்து உயிருக்குப் பேரின்பம் அருளுதற் பொருட்டே இறைவன் அதற்கு உடம்பு முதலியவற்றைக் கொடுக்கின்றான் உயிர் உடம்போடு கூடுவதே அதற்குப் பிறப்பிறப்பாகும் இப்பிறப்பு உயிர்கள் செய்த வினைகளுக்கு ஈடாக வருவது நல்வினை செய்த உயிர் நல்ல பிறவியெடுத்து இன்பம் அனுபவிக்கும் தீவினை செய்த உயிர் இழிந்த பிறப்பினையெடுத்துத் துன்பம் அனுபவிக்கும் இவ்வாறு பிறவியெடுத்து இன்பதுன்பங்களை அனுபவிக்கும் போதே அவ்வுயிர் மேன் மேலும் வினைகளைச் செய்கின்றது. இதனால் அதன் வினைத்தொகுதி பெருக்கிக் கொண்டே போகின்றது. பெருகி வரும் வினைப்பயன் முழுவதையும் உயிர் ஒருபிறவியிலே அனுபவித்து தீர்த்துவிட முடியாது. இறைவன் அருளாளனாதலால் உயிர் ஈட்டிய வினைத் தொகுதியில் ஒரு சிறு பகுதியையே ஒரு பிறவியில் அனுபவிக்கத் திட்டம் செய்கின்றான். இதனால் ஒரு உயிர் பல பிறவிகளை எடுக்கின்றது உயிர் அனாதியாதலால் அதற்கு உண்டாகும் பிறவியும் அனாதியாகும் இக்காரணத்தாலே பிறவித்தொடர் பெருங்கடலாக உருவகிக்கப் படுகின்றது. அவ்வாறாயின் இதற்கு முடிவு இல்லையா என வினாவுகின்ற போது பிறவிக்கடலைத் தாண்டி முத்திக்கரை சேருவதற்கு வழி உண்டு என சைவ சித்தாந்தம் உறுதியாகக் கூறுகின்றது. சில ஒழுக்கங்களை மேற்கொண்டால் வினைகளை ஒளிக்கலாம். பிறவியை நிறுத்தலாம் பேரின்பத்தை அடையலாம் என்று சித்தாந்திகள் நமக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுகின்றனர். இதற்கு வழி இறைவனை அடைந்து வழிபடுதலே யாகும். இறைவழிபாட்டுக்கு மக்கட் பிறவியே சிறந்தது உயிர் (ஆன்மா) முத்திபெறுவதற்கென்றே மனிதப் பிறவியை இறைவன் கொடுத்துள்ளான் என்பதும் சிந்தாந்த முடிவுகளுள் ஒன்றாகும்.

மேலும் மலபந்தச் செயல்பாட்டினால் ஆன்மாக்கள் மூவகைப்படுத்தப்படுகின்றன. அவையன விஞ்ஞானகலர்,

பிரளயாகலர் சகலர் என மூவகைப்படுவர். சகலரிலிருந்து கன்மம் மாயை முழுவதும் நீங்கப்பெற்று ஆணவமலம் ஒன்றுடையவர் விஞ்ஞானகலர் ஆவர். இவர்களுக்குரிய புவனங்கள் சுத்தவித்தைக்கும் அசுத்த மாயைக்கும் இடையேயுள்ளன. இவர்களுக்கு கன்மம் இல்லையென்றது ஆகாமியகன்மம் இல்லையாம். மாயை இல்லையென்றது, பிரகிருதியின் காரியமாகிய முக்குணங்களின் மயக்கமும் சுகதுக்க போகங்களும் இல்லையாம் இவை இரண்டும் இல்லையே யாயினும் தனுக்ரண, புவன போகங்களுண்டு ஆனால் அவைகளின் பந்தத்தில் மயக்க முறார். ஆகாமிய கன்மம் இல்லாமையால் இவர்கள் ஒரு பிறப்பிலேயே முத்தியடைவர், பரமசிவன் இவர்களுக்கு அறிவுக்கறிவாய் உண்ணின்று உணர்த்தி அநுக்கிரகஞ் செய்வர்.

பிரளயாகலர் ஆணவம், கன்மம் ஆகிய இரு மலங்களையு முடையர் சகலரிலிருந்து பரிபுக்குவ விசேடத்தால் மாயையின் பந்தம் மாத்திரம் நீங்கி ஏனைய மலங்களிரண்டும் உடையர். இவர்களுக்குரிய புவனங்கள் அசுத்தமாயை முதல் அராகம் ஈறான தத்துவங்களாகும் மாயாமலமில்லாமையால் இவர்களுக்கு முக்குணங்களின் மயக்கமும் சுகதுக்க போகங்களும் இல்லையாம் ஆகாமிய கன்மம் ஏறுவதால் சில பிறவிகளில் முத்தியடைவர் இவர்களுக்கு அருள்செய்வதற்காக சிவன் மான், மழு காளகண்டம் திரிநேத்திரம் ஆகிய வடிவங்களோடு தோன்றி அருள்செய்வர்.

சகலர் ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்களும் உடையவராவர். கலை முதலிய தத்துவங்களோடு கூடியவர்களாகையால் இவர்கள் சகலரெனப்படுவர் இவர்கள் தேவர் மக்கள் முதலாகப் பல்வகையாவர் இவர்களுக்குரிய புவனங்கள் மூலப்பகுதி முதல் பிருதுவி ஈறான தத்துவங்களிலுண்டு மும்மலமயக்க முடையராகையால் பல ஜென்மங்கள் பிறந்து இறந்து உழல்வர் இவர்களுக்கு மலபரிபாகமும் இருவினையொப்பு சத்தி நிபாதமும். ஏற்படுங்காலத்து பரமசிவன் குருவடிவாய் வந்து அநுக்கிரகஞ் செய்வர். சகல நிலையில் பிரபஞ்சத்தை அறிவித்தருளும் திருவருளை ஆன்மா அறியாது அத்விதம் அறியாவண்ணம்

தடைசெய்வது ஆணவ மலமாம். இதனால் ஆன்மா சுதந்திர மற்ற தன்மையில் ஐம்பொருளிகளுடன் கூடுதலின்றி ஒன்றையும் அறியமாட்டாது நின்று செயல்படுகின்றது இந்நிலையில்

ஆன்மாவின் இயல்பை விளக்கி அது எவ்வாறு சாக்கிரம், சொப்பனம், சுருத்தி, தூரியம், தூரியாதீதம் என்ற ஐந்தவத்தைகளைப் பொருந்தும் என்பதனை சிவஞான போதம் நான்காம் சூத்திரம் விளக்குகின்றது.

“அந்தக் கரணம் அவற்றினொன்றற்றவை
சந்தித்த தான்மாச சகசமலத்துணரா
தமைச்சர செய்ப்பநின் றஞ்சுவத் தைத்தே”

ஆன்மாவானது . அந்தக் கரணங்களாகிய மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் நான்கினுள் ஒன்றல்ல ஓர் அரசன் நுணுகிய அறிவுள்ள மந்திரிகள் ஆலோசனை பெற்று செயல்பட அவர்களை தன்னுடன் வைத்திருப்பது போல் அனாதியே ஆணவமலத்தினால் அறிவின் நிக் கிடக்கும் ஆன்மாவுக்கு கலைமுதலிய தத்துவங்களினாலே பொதுவகையால் உணர்வு நிகழ்ந்தாலும் சிறப்பு வகையால் உணர்வு நிகழ்வதில்லை ஆகையால் ஆலோசனைத் துணையாகிய அந்தக்கரணங்களோடு கூடி நின்று ஆன்மா சாக்கிரம் சொப்பனம், சுருத்தி தூரியம், தூரியாதீதம் ஆகிய அவத்தையைப் பொருத்தும்.

1. சாக்கிரத்தில் - (நுனவு)

புருவநடுவில் நிகழும்போது உடனிற்கும் கருவிகள் ஞானேந்திரியம் ஐந்து கண்மேந்திரியம் ஐந்து ஜம்புலன்கள் ஐந்து கண் மேந்திரியங்களுக்குரிய தொழில் ஐந்து வாயுக்கள் பத்து அந்தக்கரணம் நான்கு புருடன் ஆகிய முப்பத்தைந்து தத்துவங்களும் தொழிற்படும்.

2. சொப்பனத்தில் - (கனவு)

கண்டத்திலே ஞானேந்திரியம் ஐந்து கண்மேந்திரியம் ஐந்து ஆகியபத்தும் லலாத்தானத்திலே நிற்க மற்ற இருபத்தைந்தும் கருவிகளுடன் உயிர் தொழிற்படும்.

3. கருத்தி -

(உறக்கம்) என்னும் இதயதானத்திலே பிராணவாயுவும் சித்தமும் புருடனைப்பொருந்தி நிற்கும்.

4. தூரியம் -

(பேருறக்கம்) ஆகிய உந்தி (கொப்பிற்)த் தானத்தில் பிராணவாயுவாகிய ஒரு கருவி புருடனைப் பொருந்தி நிற்கும்

5. தூரியாதீதம் -

(உயிர்படலங்கள்) தானமாகிய மூலதாரத்தில் கருவிகள் ஒன்றுமின்றிப் புருடன் மாத்திரம் இருக்கும்

அந்தந்த அவத்தையிலே நிற்கும் கருவிகளோடு கூடியும் பிறிதொன்றைக் கட்டாமலும் இருக்கின்ற அறிவு காணப்படும் இடமே உயிரிருக்கின்ற இடமாகும். இத்தகைய உயிர் அறுவகை ஆகாரங்கள் எனப்படும் மூலதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாதகம், விசுத்தி, ஆஞ்சை ஆகியவற்றுடன் செயற்படும் போது இறைவன் திருவுடையைக்காணும் பாக்ஷியத்தை பெற்றுக் கொள்ளும் இவ்விதம் ஆதாரம் - ஆறிலேயும், ஆறெழுத்தும் ஆறுதெய்வமும் ஆறுவீடும் ஐம்பத்தொரு அட்சரமும் காணப்படும் ஆதாரங்கள் ஆறிலுள்ள மலர்களில் மேலானது அழகிய பதினாறு இதழ்களையுடைய மிடற்றின் கண்ணுள்ள மலராகும். அவ்விடத்தில் வழிபடும் தூயவழிவு சிவபேரின்பமாய்க் காணப்படும் அவ்வழிவு சிவவழிவினுள் அடங்கிக் சிவறிவாய் விளங்கும் இதை விளக்கி திருவுந்தியார்

“ஆதாரத்தாலே நிராதரத்தே சென்று

மீதானத்தே செல்கவுந்தீபுற

விமலற்கிடம் தென்றுந் தீபுற

என்று கூறுகிறது. மனம் பலவற்றிலும் வியாபியா வண்ணம் ஆறாதாரங்களிலும் அந்தந்தத் தேவதைகளைத் தியானித்த பழக்கத்தாலே நிராதாரமாகிய மனச் சலன மில்லாத விடத்து நீ சென்ற திருவருளித்திற செல்ல முயற்சிக்க வேண்டும் அதுவே இறைவனுக்கும் இருப்பிடம் எனக்கூறப்படுகின்றது. இவற்றினூடாக

உயிர் சென்றடைய வேண்டிய இடம் எத்தகையது என்பது எடுத்தக் காட்டப்படுகின்றது.

மேலும் ஆன்மாக்கள் மூவகை அவஸ்தைகளுக்குட்பட்டு அவலப்படுவதனையும் சித்தாந்தம் எடுத்தியம்பத்தவறவில்லை. அவ்வகையில் கேவலாவத்தையில் அநாதியாக உள்ள ஆணவ மலத்துடன் இணைந்து உடம்புகளின்றி ஒன்றையும் அறிய இயலாததால் அவ்விருளை விட்டு நீங்கவழியில்லாமல் ஆன்மா இருக்கு பரம்பொருளின் பெருங்கருணையால் அவைகளின் ஆணவமலம் நீங்கும் பொருட்டு உடம்புகளும் கரணங்களும் உலகமும் போகப் பொருட்களும் கொடுக்கப்படுகின்றன. அவ்வான்மாக்கள் பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்கின்ற தூல பூதங்களினின்றும் சர்மம், உதிரம் மாபிசம் சனாதி அத்தி, மச்சை என்னும் ஆறு தத்துவங்களை உடைய ஆண்டசம் (முட்டை) சுவேதசம் (வியர்வை) உற்பிச்சம் (வித்துவேர், கிழங்கு) சராசம் (கருப்பை) என்னும் நால்வகையில் ஏழுவகை பிறவிகளை எடுக்குமகூரர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீரில் வாழ்வன, தாவரம் என்பன ஏழுவகைப் பிறவிகளாகும். இப்பிறவிகளுடாக ஆன்மா வினைப்பயன் களைநீக்க முயல்கின்றன.

சகலாவத்தையில் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலப்பீடிப்பினால் பலநிலைகளில் நின்று ஆன்மா வாழும் அதே நேரம் நாதம் முதல் பிருதுவியீறாக முப்பத்தாறு தத்துவங்களுடன் புருஷமத்தியில் பொருந்தி விடயங்களை அறிந்து அநுபவித்து நிற்கும் நிலை இதற்கு சிவன் ஆன்மாக்கள் மீது உள்ள கருணையினால் அவைகளின் ஆணவமலமறைப்பினை நீக்கும் பொருட்டு, வாக்குகளும் காலவித்தை ஆகியதத்துவங்களும் ஆன்மாவை வந்து பொருந்தச் செய்வர். தீபமானது எவ்வாறு நெய்திரி முதலியவற்றுடன் கூடிப்பிரகாசித்து எரிகிறதோ அதேபோல ஆன்மாவின் அழிவு இவ்வாக்குகள் தத்துவங்களோடு கூடி விளக்கமுறும் அவ்வாறு அறிவைத் தருகின்ற திருவருளை ஆன்மாக்கள் அறிந்து பொருந்தவண்ணம் ஆணவமலம் மறைத்து நிற்கும் இவ்விதம் மாறுபட்டுவரும் மலமாயைகளின் இயல்பு இருளும் ஒளியும்

போன்றதாகும். ஆன்மா அறிவை பெற்றுக்கொள்வதற்காக மூலாதாரத்தில் விளங்குகின்ற விந்துதத்துவத்திலிருந்து ஆன்மா அறியும் அறிவுக்கு உதவியாக ஒருநாதம் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றது. இதை தொடர்ந்து உருவாகும். 36 தத்துவங்களும் ஆன்மா அனுபவிக்கச் செய்வதற்கு ஏற்றநிலையாக காணப்படுவது சகலாவத்தையாகும், இங்கு தனு கரணங்களின் துணையால் ஆன்மா ஒரு சிறிது அறிவைப்பெற்றபோதும் அந்த அறிவு பூணஅறிவு ஆகாது அந்த அறிவால் நிலையற்ற பொருள்களை அதாவது அசத்துப் பொருட்களை மட்டும் அறியமுடியும் எனவே இதுவும் தெளிவான அறிவல்ல இது ஒரு மயக்கமான நிலை நிலையற்றனவும் துன்பத்தை தருவனவுமாகிய உலக போகங்களை நிலையுள்ளன எனவும் இன்பம் தருவன எனவும் கருதிமயங்கி நிற்கும் மயக்க நிலை இதனை மருள்நிலை எனவும் கூறுவர்.

சுத்தாவத்தை என்பது அறியாமையையும் அரைகுறை அறிவையுமுடைய இந்த இருநிலைகளும் நீங்கி ஆன்மா பூரண அறிவைப் பெறும் நிலையை அடைய வேண்டும். இதற்கு இறைவனுடைய அருள் வேண்டும். எனவே இதனை அருள்நிலை எனவும் சித்தாந்திகள் கொள்வர்.

ஆன்மாவின் சிறப்பியல்பு

ஆன்மாக்கள் எண்ணுக்கணக்கற்றவை அவற்றின் எண்ணிக்கையை கணக்கெடுப்பதாயின் அவை இதுவரை பிறந்த நாள்களையும் இனிப் பிறக்கப் போகும் நாள்களையும் எண்ணிக் கணிப்பதற்கு சமனாகும் என்பர் உமாபதி சிவாச்சாரியார்.

“பிறந்தநாள் மேலும் பிறக்குநாள் போலும்
துறந்தோர் துறப்போர் தொகை”

எனக்கூறி எண்ணுக்கணக்கற்றவை வரையறையுள் அடக்க முடியாதவை இவை மலபந்தத்தாலும் சுத்தமாயையின் ஊக்குதலாலும் வினைகளைச் செய்து அவற்றின் பயனை அனுபவிக்க பலபிறவிகள் எடுக்கின்றன. இந்நிலையில்

“புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல்லகர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்...”
 என்று திருவாசகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. பிறப்புக்களின் தொகையும்
 வகையையும் விரித்துரைக்கும் இதனையே
 “பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவார் நீந்தார்
 இறைவனட சேராதார்”
 என திருவள்ளுவரின் திருக்குறள் எடுத்தியம்பிக் காட்டுகின்றது.

சித்தாந்த நூல்கள் ஆன்மா பற்றிக் கூறும் கருத்துக்கள்

சித்தாந்த நூல்களிலே முடிமணியாக விளங்கும்
 சிவஞானபோதம் ஆன்மா வினைகளின் இயல்பு தெரியாது தத்தம்
 இச்சைப்படியே செயற்படுதற்கு மும்மலங்களே காரணமாகும்
 என்பதனை “நெல்லிற்குமியும் நிகழ் செம்பிற்களிம்பும் சொல்லிற்
 புதிதன்று தொன்மையே வல்லி மலகண்ம மன்றுளாவாம்” என்றுவாறு
 மலங்களாகிய அழுக்கு அநாதியாகவே ஆன்மாக்களை
 பீடித்திருப்பதே ஆன்மாக்களின் கேவல, சகல, சுத்த நிலைகட்கும்
 நிலைக்களனாக அமைகின்றதென்பதைச் சித்தரித்த நிலையில்
 1. கேவலத்தில் - பாசமாகிய ஆணவத்தால் கட்டுண்டு அதனோடு
 ஒன்றி நிற்கும் நிலை அதாவது அசத்து நிலை
 2. சகலாவத்தையில் - கருணை வள்ளலாகிய இறைவன் ஆன்மாவின்
 மீது கொண்ட பேரருளினால் அது ஆணவத்தின் வலிமையைக்
 கெடுத்தற்கும் கருவிகளாவன.

தனு - உடம்பு

கரண - அனுபவித்தற்கரிய கருவிகள்

புவன - உலகம்

போகம் - அனுபவப் பொருள்

சுத்தமாயை மூலம் அளிக்க ஆன்மா இயங்க தொடங்கும் நிலை
 இங்கு ஆன்மா சத்தம் அன்று அசத்தம் அன்று சதசத்து
 நிலையிலேயே நின்று செயல்படுகின்றது.

3. சுத்தாவத்தையில் - ஆன்மா தெய்வீகப் பேரருளிலே மூழ்கிப்

போய் நிற்கையிலே அது சத்தாகி விடும் இனி அதற்குப் பிறப்போ
வினைகளோ இல்லை பேரானந்தத்தை அனுபவிக்கத் தொடங்கும்
எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

சிவஞான போதம் நான்காம் சூத்திரத்திலே ஆன்மாவின்
இயல்பு விளக்கப்படும் நிலையில்

“அந்தக் கரண மவற்றினொன் றன்றவை
சந்தித்த தான்மாச் சகச மலத்துணரா
தனமச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சவத் தைத்தே”

என்பதினூடாக மனம் புத்தி சித்தம் ஆகிய அந்தக் கரணங்களோடு
இயைபு கொண்டிருந்த போதிலும் அவற்றிலிருந்து வேறுபட்டது
ஆன்மாவாகும் சித்துப் பொருளான ஆன்மாவின் அறிவு
பிரகாசிக்காமலிருப்பதற்கு காரணம் ஆன்மாவானது ஆனவ
மலத்துடன் இணைந்திருப்பதே. அதனால்தான் தன் உண்மை
நிலையை அறியாது அந்தக் கரணங்களைத் தாழ் என்று எண்ணி
அதனால் ஏற்படும் ஐவகை அவத்கைகளுக்குள்ளாகின்றன.
அந்நிலையில் ஆன்மாவுக்கும் அந்தக் கரணங்களுக்கும் உள்ள
தொடர்பு எப்படிப்பட்ட தென்றால் ஓர் அரசனுக்கும் மந்திரிகளுக்கும்
இடையில் ஏற்படும் உறவை போன்றதாகும் இங்கு அரசனும்
மந்திரிகளும் என்ற உவமானத்தைக் கொண்டு ஆன்மாவுக்கும்
அந்தக் கரணங்களுக்குமுள்ள உறவை விளக்கு முறையானது
மிகவும் பொருத்தமானதாகவும் பயனுடையதாகவும் அமைந்துள்ளது.

சிவஞான சித்தியாரிலே சித்துப் பொருளாகிய ஆன்மா
சடப் பொருளாகிய அந்தக் கரணங்களிலிருந்து வேறுபட்டது எனும்
கருத்தினை அருணந்தி சிவாச்சாரியார் மிகவும் தெளிவாக
விளக்கியுள்ளார். அவருடைய விரிவான விளக்கத்தில் ஆன்மா

“உணர்வன கரணம் என்னில்

ஒன்றை யொன்றுணரா வெவ்வே

றனை தரும் செயல்கள் நான்கும்

அறிந்தவை அடங்கி ஆக்கிப்

புணருமுட்கருவி ஆக்கிப்

புறக் கரு வியினும் போக்கி

இணை தரும் இவற்றின் வேறாய்

யான் என தென்ப தான்மா”

என்பதனூடாக தனித்து இயங்கும் சித்துப் பொருள் ஆன்மா என்பது மிகவும் தெளிவாகக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. மேலும் யோகப் பயிற்சிகளில் தேர்ச்சி பெற்ற சான்றோர்கள் அந்தக் கரணங்களின் துணையில்லாமலேயே ஆன்மாவின் சிற்சத்தியால் வெளி உலக விடயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள முடியும் எனவும் கூறியுள்ளனர். இந்நிலையில் ஆணவத் தொடர்பு காரணமாக உலக பாசங்களை சாரும் போது அசத்தாகவும் வீடுபேறடைந்து இறைவனை சாரும் நிலையில் சத்தாகவுமிருக்கும் அதனால் “சதசத்” எனப்பட்டது. இத்தகைய உயிரின் இயல்பினை

“சத்தசத்தைச் சாரா அசத்தறிவாம்

அங்நுணிவை உற்ற சதசத்தாம் உயிர்”

என சித்தரித்து பாசநீக்கம் பெற்ற உயிர்கள் பக்தியிலோ யோகத்திலோ, ஞானத்திலோ சென்று நிலை பெற்று இறைவனை வழிபட்டு வந்தால் இறைவன் திருவருட் சக்தி மூலம் உரிய நேரத்தில் மலநீக்கம் செய்து சத்திநிபாத நிலையை அடைய முடியும் என்பதும் இங்கு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

சிவப்பிரகாசத்திலே ஆன்மா முப்பத்தாறு தத்துவங்களை உள்ளடக்கி இருந்த போதும் விகாரமடையமாட்டாது ஆனாலும் அது

“எண்ணரியதாய் நித்தமாய் இருண்மலத்திலழுத்தி

யிருவினையின் றன்மைகளுக்கீடான யாக்கை

அண்ணலரு ளானண்ணி யவையவரா யதனா

லலகினிகழ் போகங்க ளருந்து மாற்றற்

புண்ணிய பாவம்புரிந்து போக்குவர வுடைத்தாய்ப்

புணருயிருண் மலபாகம் பொருத்தி யக்காலருளால்

உண்ணிலவு மொழியதனா லிருளகற்றிப் பாத

முற்றிடுநற் பசுவர்க்க மெனவுரைப்ப ருணர்ந்தே”

என்பதினூடாக ஆன்மாக்கள் எண்ணில்லாதனவாய்

நித்தியமாய் ஆணவமல இருளில் அழுந்தி நல்வினை,
 தீவினைகளுக்கீடான சரீரங்களை கடவுள் அருளாற் பெற்று
 அச்சரீரங்கள் வாயிலாக இருவினைப் போகங்களை அருந்தும்
 பொழுது அவை வினைவயத்தால் வருகின்றன என்று உணராமல்
 தமது செயலால் வருகின்றது என்று கருதி அக்கருத்து வகை
 பற்றி மீட்டும் இதம் அகிதம் வாயிலாக புண்ணிய பாவங்களை
 செய்து அவ்வினைகளுக்கேற்றபடி சுவர்க்கம் நரகம் பூமி என்னும்
 இடங்களிற் போக்குவரவு உடையனவாய்ப் பிறவிச் சூழலிந்ட்டு
 உழலும் அப்படி உள்ளன்று திரியும் பொழுது ஆணவமலமானது
 பரிபாகமடைய அக்காலத்திற் குருவருளால் அறிவிலே ஞானம்
 பிரகாசமாய் அந்த ஞானத்தினால் மலவிருளைநீக்கிச் சிவனது
 திருவடி நிழலை அடையும் தன்மை கொண்டது இவ்வான்மா என்பது
 எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

திருவருட்பயன் ஆன்மா படைக்கப்பட்டவை அல்ல - என்றும்
 உள்ளவை ஆனால் கண்ம வினைகளுக்கேற்ப பிறப்பெடுத்து
 உடல்மாறுபட்டுக் கொள்ளுகின்றது எனக் கூறிய நிலையில்
 இதனால்.

இந்தியங்கள் ஆன்மா எனவும்

அந்தக் கரணங்கள் ஆன்மா எனவும்

உடலே ஆன்மா எனவும்

கருதிய நிலையில் இவற்றின் தொழிற்பாட்டுக்கு மூலகாரணமாக
 இருப்பது ஆணவம் எனவும் இவற்றின் செயற்பாட்டினால் அதனை
 நாலுபிரிவிற் குள் வைத்து நோக்குவதன் மூலம் அது
 சிறப்படைகின்றது அவையாவன.

ஆன்மா என ஒன்று உண்டு என்பதை நினைப்பது

ஆன்மாவின் இயல்புபற்றி விளக்குவது

ஆன்மாவின் இலட்சியம் பற்றி ஆராய்வது

ஆன்மா இறுதி இலட்சியம் அடைய வழி வகுப்பது

இவற்றை ஒப்புக் கொள்ள ஆன்மா சிறப்படையும் மேலும்
 இல்லாத பொருளுக்கு சர்ச்சை எழுவதில்லை (உ-ம்) முயற்கொம்பு

இருக்கும் பொருளுக்கே சர்ச்சை நிலை தோற்றம் இத்தகைய சர்ச்சை நிலையின் பேராக ஆன்மா உண்மையான பொருள் என்பது நிரூபிக்கப்படுகின்றது. இதன் சிறப்பினை மேலும் எடுத்துக் காட்ட உயிரவை நிலை எனும் அதிகாரம் முன்வைக்கப்பட்ட நிலையில் ஆன்மாக்கள் எண்ணில்லாதவை என்றும் உலகம் என்று தோன்றியதோ அன்றே ஆன்மாக்களும் தோன்றி விட்டது அத்தகைய ஆன்மாக்கள் தனித்த செயல்கள் இன்றி ஆணவமலச் செல்வாக்கினால் பிணிக்கப்பட்டவராகவே இருப்பர் என்பது.

மூன்று திறத் துள்ளாரும் மூலமலத்துள்ளார்கள்
தோன்றலர் தொத்துள்ளார் துணை”

என்பதனூடாக மலப் பிணிப்புடைய முத்திறத்துள்ளாரும் மூலமலமாகிய ஆணவத்தின் பிணிப்புள்ளவையேயாவர் அவர்களுள் மாயை ஆகிய துணையினையுடைய சகலர் தாம் மலத்தினாற் கட்டுற்றவர் என்பதை அறியார் என எடுத்துக்காட்டிய நிலையில் மேலும்

கண்டவற்றை நாளும் கனவிற் கலங்கியிடும்
திண்டிறலுக் கெண்ணோ செயல்

என்பதனூடாக நாடோறும் நனவிலே கண்டவற்றைக் கனவிலே மயங்கிக் காண்கின்ற அற்ப ஆற்றலுடைய ஆன்மாக்களுக்குத் தம் செயல் என்பது இல்லை எனவும் இவை.

பொறியின்றி ஒன்றும் புணராத புந்திக்கு
அறிவென்ற பேர் நன்றற”

என்பதனூடாக ஐம்பொறிகளோடு கூடுதலின்றி ஒன்றையும் அறியமாட்டாத ஆன்மாவுக்கு அறிவுடைய பொருள் எனக் கூறுவது எந்தளவுக்கும் பொருத்தமுடையதாக இருக்க முடியாது எனக் கணிப நிலையில் இவ்வான்மா விழித்த கண்ணினை கொண்டிருந்த போதும் அக் கண் கொண்டு எதனையும் காணும் தன்மை பெற்றிருக்கவில்லையானால் ஒளியும் இருளும் உலகப்பொருள்களு மெல்லாம் இருந்தும் இல்லாதனவாக காணப்படும். அத்தகைய நிலையில் அது காண முடியாதமைக்கு காரணம் மலபந்தங்களுடன் இணைந்திருப்பதே என்பதும் இவற்றின் பேராக அது சத்துடன் சத்தாகவும் அசத்துடன் அசத்தாகவும் நின்று செயல்படும் வல்லமை கொண்டது என்பது எடுத்துக் காட்டப்பட்ட நிலையில்.

“சத்தசத்தைச் சாரா தசத்தியா தங்கண் இவை

உய்த்தல் சதசத்தாம் உயிர்”

என்பதனூடாக சத்தாகிய பதி அசத்தாகிய பாசத்தைச் சார்ந்து அனுபவியாது அசத்தாகிய பாசம் ஒன்றையும் அறியமாட்டாது அப்படியிருக்கையில் உயிரானது இவை இரண்டையும் விசாரித்து அவற்றுடன் செயல்படும் திறத்தினை கொண்டிருப்பதினால் சதசத்து என அழைக்கப்படுகின்றது. மேலும்

“ஊமன் கண்போல் ஒளியும் மிக இருளே

யாம் மன் கண் காணாதவை

என்னும் கூற்றுக் கேற்ப கூகையின் (ஆந்தை) கண்ணுக்கு சூரியனது ஒளி தோன்றாமல் இருப்பது போல இறைவன் அருளும் ஞானக் கண்ணைக் கொண்டு காணாத உயிர்களுக்கு சிவமாகிய ஒளியும் தோன்றாமல் இருளாகவே இருக்கும் இவற்றினால் ஆன்மா அநாதிகாலம் தொட்டே அளவில்லாத துன்பத்தை தாங்கி வருகின்றன ஐயோ! இவ்வயிர்கள் திருவருளை அழிந்து சிவஞானம் பெற்றுப் பேரின்பத்தை அநுபவிப்பது எக்காலம் அந்தக்காலமே ஆன்மா துன்பங்கள் நீங்கி இன்பங்கள் பெருகி முத்தியின்பம் அடையக் கூடிய சூழலை உருவாக்கிய காலமாக கருதப்படும் எனவும் சைவசித்தாந்தம் எடுத்துயம்புகின்றன.

1997 A/L III

சைவசித்தாந்தம் கூறும் முத்தியின் முக்கிய அம்சங்களை கூறுக.

சைவசித்தாந்தம் ஆன்மா முத்தியடையத் தகுதி பெற்றுவிட்டது எனக் கொள்ளாது அருள் ஆன்மாவிற்கு கிடைத்த புதியதொரு கண்தான். அந்தக் கண் கொண்டு வழிபடித்து இறைவனை ஆன்மா அடைவதே இறுதி இலக்காகும். இது முத்தி எனப்படும் முத்தி என்பது விடுதலை என்பது பொருள் உயிரானது பிறப்பு இறப்பு என்னும் தொடர்ச்சியில் இருந்து விடுபட்டு இறைவன் திருவடியில் இரண்டறக்கலந்து அவனுடைய ஐந்தொழில்களிற் கலவாது என்றென்றும் பேரின்பம் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையே முத்திநிலை என்று சைவசித்தாந்திகள் கூறுவர் இதனை வீடுபேறு எனவும் கருதுவர்.

வீடுபேறு எனப்படுவது விடுபடுவது எனப்பொருள் கொள்ளப்பட்ட நிலையில் ஆன்மா இவ்வுலகப்பந்த பாசங்களில் இருந்து விடுபடுவதற்கும் இறைவனின் இன்னருளைப் பெறுவதற்கும் பத்தியிலே தொடங்கி ஞானத்தில் முதிர்ந்து தன்னை முற்றாக இறைவனுக்கு ஆளாக்கும் வரை ஆன்மாவுக்கு விமோசனம்கிட்டாது என்பது சைவசித்தாந்தத்தின் முடிந்த முடிபாகும் இதனை விளக்கவே “ஆவனருளாலே அவன்தான் வணங்கி” என திருவாசகம் எடுத்துக் காட்டிச் செல்கின்றது.

ஆன்மா இவ்வுலக வாழ்விலே இத்தகைய நிலைகளை பெற்றுக் கொள்வதற்கு ஏதுவாக இருவகை இன்பங்களை அது அனுபவிக்கின்றது. அவையாவன

சிற்றின்பம் -

பேரின்பம் - என்பனவாகும் இவற்றில் சிற்றின்பம் ஆனது மனிதவாழ்வின் ஊடாக பெற்றுக் கொள்ளப்படுவது பேரின்பம் உயர்வு நிலைப்பட்ட வாழ்வின் ஊடாக இறைவனுடன் சேருவதற்கு ஏதுவாக காணப்படுவது. இங்கு தலைவனாகிய இறைவனைப் பெண்ணாகிய ஆன்மா கூடுவதே பேரின்பம் என்பர் உமாபதி சிவாச்சாரியார். இது இங்கு அனுபவிக்கத்தக்கதே தவிர வாக்கினாற் கூற முடியாததும் மனத்தினால் எண்ணமுடியாததுமாகும். முத்தி நிலையிலும் இறைவன் தலைவனாகவும் உயிர் அவனது அடியையாகவும் இருக்கும் என்பது சைவ சித்தாந்தம் கூறும் உண்மைகளுள் ஒன்றாகும். இறைவனும் உயிரும் இரண்டற்கு கலந்து ஒன்றாய் நிற்கினும் உயிரின் அழியாத நிலை இங்கு வற்புறுத்தப்படுகின்றது. இதனைத் தாடலைபோற் கூடல் என்று திருவருட்பாபன் கூறும். இங்கு தான் + தலை = தாடலை தான், தலை என்பன இரு வேறு சொற்கள் அவை சேரும் போது இரண்டாகும் தன்மை அற்று ஒரு சொல் நீர்மை பெற்று தாடலை என்றாகும் இத்தகைய நிலை அடைவது ஆன்மாவின் இலட்சியம் இத்தகைய இலட்சிய எண்ணக் கருவின் முடிவே முத்தி எனப்படும்.

இங்கு இறைவனுடைய தாளும் (திருவருளும்) உயிரின் தலையும் (அறிவும்) பொருந்துவதை உவமையாக கூறியதனால்

இறைவன் தலைவன் என்பதும் உயிர்அடிமை என்பதும் குறிப்பாகவும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. இவ்வுயிரானது நல்வினை தீவினை என்றும் வினைகளை அனுபவித்து அவற்றின் பேறாக தீவினைகள் கெட்டு நல்வினைகள் செய்யும் போது விருப்பு வெறுப்பில்லாத நிலை தோன்றி அவற்றின் பேறாக சத்திநிபாதம் தோன்றும் இங்கு இறை திருவருள் ஆன்மாவில் கூடும் இவற்றின் பேறாக ஆன்மா செய்த வினைப்பயன்கள் முற்றுமுழுதாக வலி கெட்டுப் போகின்றது. இதனை மலபரிபாகம் எனக்கருதுவர். இத்தகைய வினைப்பயன்கள் கெட்டு ஆன்மா முழுமைப்பட்ட பொருளாக என்றுமே இறை திருவருளுக்காளாகி இருக்கும் நிலை பெறும் இடத்து அதுவே முத்தி நிலை என சைவ சித்தாந்தம் எடுத்தியம்பிச் செல்கின்றது.

IV சைவசித்தாந்தம் கூறும் பாசம்

புதியினைப் போல் பசுவினைப் போல் பாசமும் அனாதி என்பது சித்தாந்த நிலைப்பாடு ஆகும் அறிவு அறிவென்ற அறிவு மனாதி அறிவினைக் கூட்டிய பாசமும் அனாதி எனத் திருமந்திரம் சித்தாந்தக் கோட்பாட்டினை ஆழப்பத்திலேயே வகுத்துக் காட்டியது. பாசம் ஆணவம், கன்மம் மாயை என மூன்று வகைப்படும் உயிர்கள் பூமியில் பிறப்பெடுக்கும் போதே ஆவர்கள் வாழ்வதற்குரிய உலகமும் அதன் மீது உயிர்கட்குரிய பாசமும் இயல்பாகவே தோன்றுவதனை யாரும் அவதானிக்கலாம் இத்தகைய பாசம் நிலையற்றது என அறிந்த பின்னரும் மக்கள் அவற்றிலிருந்து விடுபட விரும்புவதில்லை. “நில்லாதனவற்றை நிலையின என்றுணரும் புல்லறிவு” என இதனைத் திருக்குறள் இகழ்ந்துள்ளது. இத்தகைய மாந்தர் இயல்பிற்குரிய காரணத்தை சித்தாந்தம் ஆராய்ந்து கண்ட விளக்கமே பாசக் கோட்பாடாகும்.

இங்கு பாசம் என்பது பசுவை பற்றியுள்ளது ஆன்மா பாசத்தினாலே பிணிக்கப்பட்டிருப்பதால் அது பசு எனக் கூறப்படுகிறது உயிர்கள் அவ்விதம் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அது அவைகளின் அறிவு இச்சை செயல்களை மயக்கிப் பிறவித் கடலுள் வீழ்த்துகிறது

பாசங்கள் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பனவாம் இவ்விதம்
 பாசக்கட்டுப்பாட்டிலிருந்து நீங்குவதே உயிருக்கு விடுதலை எனப்படும்
 அறியாமையை நீக்கும் ஆசிரியன் போலவும் நோயை நீக்கும்
 மருத்துவன் போலவும் பதியே பசுக்களின் பாசத்தை நீக்குபவன்
 ஆகின்றான். ஆசிரியன் நூல் மூலமாயும் மருத்துவன் மருந்து
 மூலமாகவும் உடனாய் நின்று நீக்குவர். பதி வினையாகிய மருந்தை
 கொண்டும் உடல் உலகமாகிய இங்களைக் கொண்டும் பாசத்தை
 அடக்கி அருள்புரிகின்றார். பேரிருளாகிய பாசம் பேரொளியாகிய
 பதியின் முன் நிற்கமாட்டாது பதி பசுக்களுடன் பிரிப்பின்றி நின்று
 அருளுகின்றாராயினும் பாசமானது பசுக்களை விட்டு
 நீங்காமைக்குரிய காரணத்தை அறிய வேண்டும் ஞாயிறும் கண்ணும்
 கண்ணில் வளர்ந்த படலமும் முளையைத் தோற்றுவிக்குமாறு
 போல கன்மமலம் உயிரிடத்துச் சுகதுக்கங்களை முதற்காரணமாய்
 நின்று உரிக்கப்பட்ட பின்பே சூரியனின் ஒளி கண்ணிற்பட்டு
 கண்ஒளியை விளக்கும். இதில் கண் பசுவாகிய ஆன்மாவுக்கும்
 கண்ணின் படலம் பாசத்துக்கும் ஞாயிறு பதிக்கும் உவமானமாக
 கூறப்படுகிறது. கண்ணிலே வளர்ந்த படலத்தைக் கண் மருத்துவன்
 உடனே உரித்து விடுவதில்லை அப்படலம் முதிர்ந்த பின்னரே
 உரித்து நீக்குவான் அது போன்று சிவபெருமானும் தனது
 மறைப்பாற்றலாகிய திரோதான சத்திமூலம் பாசத்தை முதிர்வித்து
 அதனை நீக்கி உயிர்களுக்கு அருள்புரிகின்றான். ஆகையால் பாசம்
 நெல்லிலே முளையும் தவிடும் உமியும் இருப்பன போலவே
 ஆன்மாவோடு இம் முன்று மலங்களும் சேர்த்திருக்கின்றன இதனை
 “சிவப்பிரகாசம் எனப்படும் சைவசித்தாந்த நூல் “உயிர் உண்டாவே
 யுளது மலம் மலமுளதா வொழிந்த வெல்லா நெல்லின் முளை
 தவிடுமிபோல நாதியாக நிறுத்திவிடுவர்” எனக் கூறி நெல்லிலுள்ள
 முளைத்தற் சத்தி தோற்றுவிக்கும் தவிடு முளைத்தற்கு அனுகூலஞ்
 செய்து உடலிற்குமாறு போல மாயாமலம் அசுகதுக்கங்கள் தோன்று
 வதற்கு துணைக்காரணமாய்த் தன்காரியமாகிய தனு, கரணம் முதலிய
 வற்றையும் உயிரையும் அசைவித்து நிற்கும் உமி, அம் முளை
 தோன்றுவதற்கு நிமித்தகாரணமாக இருப்பது போல ஆணவ மலம்
 அச்சுகதுக்கத் தோற்றத்துக்கு நிமித்த காரணமாய் நின்று அவற்றை
 முறுகுவித்து உயிர் நுகருமாறு நிலைபெறுத்தும் இத்தகைய
 நிலையில் ஆன்மாவின் சுகதுக்கத்துக்கு காரணமானது பாசம் என்பது

எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது. இத்துடன் நெல்லிடத்து உமியும் செம்பினிடத்துக்களியும் என்று உள்ளவோ அன்று அவையும் (பாசவினைகள்) உள்ளன அவை இடையில் வந்து சேர்ந்தவையல்ல இதனை சிவஞானபோதம் விளக்குமிடத்து.

“நெல்லிற் குமியு நிகழ் செம்பினிற்களிம்புந்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே - வல்லி
மலகன்மம் அன்றுளவாம் வள்ளளாற்பொன்வா
ளல் சோகஞ் செய்க, மலத்தாம்”

உமியும் செழும்பும் எக்காலத்துள்ளனவென்று ஆராய்ந்தால் நெல்லும் செம்பும் உள்ளவன்றே அவையும் உள்ளன என்பது விளங்கும். தாமரைப் பூ அலந்தலும் கம்புதலும் ஞாபிற்றிணாலே ஏற்படுமாறு போல அவை முதல்வனாலேயே தொழிற்படுத்தப் படுகின்றன. என்பதனையும் சைவசிந்தாத்திகள் எடுத்துக் காட்டத்தவறவில்லை.

மேலும் ஆணவம் கன்மம் மாயை ஆகியமூன்றினுள் ஆணவம் அநாதியே கூடிநின்றது கன்மமும் மாயையும் ஆன்மாவை இடையிடையே வந்து கூடின. இடையே வந்து கூடிய மாயை கன்மங்களினாலே ஆன்மாவுக்கு உண்வு உண்டாகின்றது ஆணவம் போல் இடையிலே ஆன்மாவது வந்து கூடும் மாயையும் கன்மமும் அநாதியாயுள்ளன. ஆனால் ஆணவம் போல மாயை கன்மங்கள் உயிரோடு கலந்து நில்லாது இறைவனுக்கு அவை உடமைப் பொருளாய் இறைவனுக்குள் அடங்கி இருந்து ஆணவமல நிவர்த்தியின் பொருட்டு இறைவன் கூட்ட உயிரைக் கூடும் ஆகையால் இறைவனுள் அடங்கி இருத்தல் பற்றி அநாதி என்றும் உயிருக்கு இறைவனால் கூட்டப்படுதல் பற்றி இடையே வந்து கூடினதென்று கூறுதல் பொருத்தமாகும் மாயையும் கன்மங்களும் போல அவைகளின் காரணமாக தனு, கரண, புவன போகங்களும் இன்ப துன்பங்களும் இறைவனுக்கு உடமையாகும் உடமை என்பது உரிமைப்பொருளாகும். உரிமைப் பொருள் அறிவுடையதும் அறிவில்லாததும் என இருவகைப்படும் அறிவுடைப் பொருள் அடிமை என்றும் அறிவில்லாத பொருள் உடமை என்றும் கூறப்படும். ஆகையால் சிற்றறிவுள்ள பசுக்கள் முதல்வனுக்கு அடிமையாகும். அறிவில்லாத பாசம் முதல்வனுக்கு உடமையாகும். ஆணவமலம்

உயிரைப் பந்தித்தலினாலும் அது திருவருளால் நீக்கப்படுதலினாலும் உயிருக்கு அது அடங்கியது மன்றி மேம்பட்டது மன்றிச் சமமாய் உயிரின் அறிவு அளவில் கலந்து நிற்கும் ஆணவமலம் ஆன்மாவின் வியாபகமான அறிவை ஒரு சிறிது விளங்க வொட்டாது மறைக்கும் பொழுது திரோதான சத்தியும் அதற்கு உதவியாய் நின்று உயிர்களை மறைக்கும். மறைக்கும் மல சத்திக்கு திரோதான சத்தி வலிமை கொடுத்து நிற்கும். அதுவுமன்றி ஆணவ மலசத்தி வலிகுன்றத்துக்காக அது கத்தமாயா காரியங்களை தோற்றுவித்து ஆன்ம அறிவை எழுப்பும் பின் கலை முதலியவற்றைத் தோற்றுவித்து அவ்வுறிவுக்கு விளக்கத்தை உண்டு பண்ணும் கன்மங்களை நுகரச் செய்யும் இவ்விதமாக ஆணவமலத்தோடு கூடி நின்று வேண்டும் உபாயங்களைச் செய்தலாலே சிவசத்தியாகிய அத்திரோதான சத்தி மலம் போல ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது ஆனால் அது மலம் அன்று உயிர்கள் மேல் கருணை கொண்டு சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை அடையும் வண்ணம் அதற்கேற்ற வழிவகைகளைச் செய்து கொண்டு பெரிய பேரருளாகவே விளங்கும் அது ஆணவமலம் பரிபாகமடையும் வண்ணம் உடன்தின்று அதனைத் தொழிற்படுத்தும் ஆணவமலம் பரிபாகம் ஆனபின் அச்சத்தியே அருட்சத்தியாய் மாறிச் சிவபெருமானை அடையும்படி திருவருளை நல்கும் இதை விளக்கியே சிவப்பிரகாசம்

“பாகமாம் வகைநின்று திரோதான சத்தி

பண்ணுதலான் மலமெனவும் பகர்வராது

நாகமா நதிம்தியம் பொதிசடையானடி பரிந்து

ணனு கும்வகை கருணைமிக நயக்கும் தானே

எனக் கூறிச் செல்கின்றது.

இந்நிலையில் உயிர்களின் மும்மலங்களும் பரிபாகம் அடையும் பொருட்டு உலகம் ஒடுங்கித் தோன்றி நிற்கும் எனலாம் தோன்றுதலினாலே ஆணவமலம் பரிபாகம் அடையும். ஆணவமலம் அறியாமையை உண்டாக்கும் அறியாமை என்பது கேவல நிலையில் அறிவு இச்சை செயல்கள் தடைபெறாது தடுக்கப்படுதலாம் சிருட்டியினால் அங்வித தடைநீங்குதல் ஆணவ மலப்பரிபாகம் எனப்படும் ஆதலால் உலகத்தின் தோற்றம் ஆணவமலம் பரிபாகம்

அடையும் பொருட்டு என்று கூறலாம். அதேபோல் உலகம் ஒடுங்குவதனால் கன்ம மல பரிபாகம் அடையும். கன்மமலம் என்பது நல்வினை, தீவினை என்ற இருவினையுமாம் இவ்விரு வினையும் பரிபாகம் அடைதல் என்பது இவைகளாலே ஏற்படும் இன்பதுன்பங்களிலே சமபத்தி தோன்றுதலாம் இன்பதுன்பங்களை நெடுங்காலம் அனுபவித்து அனுபவத்தினாலே அவ்விரண்டிலும் கைப்புத் தோன்றுதலே சமபத்தி எனப்படும் அவ்விரு வினைகளும் பலனுக்கு வருங்காலத்து அவ் அனுபவத்திற் கேற்றவாறு உடல் முதலியவற்றை மாற்றிக் கொடுக்க வேண்டியது இறைவன் கருணையாகும் அவ்வாறு மாற்றுங்கால் உண்டாகும் ஒடுக்கம் பக்குவமாயிருக்கும் கன்ம பலனை அனுபவித்தற்கு ஏதுவாகும். ஆகையால் ஒடுக்கம் கன்மமலபரிபாகத்தின் பொருட்டாகும் பிறப்பு எடுத்து எடுத்து இனைத்துப் போகின்ற ஆன்மக்களுக்கு ஒடுக்கம் ஆறுதலை அளிக்கின்றது. தோற்றமும் ஒடுக்கமும் ஆணவமலம் கன்மமலம் பொருட்டென்றால் நிலைத்தல் மாயாமலம் பரிபாகம் அடைதற் பொருட்டாகும் மாயை என்பது மயக்கத்தை செய்வது ஒன்றை பிறிதொன்றாக உணரும் விபரீத உணர்ச்சியே மயக்கமாகும் நித்தமில்லாத உலகத்தை நித்தமென உணர்தல் விபரீத உணர்ச்சியாகும் இவ்வித உணர்ச்சி நீக்குதலே மாயாமல பரிபாகமாகும் இவ்விதம் மயக்க உணர்ச்சி நீங்குதல் அனுபவத்திலேயே ஏற்படும் அவ்வித அனுபவம் உண்டாவதற்கு உலகம் சிறிது காலமாகுதல் நிலைத்திருக்க வேண்டும் ஆகையால் நிலைத்தல் மாயா மலபரிபாகத்தின் பொருட்டென அறிந்து கொள்ளலாம். இவ்விதமாக ஆணவமலபரிபாகத்தின் பொருட்டு உலகந் தோன்றி மாயாமல பரிபாகத்தின் பொருட்டு நிலைத்து கன்மமலபரிபாகத்தின் பொருட்டு ஒடுக்கம் என்பதனை அறியலாம் இதனையே அருணத்திசிவாச்சாரியார்

அழிப்பினைப்பு ஆற்றல் ஆக்கம் அவ்வவர் கன்ம
கழித்திடல் நுகரச் செய்தல் காப்பது கன்மஒப்பில்
தெழித்திடல் மலங்கள் எல்லாம் மறைப்பருள்செய்திதானும்
பழிப் பொழி பந்தம் வீடு பார்த்திடிண் அருளேயெல்லாம்”
ஒடுக்கமாவது இளைப்பாற்றலும் தோற்றமாவன் அவரவர் கன்மம்
கழியத்தக்க மலபரிபாகம், வரச் செய்தலும் நிலைத்தல் கன்மத்தை

அனுபவிக்கத் செய்தலும் மறைப்பாவது இருவினையொப்பு வரத்தக்க தாக மலங்களை முதிர் வித்தலும் அருளாவது பந்தத்தினின்று நீங்கச் செய்து திருவருள் கிட்டச் செய்தலாகும் இத்தகைய அருட்செயல்கள் பதியாகிய இறைவனால் செய்யப்படும் போது பசுவாகிய ஆன்மாவை பிடித்திருக்கும் பாசவினைகள் நீங்கும் என சைவசித்தாந்தம் எடுத்தியம்புகின்றது.

V. சைவ சித்தாந்தம் கூறும் ஆணவம்

ஆன்மாவை அணுநூலாகவது ஆணவம் இது அநாதியாகவே ஆன் மானினுள்ளே உறைவதாலும் அறியாமைக்கு மூலமாயுள்ளமையாலும் மூலமலம் எனவும் வழங்கும் இறையருள் வயப்பட்டு ஆன்மா நிற்கும் காலம் வரை இதன் வலிமைகுன்று வதில்லை நெல்லில் உயிர்போலவும் செம்பிறகளிம்பு போலவும் கடல்நீரில் உவந்தன்மை செறிந்திருப்பது போலவும் ஆன்மாவை ஆணவம் இடைவிடாது பற்றியிருக்கின்றது.

இவற்றைவிட ஆணவத்தை இருளோடும் ஒப்பிடுவதுண்டு ஒருவிதத்தில் ஆணவம் இருளை ஒத்திருப்பினும் இன்னொரு விதத்தில் ஆணவம் இருளைவிடக் கொடியது. இருள்தன்விடமுள்ள பொருளை மறுக்கும் தன்னைமறைக்காது ஆனால் ஆணவம் தன்செயலை மறைப்பது மட்டுமன்றித் தன்னையும் மறைத்துக் கொள்ளும் இருளில் மறைந்து கிடக்கும் பொருள்கள் நம் கண்ணுக்குத் புலனாகாவிடினும் அவற்றை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் இருளாவது நமக்குப் புலனாகும் ஆணவம் எமது அறிவை மறைக்கின்றது அதே சமயம் தன்னையும் மறைத்து தனது செயலையும் மறைக்கின்றது இருள் வெளிப்பட்டுத் தன்னைக் காட்டிக் கொண்டே தனது தொழிலைச் செய்கின்றது ஆனால் ஆணவம் வெளிப்படாமல் தன்னை மறைத்துக் கொண்டே தனது தொழிலைப் புரிகின்றது இதனாலேயே ஆணவம் என ஒன்று உண்டு என்பதையும் அதுவே நமது அறிவு புரணமாகாமலுக்குக் காரணம் என்பதையும் நாம் உணர முடிவதில்லை ஆன்மா ஆணவத்துள் அறிந்து ஆணவமே மயமாகக் கிடக்கும் இந்த நிலையில் அதற்கு

அறிவு சிறிது கூட இருப்பதில்லை அத்தகைய அறிவை முழுமையாக தடுக்கும் வல்லமை வாய்ந்தது ஆணவம் இதன் சேர்க்கையால் நான் எனது என்னும் அகங்கார மமகாரங்களிலே கிடந்து ஆன்மா உழல நேர்கின்றது. “நானே பெரியவன் எனக்கு இணையாரும் இல்லை என்று எண்ணிச் செயற்படுவது அகங்காரம் இதனை அகந்தை எனவும் அகப்பற்று எனவும் கூறுவர் காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்ற இவற்றால் தீய கொடிய செயல்களைப் புரிதல் அகங்காரத்தின் வெளிப்பாடுகளே, மமகாரம் என்பது தனது உடமைப் பொருளாகத் தான் கருதுவதன் மீது கொள்ளும் இச்சை இந்த இச்சையை நிறைவு செய்யமுயலும் முயற்சியிலே பற்றை வளர்த்து அப்பற்றைத் துறக்க முடியாது இடருக்குள்ளாவதே மகாரத்தின் இயல்பாகும் இதனை மமதை புறப்பற்று என்ற சொற்களாலும் அழைக்கலாம்.

“நான் என தென்னும் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்

சூயர்ந்த உலகம் புகும்”

என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி

ஆணவம் இருளிலும் கொடிய தென்பர். இருள் தன்னைக் காட்டிப் பிறபொருட்களை மறைக்கும் இந் நிலையில் அப்பொருள்களைத் தேடுவதிலிருந்து விடுபடவோ எச்சரிக்கையுடன் விளக்கோடு சென்று பொருளைக் காணவோ வாய்ப்புக்கிடும் ஆனால் ஆணவமோ இருளிலும் கொடியது அது தன்னையும் காட்டாது பிறபொருளையும் காட்டாது மறைப்பதால் இருளிடைக் கிடப்பதையே உணராத அவலத்துக்கு ஆன்மா உள்ளாக நேரிடும் இந்நிலையிலே தான் இவ் ஆணவம் அநாதியானது என்பதனையும் சைவசித் தாத்தத்தம் வலியுறுத்திச் செல்லவும் தவறவில்லை.

1. ஆணவம் தொடக்கமும் முடிவும் அற்றது.
2. ஆன்மாவினை இடையில் வந்து சேர்ந்த பொருளும் அல்ல காரணம் இடையில்வந்து சேர்ந்த தாயின் ஆன்மாவின் முத்திநிலையிலிருக்கும் போதும் இடையில் வந்து சேரும்வல்லமை கொண்டது.
3. ஆன்மாவின் இயல்பான குணமே ஆணவமெனில் ஆன்மாவின் உடலோடு அக்குணமும் அழிந்துபோம் ஆனால் ஆணவம் அவ்வாறு அழிவதில்லை.

இத்தகைய நிலைகளிலே ஆராய்ந்து நோக்கும்போது ஆணவம் அநாதியானது என்பது முடிபு ஆகின்றது.

மேலும் ஆணவமலத்தின் சொரூபம் இருண்ட பேரிருள் வடிவம் அது ஆன்மாக்களுக்கு அஞ்ஞானத்தை உண்டாக்கும் விபாபகமான ஆன்மாவை சிற்றறிவுடையதாக்கி அணுத்தன்மைப் படுமாறு அது செய்கின்றது. அது ஆன்மாவோடு அநாதியே சகசமாய் உள்ளது. மாயாமலம் தனு, கரண, புவன போகங்களையும் கன்மமலம் சுகதுக்கங்களை கொடுப்பதற்கும் ஆணவமலம் காரணமாய் இருத்தலால் அது மூலமலம் என்பதும் ஆணவத்தின் குணங்களை இருபா இருபது விளக்கமாகக் கூறுகின்றது. அவை

1. பிடித்தது விடாமை
2. மோகம் மிகுந்து செல்லல்
3. கோபம் இடையறாமை
4. அறியாமை விஞ்சிநிற்றல்
5. கொலைத் தொழிலை நினைவு படுத்தல்
6. எப்பொழுதும் வருத்த மடைதல்
7. யான், எனது என்று விஞ்சிநிற்றல்
8. பொறாமை (மாச்சரியம்)

என்பனவாக காணப்பட்டநிலையில் ஆணவம் ஒன்று ஆனால் அதன் சத்திகள் பல எண்ணில்லாதனவாகும். உயிர்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பல சத்திகள் பொருத்தி நிற்கும் இதனை சிவஞானசித்தியார் எடுத்து விளக்கும் இடத்து.

“ஒன்றதாய் அநேக சத்தியுடையதாய் உடனாய் ஆதி
அன்றதாய் ஆன்மாவின் தன்அறிவோடு தொழிலை - ஆர்த்து
நின்று போத்திருந்து வத்தை நிகழ்த்திச் செம்பினிற் கனிம்
பேய்ந்து

என்றும் அஞ்ஞானங் காட்டும் ஆணவம் இனையந்து நின்றே”
என்று கூறுகிறது. ஆணவமலமானது எண்ணிறந்த சத்திகளை உடையதாய் எண்ணிறந்த உயிர்களினுஞ் சேர்ந்து செம்பிற கனிம்புபோல அநாதியே சேர்ந்து நிற்பதாய்க் கேவல நிலையிற் அவ்வுயிர்களின் அறிவோடு தொழில்களை மறைத்து நின்று சகலத்திலே போகநுகர்ச்சிக்குக் காரணமாய் நின்று எப்பொழுதும் அஞ்ஞானத்தை உண்டாக்கும் இதுவே சித்தியார் கூறும் விளக்கமாகும். ஆணவமலத்தின் சத்திகள் ஆன்மாவை மறைக்க

இயலாத பரிபாக காலத்தில் வலிகுன்றி நிற்கும் ஆன்மாக்களின் இச்சா, கிரியா ஞான தொழில் முழுவதையும் தடுத்து நிற்கும் கேவலாவதத்தையில் ஆணவமலம் ஒன்றே ஆன்மாவோடு நின்று அதனுடைய அறிவைக் கெடுத்து அணுவாக் குகின்றது. அந்நிலையினின்று மீளும் வழி இறைவனுடைய கிருபையாகும்.

மேலும் கேவல நிலையாகிய பேருறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கின்ற ஆன்மாவானது செயலையும் செய்யும் ஆற்றலுமற்று செயல்செய்யும் தன்மை யோடிருக்கும் ஆகையால் ஆணவமலம் அறியாமையை உண்டு பண்ணிக் கொண்டு நிற்கும் கன்மமலத்தின் பலன் சுகதுக்கங்களாகும் இதை விளக்கி “உண்மை விளக்கம் சுறுமிடத்து

“அறியாமை ஆணவம் நீ யான சுகதுக்கம்
குறியா வினையென்று கொள்”

இனி ஆணவமலத்தின் இலக்கணம் சிறப்பு, பொது என இருவகைப்படும். சிறப்பிலக்கணம் கேவலத்தில் உயிருக்கு அறியாமையைச் செய்வது சிறப்பியல்பு என்பது தன்னியல்பைக் குறிக்கும் பொது இலக்கணம் சுகலத்தில் கருவிகளோடு கூடி விபீத உணர்வை செய்வது விபீத உணர்வாவது ஒன்றைப் பிறிதொன்றாக அறிதல் தானல்லாத கருவிகளைத் தானாக மனத்ததாம். கண் கண்டதை நான் கண்டேன் என்றும் காதுகேட்டதை நான் கேட்டேன் என்றும் அறியக் கூடியதான விபீத அறிவுகளை கொண்டது ஆணவமலமாகும்.

இத்தகைய ஆணவ மலத்தின் தனித்துவ இயல்பை திருவருட்பயனில் முன்றாம் அதிகாரமான இருண்மல நிலை என்பதினூடாக எடுத்துக் காட்டும் இடத்து

“ஒரு பொருளுங் காட்டிருள் உருவங்காட்டும்
இரு பொருளுங் காட்டா திது”

என்பதினூடாக பூத இருளானது மற்றையபொருள் ஒன்றையுங் காட்டாதாயினும் தன் உருவத்தைக் காட்டும் ஆணவமாகிய இருள் பிறபொருள்களை மறைப்பதும்ல்லாமல் தன்னையும் மறைத்துநிற்கும் இயல்பு கொண்டது என்பதும் மறுபுறத்தில்

“அன்றளவி உள்ளொளியோ டாவிவிடையடங்கி
இன்றளவும் நின்றுதிருள்

என்பதனுடாக உயிரின் கண் உள்ளொளியாகிய சிவம் இருப்பதோடு அவ்வுயிரில் ஆணவமானது தானும் அநாதியே கலந்து சிவத்தைப் பற்றாது அடங்கு இன்றுவரை நீங்காது நிற்கின்றது அத்துடன் எண்ணில்லாத ஆன்மாக்களைப்பற்றி நிற்கும் தனித்தன்மை கொண்டது என்பது எடுத்துக் காட்டப்பட்ட நிலையில்

“பலரைப் புணர்ந்தமிருப்பாவைக்குண்டென்றும்
கணவர்க்குந் தோன்றாத கற்பு”

என்பதனுடாக பல ஆன்மாக்களுடன் கலந்திருந்தபோதும் ஆணவமாகிய பெண்தனது நிலையினை தலைவர்களாகிய ஆன்மாக்களுக்கு காட்டாது இருக்கக் கூடிய கற்பு நிலையினைக் கொண்டது என்பது இங்கு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது மேலும்.

“இருள் இன்றேல் துன்பேன் உயிரியல் போல் போக்கும்
பொருள் உண்டேல் ஒன்றாகப்போம்”

என்பதனுடாக ஆணவம் என்பதொன்று இல்லையாயின் உயிர்களுக் கு பிறவித்துன்பம் ஏன் வரவேண்டும். அது உயிருக்கு இயல்பாகிய குணமென்றால் ஆணவத்தை போக்கத்தக்க தொருபொருள் உடையதாயின் அப்பொருள் குணமாகிய ஆணவத்தை கெடுக்கும்போது குணியாகிய உயிரும் உடன் கெட்டுப்போகும் என்பதும்

ஒன்றுமிகினும் ஒளிகவரா தேல்உள்ளம்

என்றும் அகலா திருள்”

என்ற கூற்றினுடாக ஆணவத்தோடு கூடியுள்ள உயிருக்கு மாயா காரியமாகிய உடம்பொன்று சிடைத்தபோதும் அவ்வுயிர் ஒளியாகிய அறிவைக் கவரமாட்டாது என்றால் அது ஆணவ மயக்கம் ஒரு காலமும் அதனைவிட்டு நீங்காது என்பதற்கு சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகின்றது. இருந்தபோதும் மாயை என்ற பொருளின் துணையாலே அது ஓரளவு சாத்தியமாக்கப்படும் என்பது எடுத்துக்காட்டும் இடத்து.

“விடிவா மளவும் விளக்கனைய மாயை

வடிவாதி கன்மத்து வந்து”

என்ற கூற்றினுடாக உயிர்களின் நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஈடாக மாயா காரியங்களான தனு கரண புவனபோகங்கள் தோன்றி விடியும் வரையும் இருளை ஒருவாறு நீக்கத்தக்க விளக்குப்போல உயிர்கள் சிவஞானமாகிய பேரொளியைப் பெறும் முத்திநிலை வரையும் ஆணவஇருளை ஒருவாறு நீக்குவதற்கு உதவிபுரியும் எனக் கூறுவது

ஹாடாகவும் ஆணவத்தின் தனித்துவம் எப்படிப்பட்டது. அதனை முழுமையாக போக்கமுடியாது ஓரளவு போக்க மாயை எவ்வாறு உதவி புரிகின்றது என்பது எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

VI சித்தாந்தம் கூறும் கன்மம்

சித்தாந்தம் கூறும் மும்மலங்களிலே ஒன்று கன்மம் கன்மம் என்பது வினை அல்லது செயல் எனப் பொருள்பட்ட நிலையிலே நாம் செய்யும் செயல்கள் யாவும் கன்மங்களே ஆனால் தத்துவஞான உலகினிலே கன்மம் என்ற சொல் சற்று விரிந்த கருத்துடையது. ஒவ்வொரு செயலுக்கும் ஒரு நோக்கமுண்டு பலனுண்டு அப்பலனை அனுபவித்தலும் ஒரு செயலாகும். இவை அனைத்தையும் கன்மம் என்ற சொல் குறிக்கும் செயல் மட்டுமன்றி எண்ணம், சொல் ஆகியவையும் கன்மத்துள் அடங்கும் எல்லாச் செயல்களுக்கும் பலன்களுண்டு அப்பலன்கள் செய்தவனைச் சேரும் சில பலன்கள் உடனேயே சேரும் சில செயல்களின் பலன் சிலகாலம் சென்றபின் சென்றடையக் கூடியது. ஆனாலும் அது என்றுமே சென்றடையக்கூடியது என்பது தெளிவு.

இத்தகைய நிலையில் ஆன்மாக்களுடன் அநாதியாகவுள்ள ஆணவமலத்தின் தொழிற்பாட்டால் ஏற்படும் விருப்பு வெறுப்புக்களே கன்மம் எனப்படும். ஆன்மாக்கள் சரீரங்களை எடுப்பதற்கு கன்மமே காரணமாகும். கன்மம் என்பது சஞ்சிதம் பிராரித்துவம் ஆகாமியம் என மூவகைப்படும். இவ்விதவியிலே செய்யும் வினை. நல்வினையா தீவினையா என்பதனை உணர்ந்து அறியும் தன்மையை மனிதப் பிறவி எடுத்த நாம் பெற்றிருக்கின்றோம். ஏனைய உயிர்வர்க்கங்களுக்கு. கொடுக்கப்படாத பகுத்தறிவை இறைவன் மனிதனுக்கே கொடுத்திருக்கின்றான். அவ்வித மேனிநிலையை அடைந்த மனிதன் இப்பிறவியிலேயே கன்மங்களைச் செய்யாமல் வாழலாம். வாழ முயலவேண்டும். எனக் கூறப்பட்ட நிலையில் கன்மத்தின் குணங்கள் யாவை என்பதனை. இருபா இருபாது என்ற நூல் எடுத்துக் காட்டும் இடத்து

“இருத்தலுங் கிடத்தலும் இருவினை யியற்றலும்
விடுத்தலும் பரநித்தை மேவலென்றெடுத்த
அறுவகைக் குணனுங் கருமத்தருவினை”

என்று சுறுகின்றது. அவை முறையே

1. மடிவந்திருத்தல்
2. பொசிப்பற்று கிடக்கை
3. புண்ணியம் செய்தல்
4. பாவத்தை செய்தல்
5. தொழில் செய்யாமல் விடுதல்
6. பரநிந்தைப் படுதல்

என்பனவாகும் இங்கு அறம் பாவம் ஆகிய இரண்டும் இத்தன்மையென அறிந்தும் இப்பிறவியிலேயே கன்மத்தைத் தேடிக்கொள்ளுகின்றனர் அவ்விதக் கன்மம் ஆகாமியம் எனப்படும். ஆகையால் ஆகாமியம் பற்றிநோக்குமிடத்து மனம் வாக்கு காயம் என்ற மூன்றினாலும் மந்திரம், பதம் வன்னம் தத்துவம் புவனம் கலை என்னும் ஆறு அத்துவாக்கள் மூலமாக செய்யப்படும் நல்வினை தீவினையாகிய இருவினைகளும் ஆகாமிய கன்மமாகும். இவ்வாகாமிய கன்மம் தூலகன்மம் எனப்படும் முற்பிறவியிற் செய்த வினையின் பயனை அனுபவிக்கும் பொழுது விருப்பு, வெறுப்பு நிகழ்தல் உண்டு அவ்வித இன்பதுன்பங்களால் ஆகாமியம் எனப்படும் இன்பதுன்பங்கள் முன்செய்த கன்மத்தின் பயனாக ஏற்பட்டதெனச் சிந்திக்காது நான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று விருப்பு வெறுப்புக் காட்டுவதால் ஆகாமியகன்மம் உண்டாகும். வினை என்பது தெரிந்து செய்யும் வினை தெரியாமல் செய்யும் வினை என இருவகைப்படும் பிற உயிர்களுக்கு நன்மை செய்தல் நல்வினையாகும் தீமை செய்தல் தீவினையாகும் இப்பிறவியிற் செய்யப்படும் போது அது ஆகாமியம் எனப்படும் இச்செயல்களால் இனிமேல் வருவன புண்ணியமும் பாவமுமாம் அவை முன்பிருந்த வினையோடு சேர்ந்து சஞ்சித வினையாகும். புண்ணியம் இன்பத்தையும் பாவம் துன்பத்தையும் கொடுக்கும் போது அவை பிராரித்துவமாகும். பிராரித்துவம் என்பது பிறவிக்கு தொடக்குமுடையது எனப்படும்.

மேலும் சஞ்சிதம், பிராரித்துவம் என்னும் இருவகைக் கன்மங்களை நோக்கும் போது, சஞ்சிதகன்ம மாவது சங்கர காலத்தில் நல்வினை, தீவினைகள் பக்குவம் அடையும் வரை அது புத்தி தத்துவத்தைப் பற்றி நின்று மாயையிற் கட்டுப்பட்டுக்

கிடப்பது அது அந்நிலையில் இருக்கும் கால் சூக்கும் கன்மம் எனப்பெயர் பெறும் சஞ்சிதகன்மம் இன்ப துன்பங்களை தருவதற்குக் காரணமாய் இருத்தலால் அது புண்ணிய பாவம் என்ற பெயரைப் பெறும் சஞ்சித வினையே இன்பதுன்பங்களை அனுபவித்தற்குரிய உயிருக்கு உடம்பினைத் தோற்றுவித்தற்குக் காரணமாய் இருக்கும் ஆனால் சடமாகிய உடம்பு இன்பதுன்பங்களை அனுபவிக்க மாட்டாது. சித்தாகிய உயிரே அவ்வுடம்பைப் பொருந்தி அனுபவிக்கும். முன்வினையின் அனுபவமும் வினைக்கு வித்துமாகித் தொன்று தொட்டு வரும் அவ் வினைப்பயன்களை இறைவனே ஆன்மாக்களுக்குக் கூட்டுவான் ஆனால் வினை தானாக வந்து உயிர்களைப் பொருத்தமாட்டாது என்பதனை சிவஞான சித்தியார் எடுத்து விளக்குமிடத்து

“இருவினை யின்பத துன்பத் திவ்வுயிர் பிறந்திறந்து
வருவது போவதாகு மன்னிய வினைப் பலன்கள்
தருமரன் தரணியோடு தராபதி போலத் தாமே
மருவிடா வடிவுங்கன்ம பயன்களும் மறுமைக்கண்ணே”

என எடுத்துக் கூறுவதனைக் காணலாம் மேலும் முப்பிறவிகளிற் செய்த இருவினைகளுக்கிடாக இப் பிறவியில் இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்குங்கால் மேலும் வினைப்பயன் உண்டாவதால் மீண்டும் மீண்டும் பிறந்திறந்து சுவர்க்க நரகங்களுக்குச் சென்று பின்னரும் பூமிக்கு வருவதுண்டு. நிலையான அவ்வினைப் பயன்களை மருத்துவனும் வேந்தனும் போல இறைவனே சத்தி மூலமாக ஆன்மாக்களுக்குக் கூட்டுவான் ஆனால் சடப் பொருளாகிய கன்மந்தாமே வந்து கூட் மாட்டாது என்பதும் கவனத்திற் கொள்ளத் தக்கது.

சஞ்சித கன்மம் உயர்ந்த சாதி தாழ்ந்த சாதி என்னும் சாதிகளிற் பிறப்பதற்கும் ஆயுட் பெருக்கம் ஆயுட் சுருக்கமுடைய சரீரத்தைப் பொருத்துதற்கும் இன்பதுன்பங்களை அனுபவிப்பதற்கும் ஏதுவாய் இருக்கும் பிராரித்துவ கன்மமாவது கட்டுப்பாட்டற்ற சஞ்சித கன்மம் இன்பதுன்பமாகியபயனை அளிக்க அதனை அனுபவிப்பதாம். இக் கன்மம் ஆதிதெய்விகம், ஆதி ஆன்மீகம், ஆதி பௌதீகம்

என மூவகைப்படும். சன்னம், மரணம் இயம தண்டனை நரகவேதனை, நரைதிரை வியாதி முதலியவற்றால் வரும் துக்கம் ஆதி தெய்வீகமாம் மனிதர், மிருகம், அரசர், பாசக, கள்வர் ஆகியவற்றால் உண்டாகும் துக்கம் ஆதி ஆன்மிகமாகும் இதனால் ஏற்படும் துக்கம் சரீரத்தோடும் மனத்தோடும் சம்பந்தப்பட்டதாகும் மனோ துக்கமாவது பிறருடைய கல்வி. செல்வம் முதலியவற்றைக்கண்டு பொறாமை கொள்ளுதலால் உண்டாகும் துக்கமாகும் குளிர், வெப்பம் மழை, காற்று, மின் இடி என்பவற்றால் வருவது ஆதிபௌதீகமாம். இதனை சிவப்பிரகாசம் தெளிவாக விளக்குகின்றது.

கன்மநெறி திரிவித நற்சாதியாயு பேகத்
கடன தென வருமூன்று முயிரொன்றிற்கலத்தல்
தொன்மை யதூழல்லதுண வாகா தானுந்
தொடங்கடைவி னடையதே தோன்று மாறித்
தன்மை தரு தெய்வீக முற்பவதிகமான் மிகமாந்
தகையிலுறு மசேதனசே தனத்தாலுஞ் சாரு
நன்மை யொடு தீமை தரு சேதனனுக்கிவனா
ணாடிலத னூழ் வினையா நணுகுந்தானே”

சாதி, ஆயுள், போகம் என்ற மூன்றும் கன்மத்தின் பயனாகவரும் பழவினையினாலேயே இவை ஆன்மாவைக் கூடிவருவதல்லாமல் வேறொன்றும் ஆன்மாவுக்கு அனுபவமாய் வரமாட்டாது. கன்மத்தின் பயன் முன்செய்தன பின்னும் பின் செய்தன முன்னுமாக மாறிவருதலுண்டு ஆதி தெய்வீகம், ஆதி பௌதீகம் ஆதிஆன்மீகம் ஆகியவைகளின் வாயிலாக கன்மத்தின் பயன் வரும் முற்பிறவியிற் செய்த ஊழ்வினையே இப்பிறவியில் அனுபவிக்கும் இன்ப துன்பங்களுக்கு காரணமாகும். என்பதும் இங்கு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

மேலும் கன்மம் செயல்படுமுறையும் இறைவனின் ஆணைக்குட்பட்டதே என்ற கருத்தினை சிவஞான போதம் இரண்டாம் சூத்திரம் உயர்வாக எடுத்துக்காட்டும் இடத்து

“அவையே தானே யாயிருவினையிற் -

போக்கு வரவு புரிய வாணையின்

நீக்க மின்றி நிற்கு மன்றே”

பொதுவாக கூறுவோமாகில் ஆன்மாக்கள் தொடர்பு கொள்ளும் தேகங்களுக்கும் அவற்றின் நன்மைதீமை முதலியவற்றிற்கும் காரணமாயிருப்பது கன்மம் எனப்படும். தேகங்களின் பேதங்களுக்கும் அவற்றின் தோற்றம் மறைவு முதலியவற்றிற்கும், ஆன்மாக்கள் தோறும் சென்று பொருந்துவதாய் மனம் வாக்கு செயல் ஆகிய முக்கரணங்களாலும் செய்யப்படும் இயல்பினை உடையது அதனால் தான் கன்மத்தை இருவினைப்பயன் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். தொழிற்படு முறையினால் கன்மத்திற்கும் மாயைக்கும் மிக்கதொடர்பு உண்டாம் இந்நிலையிலே தான் கன்மத்தை முளைக்கும், மாயையை உமிழ்கும் ஆணவத்தை தவிட்டிற்கும் ஒப்பிட்டு கூறியமை அவற்றின் தனித்துவத்தை எடுத்துக் காட்ட காரணமாகின்றது.

அத்துடன் கன்மமும் உள்பொருளே எனவே அதுவும் அநாதியானதாகும் இதனைச் சைவப்பெரியார் க. சிவபாதசுந்தரனார் பின்வருமாறு விளக்கி நிறுவியுள்ளார்.

“ஒவ்வொரு கன்மமும் புதிதாக உண்டாவது தானே கன்மம் அநாதியாவது எப்படி என்று கேட்டால் ஒரு கருமத்தின் பயனை அனுபவிக்கும் போது புதிதாக கருமம் தோன்றுகின்றது. இப்படியே ஒன்று தோன்றி சங்கிலித் தொடர்போல வருவதால் ஒவ்வொரு கருமமுந் தனியே தொடக்கமுள்ளதாயினும் கருமங்கள் முழுவதையும் நோக்கும் போது அநாதியாகும் இதற்கு “பிரவாக அநாதி” யென்று பெயர்.

கன்மமலங்கள் விதிப்பிரகாரமாகவே நடந்து வருகின்றன. அவ்வாறாயின் விதியைமாற்றவோ குறைக்கவோ முடியாதா என்ற வினா எழுவது இயல்பே “எல்லாம் விதியின்படி நடப்பன அதனை வெல்ல முடியுமா எனவே அதனை அதன்வழியில் விட்டு சும்மா இருப்போம்” என்ற முடிவுக்கு வருவதும் செயலற்று மனமிடித்திருப்பதும் எம்மிற் பலரிடையே காணும் ஒன்று.

உலகப் புகழ்பெற்ற தத்துவ ஞானியாகிய பேராசிரியர் எஸ். இராதாகிருஷ்ணன் இவ்வாறு செயலற்றிராது விதியையும் தமது கன்மத்தைச் செயற்படுத்தும் திறமையினாலே வெல்லாம் என்பதற்கு ஓர் உதாரணத்தை விளக்குவார் கடதாசி விளையாட்டில் தாரும்புச் சீட்டே வெற்றிக்கு அடிப்படையானது ஆனால் அவ்விளையாட்டிலே திறமை படைத்தவன் எதிராளியிடம் தனது தாரும்புகள் கூடுதலாக இருந்த போதும் தனது விளையாட்டுத் திறனாலே வெற்றியைப் பெறுகின்றான். இவனைப் போலவே விதியினால் விளைகின்ற கன்மங்களை திறமையாகக் கையாள்வதன் மூலம் அவற்றை வெற்றிகொள்ளலாம் என்றும் இவ் வெற்றிக்கான வழி இறைபத்தியோடு சூழவுள்ள உயிர்களுக்குத் தொண்டாற்றுவதும் சமுதாய நலப்பணியில் ஈடுபடுவதும் என்று அவர் விளக்குவர். இவ்வுண்மையை திருவள்ளுவர் தமது திருக்குறளில் எடுத்துக்காட்டும் இடத்து

“உழையும் உட்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றிக்

தாழா துஞ்றுபவர்”

என்பதனுடாக கடும்முயற்சி கொள்வோர் அதனை புறங்காண முடியும் எனவும் கூறியுள்ளார்.

மேலும் கன்மங்களாகிய வினைகளை நல்வினை, தீவினை என இரண்டாக வகுக்கலாம் தனக்கும் பிறர்க்கும் நலம்பயக்கும் நற்செய்கைகளே நல்வினைகள் இவற்றிற்கு எதிராக தீமைபயக்கும் செய்கைகள் தீவினைகள் நல்வினைகள் செய்கையில் தனக்கு இடங்களோ துயர்களோ நேர்ந்தாலும் மற்றைய உயிர்களுக்கு நலம் விளைக்கும். செயல்களே மிகச் சிறந்தவையாகும் இவற்றைப் பசு நல்வினையென்பர் இவ்வாறு செய்கையில் நான் என்ற அகங்கார முனைப்பின்றி இறைபணி என்ற உறுதியான நோக்குடன் செய்வனவும் இறைதொண்டுகளும் பதி நல்வினைகளாகும் இவற்றால் கன்மவினைகள் செயலற்று ஆன்மா உயர்நிலை அடைகின்றது.

இத்தகைய செயற்பாடுகள் ஆன்மாவுக்கு மறுபிறப்பு என ஒன்றையும் உருவாக்குகின்றது என கருத்துக் கூறுவர் சித்தாந்திகள். இங்கு முற்பிறவியில் செய்த நன்மை தீமைகள் எடுத்த பிறவியில்

பயன் விளைவிக்கும் நிலையில் அதைப்போலவே இப்பிறவியில் செய்த நன்மை தீமைகளும் நிறைவேறாத ஆசைகளும் அடுத்தபிறவிக்கு வித்தாக அமைகின்றது இதனை ஒப்புக் கொண்ட சித்தாந்த நூல்களில் ஒன்றாகிய மெய்கண்ட தேவரின் சிவஞானபோதம் இரண்டாம் சூத்திரம்.

இனி இவ்வான்மாக்கள் மாறிப் பிறந்து வருமென்றது

தோற்றமுமீழும் உள்ளதற்கல்லது உளதாதலின்மையான்

முற்பிறவியில் செய்த வினைப்பயன் நுகர்வதற்கு ஆன்மாக்கள் பல பிறவிகளை எடுப்பதும் அப்பிறவிகளின் தன்மை தராதரம் ஆகியவற்றைக் கண்காணிப்பதும் கன்மத்தின் வலிமையைப் பொறுத்ததேயாம் என்பத்துநான்கு இலட்சம் பிறப்பு வேறுபாடுகள் உண்டென்றும் அவை புல் பூண்டு செடிகொடிகளைத் தவிர்த்து நீரில் வாழ்வனவும் நிலத்தில் ஊர்வனவும் பறப்பனவும் நான்கு காலால் நடப்பனவும் கடைசியாக மானிட வாழ்வும் கொண்டதாகும் என்ற கருத்தினை சிவஞான சித்தியார் எடுத்து விளக்குவது கவனத்தில் கொள்ளத் தக்கதாகும். மேலும் தூலதேகத்தினைப் பெற்றுக் கொண்ட ஆன்மா மற்றொரு தேகத்திற்கு செல்லும் போதும் தூலதேகம் மாறுகின்றதே ஒழிப சூக்கும தேகம் மாறுவதில்லை அதுவே கன்மத்தின் வலிமைக்கேற்ப பல பிறவிகளை ஏற்படுத்துவனவாகும். இப்பிறப்புக்கள் தனியே மானிடப்பிறப்பு மட்டுமன்றி பலதரப்பட்ட பிறப்புக்களிலும் உழன்று கன்மவினைப்பயனை நுகருகின்றன. இவ்வாறு கன்மத்தின் தன்மைக் கேற்ப மாயையின் துணைக்கொண்டு ஆன்மா வாழ்க்கைப் பயணத்தை நடாத்தியே தீரும் என்பது மாற்றமுடியாத உண்மை என்றும் அவையும் இறைவனின் திருவுள்ளப்படியே நடைபெறுகின்றன என்பதனையும் சித்தாந்திகள் வலியுறுத்திச் செல்கின்றனர்.

VII. சைவசித்தாந்தம் கூறும் மாயை

மும்மலங்களில் ஒன்றாகிய மாயை சைவசித்தாந்தத்திலே சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றிருக்கின்றது. என்று கூறினால் அது மிகையாகாது ஏனென்றால் மாயை என்று அழைக்கப்படுவதே அதன் தொழில் முறையால் தான் மாய் - அழித்தல் ஐ - ஆக்குவித்தல்

உலகம் தோன்றுவதும் அழிவதும் ஆகிய மாற்றங்கள் மாயையின் தொழிலே என்பதாம். உலகம் என்று குறிப்பிடும் போது அதன் பொருளை மெய்கண்ட தேவர் முதற் சூத்திரத்திலேயே கூறியுள்ளார். சரூப உலகமாம் ஆகவே மாயை என்பது உலகத்தின் “அவன் அவள் அது என்று சுட்டப்படும் பிரபஞ் தோற்றம் இருப்பு அழிவு ஆகியவற்றுக்கு காரணமாக அமைந்துள்ள பொருளாகும்.

இத்தகைய மாயை எனப்படுவது கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஒரு சூக்குமப் பொருள் அதிலிருந்தே இவ்வுலகம் முழுவதும் உற்பத்தியாகின்றது என்பதே சித்தாந்திகளது துணிபு கண்முதலிய நமது ஞானேந்திரியங்கள் மட்டுமன்றி அவற்றைவிட நுட்பமான மனம் புத்தி முதலிய அந்தக்கரணங்கள் கூட மாயை எனப்படும் இம் மூலப்பொருளிலிருந்தே உற்பத்தியாகின்றன மாயையினது இயல்புகளையும் இலக்கணங்களையும் மிகத்தெளிவாயும் சுருக்கமாயும் சிவஞானசித்தியார் என்னும் நூல் கூறுகின்றது. ஆக ஒரேயொரு மாயை தான் உள்ளது அது நித்தியமானது வடிவமற்றது அதுதான் உலகத்துக்கு வித்து அது அறிவற்ற சடப்பொருள் அது எங்கும் வியாபியாயுள்ளது மாயை இறைவனுக்கு ஒரு சக்தியோன்றது உயிர்களுக்கு உடம்புகளையும் உலகையும் அனுபவிப்பதற்குரிய பொருள்கள் அனைத்தையும் ஆக்கிக் கொடுப்பது அதே சமயம் உயிர்களை மயக்குவதும் இம்மாயையே இக்கருத்துக்களைக் கூறும் செய்யுள் பின்வருமாறு

“நித்தமாய் அருவமாய் ஏக நிலையதாய் உலகத்திற்கோர் வித்துமாய் அசித்தாயெங்கும் வியாபியாய் விமலனுக்கோர் சத்தியாய் புவனபோகந் தனுக்ரணமும் உயிர்க்காய் வைத்ததோர் மலமாய் மாயை மயக்கமும் செய்யுமன்றே”

என்பதனுடாக மயக்கத்தின் பேறாக விபரீத உணர்வுகள் உண்டாக்கப்பட்டு ஆன்மாவை அவலவாழ்வுக்குட்படுத்துவதாகும் இத்தகைய மாயையன்றி நாம் நோக்கும்போது மாயை இறைவனுக்கு பாக்கிரக சத்தியாகும் பாக்கிரக சத்தி என்பது வைப்புச் சத்தியாகும். அது இறைவன் விரும்பும் போது உபகாரப்படுவதாய் அவனுள்ளே அடங்கி இருக்கும் சத்தியாகும் மாயை உலகம் ஓடுங்குவதற்கும்

தோற்றுவதற்கும் நிலைக்களமாக உள்ளது. மாயையில் ஒடுங்கித் தோன்றிய உலகம் மாயைக் காதாரமாய் நின்று இறைவன் சத்தியில் ஒடுங்கித் தோன்றினதாகும். மாயை ஒரு வித்துக்கும் உலகம் அவ்வித்தின் முளைக்கும் உவமானங் கூறுவதுண்டு நிலம் குளிர்ந்த காலத்திற்குத்தான் வித்திலிருந்து முளை தோன்றும் அது போன்று மாயைக்காதாரமாய் நின்று இறைவன் சத்தி சங்கற்பித்தவிடத்துத்தான் உலகம் மாயையின்று தோன்றும் ஆகையால் நிலங்குளிர்ந்த விடத்து வித்தினின்று முளை தோன்றுவது போல இறைவன் சத்தி சங்கற்பித்தவிடத்து மாயை அவரவர் வினைக்கீடாக காரியங்களை தோற்றுவிக்கும் வல்லமை உடைத்து ஆனால் சங்கற்பியாத விடத்துத் தோற்றுவிக்குஞ் சாமர்த்தியம் மாயைக்குக் கிடையாது.

இந்நிலையிலே தான் இம்மாயை ஆனது சுத்தமாயை அசுத்தமாயை என இருவகைப்படுகின்றது

I. சுத்தமாயை

விந்து, மகாமாயை, குடிலை என்னும் பெயர்களை உடையது. மலகன்மங்களோடு கலப்பற்று சுத்தமாயிருத்தலின் சுத்தமாயை எனப்படும் சுத்தமாயையிலிருந்து சொல்வடிவம் பொருள் வடிவம் ஆகிய இருவகைப் பிரபஞ்சம் தோன்றும் பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவிக்கும் பொருட்டு ஆதிசத்தி தொழிற்படும் போது இச்சாசத்தி, கிரியாசத்தி, ஞானாசத்தி என முத்திறப்படும். ஞானாசத்தி சுத்தமாயையிற் பொருந்தித் தொழிற்படும் போது நாதத்துவம் தோன்றும் அந்த நாதத்திலே கிரியா சத்தி பொருந்தும் பொழுது விந்துதத்துவம் தோன்றும் அவ்விந்துவில் ஞானசத்தியும் கிரியா சத்தியும் சமமாய்த் தொழிற்படுதலால் சாதாக்கிய தத்துவம் தோன்றும் அச்சாதாக்கியத்திலே கிரிகை கூடி ஞானங்குறைந்து தொழிற்படுதலால் மகேசுர தத்துவம் தோன்றும் அம் மகேசுரத்தில் ஞானமேறிக் கிரிகை குறைந்து தொழிற்படுதலால் சுத்தவித்தை தோன்றும் இவ்வாறு சுத்தமாயையிற் சொல்லப்பட்ட இவ்வைந்து சிவ தத்துவங்களும் நிவர்த்தி பிரதிட்டை, வித்தை சாந்தி சாந்தியதீதை

என்ற ஐந்து கலைகளும் சூக்குமை பைசந்தி மத்திமை, வைகரி என்னும் வாக்குகளும் 224 புவனங்களும் இச்சுத்தமாயையிற் தோன்றும் கலை, தத்துவம், புவனம் ஆகிய மூன்றும் பொருட் பிரபஞ்சமாம் சொல்லப்பட்ட சூக்குமை ஆகிய நான்கு வாக்குகளும் பதம்மந்திரம் ஆகிய மூன்றும் சொற்பிரபஞ்சமாம் இவை புவனத்திற் தோன்றிய சரீரங்களைப் பற்றி நிற்கும் புவனங்கள் தத்துவங்களால் உண்டாகும் சொல்வடிவும் பொருள் வடிவும் ஆகிய ஆறும் அத்துவா (வழி) எனப்படும்.

சுத்தமாயை விஞ்ஞான கலரிலிருந்து மலபரிபாகம் எய்தப்பெற்றும் அதிகாரம் செய்ய வேண்டுமென்ற இச்சையுடைய அதிகார முதத்தாக்கும் அபரமுத்தாக்கும் இருப்பிடமாகும் சுத்தவித்தை மகேஸ்வரம், சாதாக்கியம் என்னும் தத்துவங்களில் அதிகாரஞ் செய்து கொண்டிருப்பார். சுத்தவித்தையில் சப்தகோடி மகா மந்திரர் நந்தி முதலிய கணநாதர் இந்திரன் முதலிய திக்குப் பாலகரும் இருப்பார். மகேசுரத்தில் அனந்தா அட்டவித்தியேசுரர் இருப்பார், சாதாக்கியத்தில் அனுசதா இவர் இருப்பார். இனி அபரமுத்தர் என்போர் ஞானத்திற் சரியை கிரிகை யோகங்களில் நின்ற வரும் ஞானத்தில் ஞானம் அடையப் பெறாமையால் பரமுத்தி அடையாதவருமாவர்.

II அசுத்தமாயை பற்றி நாம் சித்திக்கும் நிலையில் மல்கன்மங்களோடு விரவி அசுத்தப்படுவதால் இது அசுத்தமாயை எனப்படும் இம்மாயை தனு, கரண, புவனம் போகம் ஆகியவைகளை ஆன்மாவுக்குக் கன்மமலபரிபாகம் அடையும் பொருட்டுக் கொடுக்கின்றது தனு என்பது பஞ்சபாதங்களின் சேர்க்கையுடைய தேகமாகும் இந்திரியம் அந்தக் கரணங்கள், கரணம் எனக் கூறப்பட்டது உயிர்கள் இன்ப துன்பங்களை அனுபவித்தற்கு இடமாகிய உலகமே புவனம் எனப்பட்டது இன்பதுன்பங்கள் அனுபவித்தற்கு ஏதுவான பொருள்களே போகம் எனப்படும். மாயையிலிருந்து காலை முதல் பிருதிவி ஈறாகக் தோன்றும் முப்பது தத்துவங்களால் தனு, கரண, புவனம் உண்டாகும் தத்துவங்கள் தூல சூக்கும முறையாய் நிற்கும் பூதங்கள் தூலமாகும். தன்மாத்

திரைகள் சூக்கும் மாகும் எனைய தத்துவங்களும் அத்தன்மையனவாகும். உள் அந்தக்கரணங்கள் ஆன்மாவின் அறிவு இச்சையை எழுப்பி புருடனை (ஆன்மாவை) போகத்திற செலுத்தும் பிரபஞ்சம் மாயையினின்றும் தோன்றி அழியுங்காலம் அம்மாயையிலே ஓடுங்கும் பிரபஞ்சம் அறித்தமென்றும் மாயைநித்தம் என்றும் சொல்லப்படும். தனு கரண புவன போகங்கள் அருவமாயும் அருவுருவமாயும் உருவமாயும் தோன்றி நிற்கும் சங்கார காலத்தில் அவைகள் அருவமாய் மாயையில் ஓடுங்கும் மாயை என்றும் அருவமாகவே இருக்கும் கன்மத்தை அனுபவிக்கும் பொழுது தனு, கரண, போகம் மெய் என்று நினைக்கும் மயக்க அறிவை மாயை உண்டாக்கும் கன்மம் இல்லாதவரை மாயை மயங்காது விஞ்ஞான கலருக்கு தனு கரண, புவனங்கள் இருந்தபொழுதிலும் கன்மமும் பிரகிருதி மாயையும் இல்லாமையால் மாயைமயங்கமாட்டாது. பிரளயாகலருக்கு தனு, கரண, புவனமும் கன்மமும் இருப்பினும் முக்குணங்களும் பிரகிருதியுமில்லாமையால் மயக்கம் ஏற்படாது சகலருக்கும் பிரகிருதியும் முக்குணமயக்கமும் இருத்தலால் மாயை மயக்கும் தனு, கரண, புவன போகங்கள் ஓடுங்கும் காலத்து உயிரும் ஓடுங்கும் அந்நிலையே கேவலம் எனப்படும். கேவல நிலையில் ஆணவமே யன்றி மாயை கன்மம் இல்லை அந்நிலையில் மாயையின் காரியமானதனு, கரண, புவனமும் கன்மத்தின் காரியமான போகங்களும் இல்லை. கன்மம் ஆனது சஞ்சிதமாய்த் தொழிற்படாது மாயையிலிருக்கும் செய்வினையும் செய்தவனுடைய புத்தி தத்துவமும் மாயையும் பற்றுக் கோடாயிருக்கும் மாயை சடமாதலால் பிரபஞ்சத்தை தோற்ற ஓடுக்க அதனாலே முடியாது முதல்வனது அருளாகிய திரோதான சத்தியின் மூலமே மாயை தொழிற்படும்.

மாயையே உலகிற்கு நிலைக்கான் ஆயின் அதற்கு ஒரு கருத்தா எதற்கு என ஆதங்கிப் போக்கு அறிவற்ற சடப்பொருளான மாயைதானாகவே இயங்கும் சத்திஅற்றது. அதனால் அறிவுள்ள சிந்சத்தி மூலமாக அது இயக்கப்படுவதற்கு ஒரு கருத்தாலின் அவசியம் வலியுறுத்தப்பட்டது ஆகையினால் நிலையான பொருளான மாயையே உலகிலே தோன்றும் சகலகாரியங்களுக்கும் வித்தாக

அமைவதனால் நித்தமாய் அருவாய் ஏக நிலையதாய் உலகிற்கோர் வித்துமாய் அசித்தாய் எங்கும் வியாபியாய் விமலனுக்கோர் சத்தியாய் புவனபோகம் தனுகரணமும் உயிர்க்காய் வைத்தோர் மலமாயை மயக்கமும் செய்யுமன்றோ எனச் சித்தியார் மாயையின் இலக்கணத்தைத் தெளிவு படுத்தியுள்ளது.

மாயையே ஆன்மாக்கட்டுத் தனு, கரண, புவன போகங்களையும் உண்டுபண்ணுவதுடன் உடல்களையும் கொடுப்பதனால் மாயையே உடலுமாகும் மாயையே காரணமாகும் அண்ட பிண்டம் யாவும் மாயையே எனச் சித்தாந்த நூல்கள் குறிப்பிட்டன. ஆணவத்துடன் கூடிய ஆன்மா மாயையின் விளைவாகக் கன்மாங்களைச் சம்பாதிப்பதால் மாயையும் ஆன்மாவிற்கு ஒரு மலம் எனப்பட்டது. மலம் என்றால் அழுக்கு எனப்படும் ஆன்ம அறிவினை ஆணவம் மறைத்தபோதும் அதற்கு ஒரு அறிவு விளக்கத்தை மாயை விளக்கமுறச் செய்வதனால் மாயை” அஞ்ஞான ஆணவ இருளில் தடுமாறும் ஆன்மாவிற்கு ஒரு கைவிளக்கு ஆகும் என்பதனை “விடிவாமளவும் விளக்கனைய மாயை எனத் திருவருட் பயன் குறிப்பிட்டது. விளக்கு தனது வெளிச்சத்தால் ஏனைய பொருட்களை விளக்குவது போல ஆன்மாவின் அறிவு நிலையினை விளக்கம் பெற தூண்டு கோலாக மாயை இருக்கின்றது ஆயினும் மாயையினால் வழங்கப்படும் அறிவு மயக்க அறிவாகச் சிற்றறிவாக இருந்து உயிர்களைத் தளைப்படுத்துதலால் மாயையும் சித்தாந்தத்திலே ஒருமலம் எனப்பட்டது. இத்தகைய மாயை இருள் நீக்குமறிவைக் கொடுப்பதனால் நிலையான உள்பொருளாகவும் கொள்ளப்பட்டது.

இனி மாயைக்கு உள்ள குணங்கள் யாவையென ஆராய்தல் வேண்டும் இதனை விளக்கமாக இருபா இருபத்து கூறுகின்றது.

“அஞ்ஞானம் பொய் அயர்வே மோகம்

பைசால சூநியம் மாச்சரி யம்பயம்

ஆவேழ் குணனும் மாயைக் கருளினை”

என்பதனுடாக அது பலகுணவியல்புகளைக் கொண்டுள்ளன என்பதும் அவை முறையே

1. பலகலை கற்றும் அறியாமை
2. களவு செய்கை
3. கண்டதும்றுத்தல்
4. அறிந்தது மறத்தல்
5. இருந்தும் ஈயாமை
6. அத்தத்தின் (செல்வத்தின்) மேலே மாச்சரியம்
7. அழுக்கறாமை

என்பனவாகும். மாயையானது ஆன்மாக்கள் கன்மத்தை அனுபவிப்பதற்காகக் கொடுத்த தனு, கரண, புனனபோகங்கள் மூலம் மயக்கத்தை உண்டுபண்ணிக் கொண்டு நிற்கும் இறைவன் மீது ஆன்மாக்கள் வைக்கும் அன்பே விடுதலை அளிக்கும் போகப் பொருள்களிலே காணப்படும் ஆசைமேலும் மேலும் கன்மத்தை செய்யத் தூண்டும் பொழுதெல்லாம் இறைவன் பெருங்கருணையே ஆதரவாய் நின்று காப்பாற்றவேண்டும் இது பற்றித் தாயுமானவர்,

...நான் நானெனக் குளறியே

யொன்றை விட்டொன்று பற்றிப்

பாசற் கடற்குளே விழாமல் மனதற்று

பரிசுத்த நிலையை அருள்வாய்

என்று கூறுவதைக் காணலாம் மேலும் ஆன்மாக்களுக்கு ஆசையின் காரணமாக மனம் அலைவதினால் ஏற்படும் அவலநிலையை விளக்கும் நிலையில்

“ஆசையெனும் பேருங்காற்றாடிவம் பஞ்செனவு மனதலையும் காலம் மோசம் வருமிதனாலே சுற்றதும் கேட்டதூந்தூர்ந்து முத்திக்கான நேசமும் நல்வாசமும் போய்ப் புலனாயிற் கொடுமைபுற்றி நிற்பரந்தோ தேக பழுத்தருள் பழுத்த பராபரமே நிராசையின்

நேற் தெய்வ முண்டோ”

ஆசையே ஆன்மாக்கள் முத்தியடைவதற்குத் தடையென்பதை அறியலாம் அத்தகைய ஆசைதந்து மயக்கம் அடையச் செய்வதற்கு காரணமானது இவ்மாயையாகும்.

இவ் மாயைபற்றி சித்தாந்தசாஸ்திரங்கள் அது உண்மையானது, அநாதியானது என்றுமே வெளித்தோற்றும் தன்மை உடையது என்பதனை வலியுறுத்திக் கூறும் நிலையில் ஆன்மாவின்

இயல்பாக உள்ள அறிதலும் உணர்தலுமான தன்மைகளை பயன்படுத்திக்கொள்ள இம்மாயையே உதவுகின்றது என்பதனை சிவஞான சித்தியார் உயர்வாக எடுத்துக் காட்டும் நிலையில்

“மாயையே உடலுமாகும் மாயையே க்ஷணமாகும்
மாயையே புவனமாகும் மாயையே போகமாகும்
மாயையே பொறிகளாகும் மாயையே புலன்களாகும்
மாயையே அண்ட பிண்டம் யாவையும் மாயையாமே

என்று வலியுறுத்திச் செல்கின்றது. மேலும் மாயை வழங்கும் அறிவு மயக்க அறிவாக இருப்பதனால் அது சிற்றறிவு எனப்படும் ஆனால் மலங்களின் கூட்டானது சித்தாந்தத்தில் ஆன்மா அறிவினைத் தூய்மைப்படுத்த உதவுகின்றது. அழுக்கான ஆடையினை வெளுக்கும் சவர்க்காரம், கல் தண்ணீர் போன்று மலங்களும் ஆன்மா அழுக்கனை அகற்றத் துணைபுரிவன எனச் சித்தாந்த சாஸ்திரங்களில் கூறப்படும் மாயை சத்வம், ராஜசம் தாமசம் என் முக்குணங்களை இயல்பாகவுடையதாக அக்குணவியல்புகளும் ஆன்மாவில் பாதிப்பினை ஏற்படுத்துகின்றன ஆதலால் சத்வகுணத்திலே தன்னை வளர்த்துக் கொள்ளும் ஆன்மாக்கட்கு மாயையானது மயக்கமாகிய சிற்றறிவை நீக்கவும் துணை புரிவதனால் சித்தாந்த உள்பொருட்களில் மாயை மிக முக்கியபங்கினை வகிக்கின்றது.

சைவசித்தாந்தம் உசாத்துணை நூற்பட்டியல்

1. இந்து நெறி

பல்கலைக்கழக வெள்ளிவிழா மலர் - 1999 பக் - 17

2. இந்து நெறி

1993 - 1995 ஆண்டுமலர்

3. சைவசித்தாந்தம் - திருமதி கலைவாணி - இராமநாதன்

4. சைவசித்தாந்த ஒழுக்கவியல் கோட்பாடுகள் - 1977

திருமதி - கலைவாணி - இராமநாதன்

5. பவளவிழா மலர்
சைவ சித்தாந்த மகாநாடு
தூர்க்கையம்மன் தேவஸ்தானம் 1981
6. இந்திய தத்துவ ஞானம்
திரு. கி. லக்ஷ்மணன் M.A
1960, 1987, 1997 பக் 413, 396, 414
7. இந்துநாகரிகம் பாகம் I, II, III
திரு. க. சொக்கலிங்கம் M.A பக் 97, 99, 101
8. இந்துநாகரிகம் பாகம் I, II, III
திரு. க. சி. குலரத்தினம்
9. முப்பொருள் உண்மை
திரு. மு. இளையதம்பி - 1978 பக் 136 - 138
10. சிவப்பிரகாசம்
திரு. மு. திருவிளங்கம் - உரை 1974
11. திருவருட்பயன் - சைவநெறி 11ம் ஆண்டு
12. இந்து ஒளி
அகில இலங்கை இந்துமாமன்றம் காலாண்டிதழ்
1 - 11 - 1997
13. வேதப்பாரம்பரியமும் சைவ சித்தாந்தமும்
மதுரை 1992
திருமதி கலைவாணி - இராமநாதன்

சித்தாந்தம்

கூந்த கால வினாக்களும் சுருக்கமான விடைகளும்
புதியபாடத்திட்டம்

சைவசித்தாந்தம் மனிதன் ஆன்மீகநெறியில் மேன்மை
அடைய உதவுகின்றது.

அ. சைவ சித்தாந்தம் கூறும் ஆன்மாவின் இயல்புகள்
யாவை?

1. முப்பொருள்களில் ஆன்மா பற்றிய விளக்கம்
2. பசு - மலங்களால் கட்டுப்பட்டது
3. அநாதி - எண்ணிக்கையற்றது
“பிறந்தநாள் மேலும் பிறக்கும் நாள்போலும்
துறந்தோர் துறப்போர் தொகை”
4. சார்ந்ததன் வண்ணமாக இருப்பது
“சத்தசத்தை சாரா தசத்தறியா தங்கண் இவை
உய்த்தல் சதசத்தாம் உயிர்
5. மூவகை ஆன்மாக்கள் - அவற்றின் இயல்பு
“திரிமலத்தார் ஒன்றதனில் சென்றார்களன்றி
ஒருமலத்தாராயும் உளர்
ஆன்மாக்களில் இயல்புகள்
6. சுதந்திர மற்ற தன்மை
“பொறியின்றி ஒன்றும் புணராத புந்திக்கு
அறிவென்ற பேர் நன்றற”
7. சிற்றறிவு இறைவன் அறிவிக்க ஆன்மா அறியும் இயல்பு
8. மூவகை அவததைகளுக்குட்படும் நிலை
கேவலாவத்தை - ஆணாவத்தோடு மட்டும்

சகலாவத்தை - ஆணவம், கன்மம், மாயை

சுத்தாவத்தை - பூரண அறிவுபெறும் நிலை

9. மேற்கோள்காட்டி விளக்குக

07 புள்ளிகள்

ஆ. ஆன்மா முத்தியடைவதற்கான வழிவகைகள் யாவை?

1. முத்தி அறிமுகம் - வீடுபேறு, ஆன்மீக விடுதலை

உலகபந்தங்களிலிருந்து விடுதலை பெறுதல்

2. சைவநாற்பாதங்கள் வழி முத்திக்கு வழிதேடுதல்

சரியை - தாசமார்க்கம் - வழிபாடு தொண்டுகள்

கிரியை - சற்புத்திரமார்க்கம் - தீட்சை,

விரத அனுட்டானம்

யோகம் - சகமார்க்கம் - அட்டாங்கியோகம்

ஞானம் - சன்மார்க்கம், முத்திக்குரிய அறிவைபெறல்

3. இருவினையொப்பு - மலபரிபாகம் - சத்திநிபாதம் தாடலை
பற்றிக் கூறல்

07 புள்ளி

இ. சைவசித்தாந்தம் கூறும் முத்தியின் முக்கிய
அம்சங்களைக் கூறுக.

1. முத்தி என்பது இறைவன் திருவடிகளை சேர்தல்.
இறைபணி மூலம் ஆணவம் வலிகெட்டு தாடலை
போல் கூடுதல்

2. சீவன் முத்தி, பதமுத்தி - பரமுத்தி

3. சாலோபம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுச்சியம்

4. எடுத்துக் காட்டுக்கள் மூலம் விடையளித்தல்

06 புள்ளி

பின்வருவனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு
இந்து தத்துவ மரபிற் சைவசித்தாந்தம் மேன்மை
பெற்று விளங்குமாற்றை ஆராய்க.

அ. சைவசித்தாந்தம் கூறும் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள்
பதி, பசு, பாசம் ஆகிய முப்பொருள் உண்மை
பற்றி விளக்குதல்

08 புள்ளிகள்

ஆ. பிரமாண நூல்கள்

வேதம் - பொது

ஆகமம் - சிறப்பு நூல்கள்

பன்னிரண்டு திருமுறைகள் சிவனடியா ஆன்மீக
அனுபவங்களைக் கூறும் நூல்கள்

பதினான்கு சித்தாந்த சாஸ்திரங்களை விளக்க
நூல்கள் ஆதாரம்

06புள்ளிகள்

இ. இறைவனுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்
முப்பொருளும் உண்மை ஆன்மா அமைதியானது.
ஆனால் பதியிலக்கணம் இல்லை பதியோடு
தொடர்புடையது வினைப்பயனுக்கு ஏற்றவாறு பிறவி
எடுக்கும்.

ஆன்மா மனிதப் பிறவி எடுத்ததே இறைவனை
சித்திப்பதற்கு இதனால் இறையருள் கிடைத்து
ஆன்மீக உணர்வினை பெறுவதற்கு

06 புள்ளிகள்

மேல்வருவனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆன்மா முத்தியடைவதற்கு சைவசித்தாந்தம் வழிவகுக்கு மாற்றை தெளிவுபடுத்துக.

அ. ஆன்மாவின் இயல்பு

அநாதியானவை, பன்மையானவை பதியினின்று வேறுபட்டது, வீடுபேற்றில் பதியுடன் கூடி பதியை உணர்ந்து பேரின்பத்தில் அமைதி கொள்ளும் பாடல்கள் ஆதாரம் காட்டல்

08 புள்ளிகள்

ஆ. ஆன்மாவைப் பீடித்துள்ள மலங்கள்

ஆணவம், கன்மம், மாயை பற்றி விளக்குதல் அவை உண்டாகும் விதங்கள்

06 புள்ளிகள்

இ. முத்திக்கான மார்க்கங்கள்

வழிபாடு, ஆசாரம், மந்திரரோ பாசனை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், தீட்சை விரதம் என்பன ஏனைய ஒழுக்கவியல் கருத்துக்கள் நான்கு மட்டும்

06 புள்ளிகள்

இறைவன் பற்றி சைவசித்தாந்தம் கூறும் கருத்துக்களை பின்வரும் தலைப்புக்களில் தொடர்பு படுத்தி ஆராய்க.

அ. இறைவன் உளன் என்பதை நிரூபிக்கும் வீதம்

1. கருதல் (அனுமானம்) உரை (ஆகமபிரமாணம்) ஆகிய இரு முறைகளில் நிரூபிக்கப்படும் காண்டல், கருதல், உரை, பிரதியட்சம் அனுமானம், ஆப்தவாக்கியம்
2. உலகமபடைப்புக்கருதி அதனை படைத்த நிமித்த காரணன் இறைவனே எனக்கூறல்
3. ஆன்ம விசாரனை அனுபவிக்கச் செய்வதனால் இறைவன் உளன் என நிறுவப்படல்

ஆ. இறைவன் படைத்தல் தொழில்

1. ஐந்தொழில்களில் முதன்மையானது
2. படைத்தல் என்பது உயிர்களின் வினைகளுக்கு ஏற்ப தனு, கரண, புவன, போகங்களைக் கொடுத்தலாகும்.
3. படைத்தல் தொழிலில் பத்திரிகோட்பாடு இணைக்கப்பட்டுள்ளது.
4. படைத்தலின் போது மாயை - முதற்காரணம் சத்தி துணைக் காரணம், இறை - நிமித்தகாரணன் சற்காரியவாதம் - காரணகரியாக் கோட்பாடு முக்கியமானது.

இ. இறைவனது இயல்புகள்

1. முப்பொருள்களில் பேரறிவானது பதி
2. ஆதியும் அந்தமுமில்லாத எண்குண இயல்புகள், தானாகவே இயங்கும் மும்மலபீடிப்பற்ற ஒன்றாக விளங்குகின்றது. குணங்குறிகளைக் கடந்தது,

சலனமற்றது, எங்கும் நிறைந்தது ஒப்புவமையற்றது.
நித்தியமானது

3. சொருபநிலை - தடத்தநிலை விளக்கம்.

ஈ. இறைவனுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்பு

1. இறைவன் பேரறிவு, ஆன்மாக்கள் சிற்றறிவு பக
கட்டுண்ணடது இறைவன் சுதந்திரமர்னது.
2. ஆன்மா சதசத்து - இறைவன் சித்துப்பொருள்
3. இறை ஆணைக்குட்பட்டு ஆன்மாக்கள் பிறவியெடுக்கும்
4. ஆன்மாக்களுக்கான தனுகரண புவன போகங்களை
கொடுப்பவன் இறைவனே
5. முத்தி தான் + தலை ஸ்ரீ தாடலை பதிபோல் பக
அநாதி சுத்த அத்வைத முத்தி திருவருள் -
குருவருளாக வருவது இருவினையொப்பு.

2000A/L

சைவசித்தாந்த சாஸ்திரம் வளர்ச்சிபெற உதவிய
மேல்வரும் நால்களின் சிறப்பியல்புகளை விளக்கிக்
கூறி அவற்றிடுையே உள்ள தொடர்பினை ஆராய்க.

அ. வேதம்

1. வேத இலக்கியங்கள் உரைப்பிரமாணங்கள்
உருத்திரனை பற்றிய பாடல்கள் சிவ வழிபாட்டிற்கும்
சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டிற்கும் அடிப்படையானவை.
2. வேத உபநிடதங்கள் இறை, பக (ஆன்மா) முதலிய
சித்தாந்தக் கருத்துக்களுடன் தொடர்பானவை.
3. யசர்வேத பாடல்களை சைவநெறி தழுவினவை
தென்னாட்டு சைவநெறியின் வளர்ச்சியின் இறுதி
வடிவமே சைவசித்தாந்தமேயாகும்.

ஓம் நமசிவாய, பஞ்சாட்சரமந்திரம் சிவாய நமக

04 புள்ளிகள்

ஆ ஆகமங்கள்

1. ஆகமங்கள் - சிறப்புநூல் சரியா, கிரியா, யோக, ஞான பாதங்களை உடையவை ஞானபாதம் பதி, பக, பாசம் பற்றி விளக்குவதாகும்.
2. ஆகமங்களை தழுவி சிவஞானபோதம் சிவப்பிரகாசம் சிவஞான சித்தியார் முதலிய நூல்கள் எழுந்தன.

05 புள்ளி

இ. திருமுறைகள்

1. சைவசமயம் பற்றிய பிரதானநூல் திருமுறைகளா.
2. தேவாரப்பாடல்களில் இறைதத்துவம், ஆன்மத் தொடர்பு இறையருள் திருவருள், வீடுபேறு சைவநாற்பாத நெறிகள் குருலிங்க சங்கம வழிபாடு ஆகியன நாயன்மார்களின் உணர்வு பூர்வமான அனுபவங்களாக காணப்படுகின்றன.
3. திரு முறைப்பாடல்களில் இறைபெருமை ஐந்தொழில் குரு அருள் தீட்சை முத்தி முதலிய கருத்துக்கள்

06 புள்ளி

ஈ. சிந்தாம்த சாஸ்திரங்கள்

1. சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் 14 இவற்றில் சிவஞான போதம் முதன்மையானது.
2. சிந்தாந்த சாஸ்திரங்கள் பொது, சிறப்பு என்னும் பகுதிகளை உடையன. பதியியல், பகவியல், பாசவியல் என்னும் பகுதிகளை உடையவை.
3. சித்தாந்த சாஸ்திர உள்ளடக்கம் பதி, பக, பாசம் அருள், நாற்பாதம் வீடுபேறு, முதலியவற்றை வெளிப்படுத்துவதாகும்

05 புள்ளி

ஆன்மா பற்றிய சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டினை
மேல்வருவனவற்றின் அடிப்படையில் ஆராய்க.

அ. ஆன்மாவின் இயல்புகள்

ஆன்மா என்றால் என்ன என்பதான விளக்கம் ஆன்மா - அநாதியானது, எண்ணிக்கையற்றது (மும்மலங்களால் பீடிக்கப்பட்டது. அறிவித்தால் அறிவது, சிற்றறிவு, சதசத்து, சார்ந்ததன் வண்ணமாக இருத்தல் (உ-ம்) காட்டி விளக்குதல் சுதந்திரமற்றது, கன்மவினைகளுக்கேற்ப பிறவியைப் பெறுவது. எடுத்துக் காட்டுக்களால் விளக்கும் திறன்.

ஆ. ஆன்மாவும் மும்மலங்களும்

முவகை ஆன்மா - மும்மலத்தொடர்பை குறிப்பிடல் ஆணவ குணயின்புகள் ஆன்மத் தொடர்பும் நான் எனது எனும் அகந்தை மமதை ஏற்படுத்தல் கன்மவினையை ஆன்ம பிறப்பின் அடிப்படை மாயை - ஆன்மாவுக்கு தனு, கரண, புவன, போகம் கொடுப்பது.

உதாரணங்கள் காட்டி விளக்குதல் வேண்டும்.

இ. இறைவன் துணைபெற ஆன்மாவுக்குரிய வழிகள்

சரியை கிரிகை யோகம் ஞானவழி குருலிங்க சங்கம வழிபாடு தீட்சை முறைமைகள் ஆலய வழிபாட்டுமுறை ஆலயத் தொண்டுகள் சிவசின்னங்களை தரித்தல் போற்றுதல் இவை ஒவ்வொன்றும் பாடல்களின் உதாரணங்களுடன் எடுத்தக் காட்டி விளக்குதல் வேண்டும்.

இந்துக் கல்வீ மரபு

1998 A/L வினா - இல 06

I புராதன இந்துக்களின் கல்வி முறை பற்றிய ஒரு கட்டுரை எழுதுக.

II. 2000A/L வினா - இல 05

புராதன இந்துக் கல்வி முறையினை மேல்வருவனவற்றின் அடிப்படையில் விபரிக்குக.

அ) கல்வி நிலையங்கள்

ஆ) கல்வி கற்பித்த முறைகள்

I. இந்துக் கல்வீ மரபு சமுதாயத்தில் பெறும் இடத்தினை மதிப்பிடுக.

இந்து சமுதாயத்தின் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டி நிற்கும் கருவி கல்வி. கல்வி என்பது நுண்மதி அறிவினை வெளிக்கொணர்வது அறிவு, ஆற்றல் செய்திறன்களை வளர்ப்பது எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்ட நிலையில் இது உண்மை தேடும் தொடர் யாத்திரை. இலட்சியங்களை அடைவதற்கு வழிவகுத்துக் கொடுப்பது இது செங்கட்டியினால் கட்டப்பட்ட கட்டிடம் அன்று அது என்றுமே வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் மரத்தைப் போன்றது எனக் கருத்துக் கூறுவர் இராஜ கோபாலச்சாரியார். இந்நிலையிலேதான் அது மனித வாழ்விலே என்றுமே இன்றியமையாதது என உணரப்பட்டு இளமையில் இருந்து கற்க வேண்டும் என்பது வலியுறுத்தப்படும் இடத்து

“இளமையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்து” என்பது முன் வைக்கப்படுகிறது. மேலும் இவ்வாறு ஆரம்பத்திலிருந்து கற்றுக் கொள்ளும் கல்வி இப்பிறப்புக்கு மட்டுமன்றி பல பிறவிகட்கும் உதவுகின்றது என்பது வலியுறுத்தப்படுமிடத்து

“ஒருமைக்கண் தான் கற்ற கல்வி ஒருவற்கு

எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து”

என திருவள்ளுவர் தமது திருக்குறளில் வலியுறுத்திச் செல்லும் அதே நேரம் அத்தகைய நிலைப்பட்ட கல்வியை எத்தகைய

கஷ்டநிலை வந்ததற்ற போதும் கற்க வேண்டும் என வெற்றி வேட்கை
எனும் நூலிலே ஒளவையார் வலியுறுத்தும் நிலையில்

“கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே

பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே.”

என்பதனாடாக பிச்சை எடுத்தாவது நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்
அது மனித வாழ்வினை புரணப்படுத்தும் தன்மை கொண்டது
எனக் கூறப்பட்ட நிலையில் இக் கல்வியில் இரு அம்சங்கள்
காணப்பட்டன அவையாவன

எல்லோரும் கல்வி கற்றல்

கல்வி கற்றோர் ஏற்ற பலனை அனுபவித்தல் இதற்காக
மனிதனுள் மறைந்து கிடக்கும் ஆற்றலை வெளிக் கொணர்ந்து
அதனாடாக சமூக விருத்தியையும் தலைமுறையின் சிந்தனைகள்
செயல்கள் பழக்கவழக்கங்கள் மரபுகள் என்பவற்றை அடுத்த
தலைமுறையினருக்கு பாதுகாத்துக் கொடுத்து சமூகமாற்றத்திற்
கேற்ப ஒத்துப் போகவும் விருத்தி காணவும் சமூக ஏணிப் படியில்
ஏற்றிச் செல்லும் வாகனமாகவும் அவற்றினாடாக சமூக
பரிந்துணர்வுகளை ஏற்படுத்தி

“ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்”

என்ற உள்நுணர்வுகளுடன் சமூக திறன்களை வளர்த்து கூட்டுறவு
முறையில் நான் என்ற உணர்வு நீக்கி நாம் என்ற உணர்வு ஓங்கி
வளரச் செய்ய வேண்டும். அத்துடன் சமூக நலனுக்காக கயநலம்
அறியாமை, குரோத மனப்பான்மை போன்றவற்றை ஒழித்து
பொது நன்மைக்காக தன்னை தியாகம் செய்து சமூகத்துடன்
இணைந்து பொருத்தி வாழச் செய்வதற்கேற்ப இரு பாரம்பரிய
முறைகளைக் கொண்டுள்ளன அவையாவன.

ஆரிய பாரம்பரியம்

திராவிட பாரம்பரியம்

இங்கு ஆரிய பாரம்பரியம் என்பது ஆரம்ப காலத்தில்
இருந்தே வடமொழிசார்புக் கல்விமரபாக வளர்ந்து வந்த நிலையில்

காலப்போக்கில் கல்விமுறை மூன்றுவகைப் படுத்தப்பட்டன அவை முறையே

வித்தியாரம்பம்

உபநயனம்

பூநூற் சடங்கு

இங்கு வித்தியாரம்பம் என்பது ஆரம்பக்கல்வி ஏடு தொடக்குதல் எனப்படும் இது எல்லா சமூக மக்களுக்கும் பொருத்தப்பாடுடையதாகவே இருக்கும் உபநயனம் என்பது வேதக் கல்வி பயில் விரும்புவோர் அதற்கு முன் செய்யும் சிறு சடங்காக கருதப்படுவது பூநூற் சடங்கு என்பது வேத ஆகம் கருத்துக்களை பூரணமாக கற்றபின் செய்யப்படுவது இது சிறப்பாக வேதியர் (பிராமணர்) சமூகத்திற்குரியதாகக் காணப்படுகின்றது. இத்தகைய நிலைப்பாடுகளால் வளர்த்தெடுக்கப்படும் கல்வியானது அறிவினை வளர்க்கும் அதே நேரம் சமூக ஒற்றுமையை உருவாக்குவதனை இலட்சிய நோக்கமாக கொண்டும் அமைந்தும் இருக்கின்றது.

இக் கல்வியானது அறத்தையும் பொருளையும் தேடிக்கொள்வதற் கேற்றதான அறிவினைத் தருகின்ற நிலையிலேயே காவல் நடத்தும் அரசிற்கு இன்றியமையாத நிலையில் அரசியலில் முதல்கண் வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது

“எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்

மெய்ப் பொருள் காண்பது அறிவு”

என்னும் தகைமைகளில் அது பெற்றுக் கொள்வதுடன் கல்வி கற்றால் போல் போதாது அதன் வழி நிற்கவும் வேண்டும் என்பது வலியுறுத்தப்படும் தன்மையில்

“கற்க கசடற்கு கற்பவை கற்றபின்

நிற்க அதற்குத் தக.”

எனக் கூறப்பட்டதுடன் கற்றவர்களே உலகில் கண்ணுள்ளவர்களாகக் கருதப்படுவார்கள். என்னும் எழுத்தும் இரண்டும் கற்றவர்கள் மணலைத் தோண்டி நீர் ஊறுவது போல கல்விகற்க அறிவு தானாக வளரும் இது

“தாயின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு

காமுறுவர் கற்றறிந்தார்.”

என்னும் வகையில் கற்க வேண்டியவற்றை கற்று அறிய வேண்டியதை அறிந்தவர்கள் தாம் அடையும் இன்பங்களை உலகிலுள்ள எல்லோரும் அடைவதைக் காண ஆசைப்படுவார்கள் ஒருவருடைய வாழ்விலே என்றும் குறைவுபடாது இருக்கும் செல்வம் கல்வி ஒன்றேதான். அது கற்றோனை சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்படையச் செய்கின்றது. காரணம் அவற்றின் ஊடாக நடுநிலைமைத்திறனை வளர்க்க முடியும் என்பது எடுத்துரைக்கப்பட்ட நிலையில்

“குஞ்சி யழகும் கொடுத்தானைக் கோட்டழகு”

என்னும் நாலடியார் பாடல் மூலம் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட நிலையில் அங்கு கற்பவர் இழி குலத்தவராயினும் அவர் கற்றறிந்தவராயின் தலைநிலத்தில் வைக்கப்படுவர். இத்தகையதான தன்மைகளை உருவாக்கும் கல்வி தனை நாம் எவ்வாறு கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது எடுத்துரைக்கப்பட்ட தன்மையில்

“கல்வி கரையில் கற்பவர் நான் சில

மெல்ல நினைக்கிற பிணிபல - தெள்ளிதி

னாராய்த் தன்மைவுடைய கற்பவே நீமொழிய

பாலுண் குருகிற ரெரிந்து.

என்னும் கூற்றிற்குரியதான முறையில் நல்லவற்றை கலைத்தன்மைக் கேற்றவற்றை நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதும் அத்தகைய முறையில் கற்றுக் கொள்ள முடியாத பட்சத்தில் கற்றோரை சேர்த்தாவது ஒழுக பழக வேண்டும் என்பது வற்புறுத்தப்பட்ட நிலையில்

“கல்லாரே யாயினுங் கற்றாரைச் சேர்ந்தொழுகி

னல்லறிவு நாளுந் தலைப்படுவர் - தொல் சிறப்பி

னொண்ணிறப் பாதிநிப்பூச் சேர்தலாற் புத்தோடு

தண்ணீர்க்குத் தான்பயந் தாங்கு”

என்னும் கூற்றுக் கேற்ப பூ சேருவதால் நீரானது எவ்வாறு மணம்பெறுகின்றதோ அப்படியே கற்றோரை சேருவதால் கற்காதவரும் கற்ற பயனடைய முடியும் என்பது எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

II. புராதன காலத்து இந்துக்களின் கல்விமுறை

புராதன காலத்து இந்துக்கல்வி முறை வரலாற்றின் ஆரம்பகாலத்திலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்ததனை காண முடியும் நிலையில் அங்கு வேதம் சார்புடையதான முறையில் வைதீக கல்வி மரபு கேள்வி முறையாக வளம்படுத்தப்படும் தன்மையில் மனனம் செய்வது இலட்சிய நோக்காக இருந்தது அதனால் அது குருகுலவாச முறையில் பெறப்பட்ட நிலையில் அது தவளை முறையாக காணப்பட்டது. ஒரு தவளை கத்திய பின் மற்றது சப்தம் செய்வது போன்று ஆசிரியர் முதலில் வேதம் ஒதியபின் மாணவர் ஒருங்கு சேர்ந்து ஒதுவர். இங்கு சுருதி எடைப்படும் இசை மரபு கலந்த நிலையில் ஒரு சாரார் இவற்றினைப் பாடிப் பேணினர் பிறிதொரு சாரார் இவற்றிற்கு இசையமைத்துப் பாடினர். வேறொரு சாரார் பிறருக்குப் படித்துக் காட்டினர். இன்னொரு சாரார் வேள்விக்கான கிரியைகளை அமைத்தனர் எனக் கூறப்பட்ட தன்மையில் ஆடல் பாடல் இன்னிசைக் கருவிகளை இசைத்தல் தேர்ச் சவாரிப் போட்டிகள் நடாத்தல் என்பனவாக ஆரம்பிக்கப்பட்டு பிற்காலத்தில் உன்னத வளர்ச்சி அடைந்து மனித தேவைகளை நிவர்த்தி செய்யும் முறையில் சமயக் கல்வியாகவே இருந்தது. அங்கு ஒழுக்கம் உயர்வாக கவனிக்கப்பட்டது கோசா, லோபா முத்திரா போன்ற பெண்பாற் புலவர்கள் சிறந்து விளங்கினர். கேள்வியான கருத்துக்களை பிற இடங்களிலிருந்து பெறுவதற்கு அவர்கள் தயங்கினர் “பல்வேறு திசைகளிலிருந்து நல்ல சிந்தனைகள் பல எமக்கு வருவதாக” என இருக்கு வேத சலோகம் கூறுகின்றது. இத்தகைய முறையில் அதிகரிக்கப்பட்ட தேவைகளை நிவர்த்தி செய்ய வித்தான முறை பாரம்பரிய முறை எனவும் அதுவும் ஆரிய பாரம்பரிய முறையாகவே அது அமைந்தும் காணப்பட்டது.

வேதகாலத்தின் பிற்பகுதியில் ஆரணிய காலத்தில் கேள்வி முறையாக இருந்து வந்த கல்வி எழுத்து முறையாக மாற்றம் செய்யப்பட்டமையின் பேராக லிபி என்ற ஒரு பாடம் அறிமுகம் செய்யப்பட்டன. இது நுண்கலை வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டது குருகுலவாசம் வர்ணதர்மமுறை அனுசரிக்கப்பட்ட போதும் விதி

விலக்காக அறிவியல் துறையை பலரும் பயின்று கொண்டனர். உபநிடத காலத்தைப் பொறுத்த வரையில் குருகுல வாசமாக உண்மைப் பொருட்களான பிரமம் ஆன்மா பற்றிய விடயங்களை அறிந்து கொள்வதான முறையில் வைதீக கல்வி பல ஆண்டுகளாக பயிலப்படும் பொதுவாக மாணவர் ஆசிரியரின் வீட்டிலே தங்கி கல்வி பயின்றனர் அவருக்குப் பல்வேறு பணிவிடை செய்து கல்வி கற்றனர். இக் கல்வி முறையிலே மாணவரின் ஒழுக்கம் உடற் பயிற்சி தொழிற் பயிற்சி முதலியனவும் இடம் பெறும் இக்கல்வி வாழ்க்கை நெறிக்கான கல்வியாக இலங்கிற்று ஒருவர் பிரமச்சாரிய ஆச்சிரம காலத்திலே கல்வி பயின்று பின்னர் இவ்வாழ்க்கையினை கடைப்பிடிப்பார் கல்வி பல ஆண்டுகளாக பயிலப்பட்டது. கல்வி கற்றவன் சமூகத்தொண்டன் பொருளாதார நிலையிலே முதலிடம் பெற்றான் இங்கு அறிவுக்கு மட்டுமன்றி ஆன்ம ஞானத்திற்கும் உதவித்து இவற்றின் பேறாக அறிவியல் துறையை பொறுத்து கீழ் மட்டத்தில் இருந்து தத்துவவாதிகள் பலரும் தோன்றினர்.

மேலும் கல்வி முறையானது இருவகைப்பட்டன. அவையாவன அழியாப் பரம்பொருளை அறிவதற்கான பராவித்யா, இருக்கு யகர் சாமம் அதர்வணவேதங்களின் சிஷ்சை. கல்டம், வியாகரணம், நிருத்தம். சந்தஸ், ஜோதிசம் என்பன அபாரவித்யா என முண்டோகோ உபநிடதம் கூறும் அதுமட்டுமன்றி அக்கால மாணவர்கள் பயின்றவற்றை சாந்தோக்கிய உபநிடதம் விபரிக்கையில் வேதங்கள் இதிகாச புராணங்கள், இலக்கணம், கணிதம், பிதிரர் பற்றிய அறிவு, தருக்கம், ஒழுக்கவியல் காலம், வேதவித்யா, பிரமவித்யா, பூத வித்யா, (உயிர்நூலுல்) சத்திரவித்யா, நட்சத்திரவித்யா, (வானநூல்) தேவ ஜனவித்யா) (நடனம் இசை முதலிய நுண் கலைகள்) முதலியன பயிலப்பட்டதும் அதர்வண வேதத்தில் பலவகை மருத்துவ அறிவு சமபந்தமான கல்வி மரபும் கற்பிக்கப்பட்டன.

அக்கால கல்வியின் இலட்சியங்கள் பலவற்றினை தைத்தரிய உபநிடதத்திலே குரு சிஷ்யனுக்கு கல்வி முடிவிலே கூறும் அறிவுரைகளிலே நன்கு காணலாம் எடுத்துக் காட்டாக “உண்மை பேசு தருமம் செய், கல்வியைப் புறக்கணிக்காதே ஆசிரியருக்குப் பிரியமான கொடையினை வழங்கிய பின் சந்ததிக்கு

கயிறு அறாது கவனிப்பாயாக. உண்மையில் இருந்து பிறழாதே தருமத்தை கைவிடாதே நன்மைசெய் பொருள் வளத்தினைக் கவனிப்பாயாக. கல்வியை கற்பதையும் புகட்டுவதையும் புறக்கணிக்க வேண்டாம். தெய்வங்கள் பிதிரர்களுக்கு செய்ய வேண்டியன செய். அன்னை. தந்தை. ஆசிரியன், அதிதி ஆகியோரை தெய்வமாப் பேணுவாயாக” இவை தற்கால பல்கலைக் கழக பட்டமளிப்பு விழா உரைகளை எமக்கு நினைவூட்டுகின்றன. கல்வி கற்றவன் தனக்கும் உலகிற்கும் செய்யவேண்டியவை வற்புறுத்தப்படுகின்றன கல்வியினடிப்படையிலே ஒழுக்கநெறி இலங்குகின்றது. வாழ்க்கை வாழவேண்டும் அதனால் மற்றவர்களுக்கும் அது பயன்படவேண்டும் என்ற கருத்தும் தென்படுகின்றது. கல்வி வாழ்நாள் முழுவதும் கற்கவேண்டுமென்ற கோட்பாடும் இங்கு தெளிவாக எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.

கல்வியின் முடிவிலே மாணவன் ஆசிரியருக்கு வழங்கிய தட்சினைகள் (கொடைகள்) சில பற்றி நோக்குமிடத்து எடுத்துக்காட்டாக ஜானஸ்துதி றைக்வனிடம் சென்று பிரமஞானம் பற்றியறிவதற்காக 600 பசுக்கள், ஒருபொன் சங்கிலி, கோவேறு கழுதை இழுக்கும் வண்டியொன்று முதலியவற்றையும் தன் மகளையும் தானமாக வழங்கினான். பிறிதோரிடத்திலே 1000 பசுக்களும் ஓர் எருதும் வழங்கப்பட்டன. இதே பகுதியில் கல்வியினால் புகட்டாமல் தானம் பெறுவது கூடாது என யாக்குவல்லியார் குறிப்பிட்டுள்ளார், சாந்தோக்கிய உபநிடதம் முழுவதிலும் குரு சிஷ்யனுக்கு அளிக்கும் உபதேசமுள்ளது கல்விகற்று பின் இவ்வாழ்கையிலே நின்று படித்ததைப் படித்து நன்மகப்பெறு பெற்று புலனடக்கம் சகல உயிர்களிடத்தும் அகிம்சையுடன் நடந்து கொள்பவன் பிரம உலகத்தை அடைந்து மீண்டும் திரும்பி வர மாட்டான் (பிறக்கமாட்டான்) என்று கூறப்பட்டுள்ளது. குருவிற்கும் சிஷ்யனுக்கும் இடையிலே நல்லுறவு நன்கு நிலவ வேண்டுமென்பது உபநிடத பிரார்த்தனைகளிலே வற்புறுத்தப்படுகின்றது. “நாமிருவர் கற்பது ஒளிபெறுவதாக, நாம் இருவரும் ஒருவரையொருவர் வெறுக்காது இருப்போமாக” என ஆசிரியரும் மாணவரும் ஒர்பித்துக் கூறுவது கபோபநிஷத பிரார்த்தனையிலே வருகின்றது கல்வியினைக் கற்கும் தோறும் அறியாமை அகன்று போகும். பிருகதாரணியம்,

ஈச உபநிடதம் ஆகிய வற்றிலே பிரமஞானத்திலே திளைக்கத் திளைக்கத் அஞ்ஞானம் அகன்று செல்லுதல் வற்புறுத்தப்படுகின்றது. இதே நேரம் ஆண் பெண் இருபாலாரும் கல்விகற்றல் அவசியம் என வலியுறுத்தப்பட்ட போதும் ஆண்களே கல்வியிற் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என அதிகமானோர் விரும்பினர் எனவும் அறியக் கிடக்கின்றது.

இத்தகைய முறைமையிலான் செயல்பாடுகள் இந்தியப் பண்பாட்டுடன் கல்விப் பாரம் பரியம் தோற்றம் பெறுவதுடன் பண்டைய இந்துமக்களின் பண்பாடு, வாழ்க்கை முறையில் கல்வி, எவ்வளவு சிறப்பு பெற்றது என அறிவதுடன் தொடக்க நிலையில் வேதப்பள்ளிகளில் பிராமணச் சிறுவர்களே கல்விகற்றனர் எனினும் காலம் செல்லச் செல்ல சத்திரியச் சிறுவர்களும் வைசிக சிறுவர்களும் பிராமண ஆசிரியரிடம் கல்வி பயிலத் தொடங்கினர் இங்கு சிறுவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட கல்வி அவர்களது பிற்கால வாழ்க்கைக்கு ஏற்றதாக அமைந்தது இவர்களது கல்விக்காலம் புனித நூல் அணிவிக்கும் உபநயம் என்னும் சடங்கு ஆரம்பமானது இச்சடங்கு பிராமணர்களுக்கு 8 வயதிலும் சத்திரிய சிறுவர்களுக்கு 11 வயதிலும் வைசிக சிறுவர்களுக்கு 12 வயதிலும் பொதுவாக நடத்தப்பட்டது. அத்துடன் சமூக சட்டங்கள் புராணங்கள், தருக்கசாஸ்திரங்கள், தத்துவசாஸ்திரங்கள் ஆகியன மாணவருக்கு கற்பிக்கப்பட்டன. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக அறிவுச் சுடரினை அணையாமல் காத்து இன்றும் நமக்கு பயன்படும் வகையில் தந்ததோடு சிறந்த சமய, தத்துவ அறிவியல்மேதைகளை உருவாக்கித் தந்ததும் இக்கல்வி முறையேயாகும்.

இதிகாசகாலங்களிலே சத்திரிய மரபுபேணி உயர்வாக ஆச்சரமக் கல்வியாக இலக்கிய நூல்களாக கருதப்படும் இராமாயணம் மகாபாரதம் போதிக்கப்பட்ட நிலையல் வர்ணாச்சிரம தாம் முறைமைக் கேற்ப கல்விகற்கும் பருவமாக பிரமச்சரியப்பருவம் காணப்பட்டது. இராமாயணத்தில் மக்கள் எல்லோரும் அழிவியலில் சிறந்த ஞானம் பெற்றிருந்தனர். விவேகத்தையும் கல்வியையும் கொண்டு சீவனோபாயஞ் செய்தார்கள். தர்மத்தை செய்வதே

கல்வியின் உயர்நோக்கமாக காணப்பட்டது. ஆச்சிரமங்களில் பிரமச்சாரிகள் பாரமார்திகச் சார்புள்ள கல்விகுற்றார்கள் நகரங்களிலும் கல்விக் கழகங்கள் இருந்தன வேதப்பாடசாலைகள் பலவும் இருந்தன. வழக்கமாகப் பிராமணர்களே ஆசிரியர்களாக இருந்தனர் சத்திரிய, வைசிக வருணத்தாரும் யானையேற்றும், குதிரையேற்றும், வில்வித்தை முதலியவற்றை கற்பித்தனர். தத்துவசாஸ்திரத்தைப் பிராமணர்களும் ஞான முதிர்ச்சியும், சகுணமும் முதனமையுடையோர்களும் கற்பித்தனர். ஆசிரியர் ஐம் பெரும் குரவருள் ஒருவராக மதிக்கப்பட்டார். ஆசிரிய மாணவர் சம்பந்தம் முறையே ஒரு மரத்தின் வேருக்கும் அதன் கிளைகளுக்கும் உள்ள தொடர்பு போன்றதென இராமாயணம் கூறுகின்றது சமூகத்தில் ஆசிரியருக்கு உயர் மதிப்பு இருந்தது. குருவின் புத்திமதிப்படி மாணவர் நடந்தனர். அவருக்குக் கீழ்ப் படிந்து நடப்பது சீடர்களின் கடப்பாடு ஆசிரியரின் அன்புக்குப் பாத்திரமாக நடத்தலும் அவருக்கு பணி செய்தலும் மாணவர் கடப்பாடு. கற்பித்த விடயங்களை மனப்பாடமாக்குதல் அந்நாளில் காணப்பட்டது. வேதங்களை மனனம் செய்தலும் மாணவர் கடமையாகும். வேதங்கள் நெட்டுருப்பண்ணப்பட்டன. தர்ம சாஸ்திரங்களின் படியே வேதங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. பாடங்கள் அடிக்கடி மீள்பார்வை செய்யப்பட்டன. விவாதங்கள், உரையாடல் இடம்பெற்றன. நுண்தொழில் விளைவுகள் சாதனைக் கல்வியை தம்மிடையே உள்ள நுண்தொழில் ஆசிரியரிடம் இருந்து கற்றுக் கொண்டனர். இத்தகைய முறமைகள் அக்கால சமூகவளர்ச்சிப் போக்கினை அறிந்து கொள்ள காரணமாகின.

இங்கு ஆகமங்கள், வேதாந்தம் மனுஸ் மிருதி என்பனபடிக்கப்பட்டன, எழுத்து எழுதவும் பழகி இருந்தனர் அறிவு எல்லாம் கண்ணபரம் பரையாக இருந்தன மனப்பாடம் செய்வதே இலட்சிய நோக்காக காணப்பட்டன இவை தவிர தர்ம சாஸ்திரங்கள் அர்த்த சாஸ்திரம் நீதிசாஸ்திரம் என்பன பிரதான வகுப்பினரால் கற்கப்பட்டன பிராமணச் சிறுவர்கள் படைக்கால வித்தை யானையேற்றும் குதிரையேற்றும் பாய்தல், நீத்துதல், ஓவியம், சங்கீதம் தத்துவ சாஸ்திரம் என்பனவற்றிலும் பயிற்சிபெற்றனர் இவற்றினூடாக பிராமணச் சிறுவர்களிலும் சத்திரியரிய மரபினர் விசேட செய்முறைப்பயிற்சிகள் பெற்றிருந்தனர் என அறியக் கிடக்கின்றது.

மகாபாரதத்தை பொறுத்தவரையில் சத்திரிய கல்வி மரபு உயர்வாக பேணப்பட்ட நிலையில் அதுவும் குருகுல வாச மாக வில்வித்தை, படைக்கலவித்தை யாரையேற்றும் குதிரையேற்றும் போன்றன ஆச்சிரம மரபில் பிரமச்சரிய பருவத்தில் பெறும் நிலையில் கல்வியின் முடிவில் குருதட்சணை கொடுத்தல் உயர்வாக காணப்பட்டது துரோணாச்சாரியார் தமது மாணவர்களிடம் தமது எதிரியான துருபத மகாராஜாவை சிறைப்பிடித்து தருபவரே சிறந்தமாணவனாவான் எனக் கூற அதனை தாரகமாக கொண்டு கௌரவர்கள் பாண்டவர்கள் அனைவரும் முயற்சி செய்து இறுதியில் அருச்சுனன் அத்தகைய சாதனை புரிந்து குருவின் ஆபீர்வாதத்துக்களாகி சிறந்த வில்வித்தைவீரன் என்ற பெருமைக்களாகின்றான். இங்கு இலக்கியக் கல்வி நீதி நூல்கள் தர்மசாஸ்திர நூல்கள் உயர்வாக போதிக்கப்பட்டன. எனவும் அறியக்கிடக்கின்றன.

புராணமரபினை பொறுத்து கல்வியானது மனிதவாழ்வில் இன்றியமையாத சூரியப் பிரகாசமாக காணப்பட்ட நிலையில் பெரிய விஞ்ஞான நுணுக்கங்கள் உயர்வாக கற்கப்பட்டன புரோகிதர் - புராணங்களை நியதி, நியமங்கள் விரத அனுட்டானங்களின் பொருட்டு பொது மக்களுக்கு போதித்தனர் இலக்கியங் கண்டு இலக்கணஞ், செய்யும் மரபு அரச குமாரருக்கு கல்வி கல்வி போதிக்கும் போது பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

குப்தர் காலத்தை பொறுத்த வரையில் அரசியல் பொருளாதார மாற்றங்கள் சமூகத்தில் கல்விக்கு உயரிய இடங்களை அளித்தன இவற்றின் பேறாக உயர்கல்விப் பீடங்கள் பலவும் இக் காலத்தில் தோன்றின அந்தவகையில் பீகார், நாலந்தா, வல்லவி குறிப்பிடக்கூடியன. இங்கு கல்வி மொழியாக சமஸ்கிருதம் இருந்தது வேதங்கள், புராணங்கள் இதிகாசங்கள், ஸ்மிருதிகள், இலக்கணம் தருக்கம், வேதாந்தம், வானவியல், சோதிடம், வைத்தியம் தநுர்தேதம் முதலியபல கலைகளும் இக்காலத்தில் பயிலப்பட்டன. இக்கால கல்வி பற்றி கலைக் களஞ்சியம் கருத்துக் கூறும் நிலையில் "இக்காலக்கவிகளில் மிகவும் புகழ் பெற்றவன் காளிதாசன் புராணங்கள் பலவும் யாக்ஞவல்கியர், நார காத்தியாயனர், பிரகாஸ்பதி

என்பவர்களின் பெயராலுள்ள எஸ்மிருதிகளும் இக்காலத்தில் எழுதப்பெற்றன. நீதி நூல்களில் காமாந்த கனுடைய நீதிசாரமும் அமரசிம்மன் தொகுத்த அமரசேகரம் என்னும் நிகண்டும் சந்திர கோலி எழுதிய சந்திரவியாகரணம் என்னும் இலக்கணமும் இக்காலத்தவையே அரியபட்டரால் அரியபட்டயமும் வராஹமிகிர பிருஹத் ஜாதகம், லகுஜாதகம், பிருகத் சங்கிதையும் பாலகாப்பியர் - யானை மருத்துவம் பௌத்த ஆசிரியர்களான புத்தகோசர், புத்ததத்தர், வசுபந்து ஆரியசூரர் அசங்கன், தின்னாகர் போன்றோர் பல நூல்கள் இயற்றியதனுடாக இந்து பௌத்த கல்வித் தொடர்புகள் ஒன்றுபட்டு வளர்ச்சி அடைந்தகாலமாகவும் இக்காலத்தை கொள்ளமுடிகின்றது.

III. பல்லவர் கால கல்வி மரபு

பல்லவர் காலத்தில் எல்லோர்க்கும் கல்வியில் சமவாயப்பு இருந்தமைக்கு சான்றுகளில்லை ஆனால் உயர்மட்டத்தினர் சிறப்பாக அரசர்கள் போர்கலை, கவின்கலை, தத்துவம் பொதுக்கல்வி கவித்துவம் என்பவற்றைப் பெற்றுச் சிறந்தமைக்குச் சான்றுண்டு மகேந்திரவர்மன் சிறந்தநாடகாசிரியன் ஓவியகாரப்பலி, சங்கீரணசாதி, சத்துருமல்லன் என்ற விருதுப் பெயர்களையும் பெற்றிருந்தான். நரசிம்மவர்மனுக்கு - மாமல்லன் என வழங்கிய விருதுப் பெயர் மற்றோர் திறனுக்கு எடுத்துக்காட்டு இராசசிம்மன் சைவசித்தாந்த அறிஞன், ஸ்ரீஆகமப்பிரியன் சிம்ம விஷ்ணுவின் உடன் பிறந்த வராய்க் கொள்ளப்படும் ஜயடிகள் காடவர் கோன் சேத்திரவெண்பா இயற்றிய சைவத்தமிழ்ப் புலவர் ஆகபோற்றிப்பட்டவர்.

இக்காலத்தில் பெண்களும் கல்வியில் சிறந்து விளங்கினர் என்பதற் கேதுவாக சாருதேவி ரங்க பதாகை, தர்மமகாதேவி, சங்கா, மாறம்பாவையார் பிருதிவி மாணிக்கம் ஆகியோரின் கல்விச் சிறப்பு விதந்து கூறப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தில் தமிழ்மொழிக் கல்விமரபிலும் வடமொழிக்கல்விமரபு சிறப்பற்று விளங்கியது. இதற்கு ஏதுவாக காஞ்சியில் கடிகைஸ்தானம் விளங்கியது. கதம்ப அரச பரம்பரையினான மயூரசன்மன் என்பான் அக்கடிகையில் கற்றுத்

தோர்ந்தவன் என்பது வரலாறு தரும் செய்தி. இத்துடன் கடிக்காசலம், பாசர், ஆகிய இடங்களில் கல்விக்கழகங்கள் விளங்கின. இங்கு மறையவருக்கு உரிய இடங்கள் வழங்கப் பட்டன கல்விகற்ற மாணவர்களுக்கு கலைக்கழகங்களில் உண்டி, உறையுள் மருந்து ஆகியன வழங்கப்பட்டன. வேத, வேதாங்கங் களிலே தோர்ந்தமறையோர் ஒன்று கூடி வாழ்ந்த இடங்கள் சதுர்வேதிமங்கலங்கள் எனப்பட்டன. வட மொழிக் கல்வி முறைக்கு ஏற்ப தமிழ் மரபு வளம் படுத்தப்படாத போதிலும் தமிழ் வல்லாரும் சிறந்திருந்தமைக்குப் இக்காலத்தில் எழுந்த தேவாரங்கள், திருவாசகம் திருமந்திரம் நாலாயிரத்திவ்விய பிரபந்தம், நந்திக் கலம்பகம் இறையனார் கவியலுரை, பாரதவேண்பா முதலியன சிறந்த சான்றுகளாயின. 3ம் நத்திவர்மன் தமிழ்புலவர்களை ஆறித்தமையுடன் 20 மேற்பட்ட மடங்கள் நிறுவி அவற்றின் வாயிலாக தமிழ்கல்வி மரபினை வளர்த்தான் என அறியக் கிடக்கின்றது. இராசசிம்மனின் அவைக்காளத்தை வடமொழி வல்லாராயும் அம்மொழியின் இலக்கண, இலக்கிய பேரறிவு வாய்த்தோராயும் விளங்கிய பெரும் புலவர்கள் அணிசெய்தனர் காவிய தர்சம் இயற்றிய தண்டி நாடகநூல் இயற்றிய பாரவி, பாஷர் என்போர் குறிப்பிடத்தக்கோர். பரம்பரைக் கல்விமரபுக்கு ஏற்ப கட்டிட, சிற்ப, ஓவியக்கலை மரபுகள் விளங்கின ஆலயங்களில் வேதாசன கல்லூரிகள் நிறுவப்பட்டு வேதாசன மீமாம்சைப்போதனைகள் இடம்பெற்றன இவற்றுக்கும் மேலாக இக்காலகல்விமரபு அரசர் சார்புகளாக வளம்படுத்தப்பட்டமையால் அரண்மனை சார்ந்த கல்வியாக நீதி நூல்களெனப் போற்றப்படும் தர்மசாஸ்திரங்கள் பேணி போதனைகள் செய்யப்பட்டன. இத்தகைய நிலையில் சகலமட்டத்தில் சமூகத்தில் கேற்புடையதான ஒரு கல்வி மரபு உயர்வாக பேணப்பட்டுவந்துள்ளது என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

IV சோழர்கால கல்வி மரபு 193 A/L

சோழர்கால கல்வி மரபு சமுதாயத்திற் கேற்புடையதாக காணப்பட்டது கணிதம், இலக்கியம், இலக்கணம், அணியிலக் கணம், காப்பியம், பிரபந்தம், நீதிநூல்கள் மரபுவழிக்கல்வி மரபாக

பேணப்பட்டு வந்தன. உயர்கல்வியினை பொறுத்து அக்காலம்
 சமய வரலாற்றில் ஒரு பொற்காலமாக இருந்தமையால்
சமயக்கல்வியே போதிக்கப்பட்டன. அதற்கேற்றாப் போல வேதம்
 ஆகமம், இதிகாச இலக்கியங்கள் எனப்படும் இராமாயணம்,
 மகாபாரதம், புராணங்கள் முதலாம் சமய நூல்கள்
 பொதுக்கல்வியாக வழங்கப்பட்டன. மடங்கள் சைவ, வைணவ
 சமய மரபு சார்ந்தவைபாகவும் பள்ளிகள் - சமணருடையதாக
 தாகபங்கள் பெளத்தருக்கான உயர்கல்வி நிலையங்களாய்
 இயங்கின. இவற்றுக்கு சொந்தமான பெரிய நூல் நிலையங்கள்
 இருந்தன. **கல்வித்துறைகள்** பொறுத்து வியாகரணம், மீமாம்சை,
 பிரபாகரம் இவற்றுக்கு தனித்தனி நிதியங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன.
 போட்டி அடிப்படையில் மாணவர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டு
 அவர்களுக்கும் அவர்களை கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் உணவு
 உறையுள் வசதிகள் செய்யப்பட்டன. எண்ணாயிரம் என்ற ஊரில்
 இராசஇராச சதுர்வேதிமங் காலத்தில் வேதங்கல்விக்கான
 வாய்ப்புக்கள் இருந்தன. புதுச் சேரிக்கும் அண்மையில்
 திரிபுனவியிலும் இத்தகைய கல்வி நிறுவனம் ஒன்று சிறப்பாக
 இயங்கியது இங்கு ஒரே சமயத்தில் ஆசிரியர் பன்னிருவர் மாணக்கர்
 இருநூற்றிஅறுபது பேர் உறைந்து கற்றும் கற்பித்தும் வந்தனர்.
 என்று கல்வெட்டு ஒன்று தெரிவிக்கின்றது தீருமுக்கடல் விஷ்ணு
 கோயிலும் வேதசாஸ்திரக்கல்வி நடந்தது ஆசிரியருக்கு வேதனமாக
 நெல்லும் காகம் வழங்கப்பட்டன. மாணாக்கருக்கு அரிசி காய்
 கறிவகை, படுக்கப் பாய் சனிக்கிழமை முழுக்குக்கான எண்ணெய்
 ஆகியன வழங்கப்பட்டன. திருவாவடுதுறையில் வேத சாஸ்திரக்
 கல்வியோடு மருத்துவக் கல்வியும் அளிக்கப்பட்டது திருவெற்றியூரில்
 வியாகரணக்கல்லூரி ஒன்று இயங்கியது

கல்வி நிறுவனங்களைப் பொறுத்தவரையில் தனிப்பட்ட
 பாடசாலைகள், குருகுலங்கள் கோயில்கள் காஞ்சியில்
 கடிகைத்தானம், தஞ்சையில் மண்டபங்கள் கிராமப்புறங்களில்
 மரநிழல்களிலும் மடங்களின் தாழ்வாரங்களிலும் கோயில்
 மண்டபங்களிலும் கற்றலும் கற்பித்தலும் நிகழ்ந்தன ஆசிரியருக்
 கான வேதனம் ஊர் பொது நிலங்களில் பெற்ற வருவாயிலிருந்து

வழங்கப்பட்டன. எழுத்துக்களும் வர்வடிவங்களை பொறுத்த வரையில் கற்றச்சரும், பொற்கொல்லரும் பொறித்த கல்வெட்டுக்களிலும் செப்புப்பட்டயங்களிலும் சொற்கள் வாக்கியங்களிலே பிழைகள் மலிந்திருந்தன. இத்தகைய தொழிலாளர் மொழித்திறன் வாய்க்காதவர்கள் என்றும் அரச ஊழியங்களில் ஈடுபட்ட எழுதுவினைஞர் கணக்குப் பதிவோர் பிற அலுவலர் ஆகியோர் அவ்வாற்றிற்கு கல்வித்தேர்ச்சி பெற்றவர் என்றும் பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரி குறிப்பிடுவார் கோயில்களிலும் பொதுவிடங்களிலும் இராமாயணம், மகாபாரதம், புராணங்கள் முதலாம் சமயம் சார்ந்த நூல்கள் பொதுக்கல்வியாக வழங்கப்பட்டன.

சோழ அரசர்களை பொறுத்தவரையில் வடமொழிக்கல்வி மரபுக்கு ஆதரவளித்தது போல் தமிழ்கல்விக்கு வழங்கவில்லை என்றே கூறமுடிகின்றது. எனினும் பெரியளவில் இயங்கிவந்த மடங்கள் வடமொழிக்கல்வியோடு தமிழ்க்கல்வியும் வழங்கியிருக்கும் என்பதற்கு ஐயமில்லை என்கின்றார் நீலகண்ட சாஸ்திரி அவரின் கருத்துப்படி பதிகங்கள் ஓதவும் அவற்றை மனைஞ் செய்யவுமாவது மடங்கள் ஏற்பாடு செய்திருக்கலாம் நீண்டகாலத்தின் பின் தமிழ் மன்னே ஆட்சியாளரான போதும் தமிழ்மொழிக் கல்விக்கு அவர்கள் ஊக்குவிப்பு கொடுக்காமை வியப்புக்குரியதாகிகின்றது.

இக்கால கல்வி முறைமையில் சிறப்பிடம் பெறுவது பன்மொழிப்புலமை சேக்கிழார் தாம் பல்கலைப்புலவர் என்பதனை தமது பெரியபுராணத்தினூடாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். தமிழறிஞர்கள் வாழ்ந்த காலமாக இருந்தமையால் தமிழும் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் வளர்க்கப்பட்ட காலமாகவும் இக்காலத்தைக் கொள்ளமுடிகின்றது. சிறப்பாக கல்வியில் பெரியன் கம்பன், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்தி, சயங்கொண்டார், சந்தான குரவர்கள் முதலாம் பெரும்புலவரும் தோன்றி தமிழையும் சைவசித்தாந்தத்தையும் வளர்த்ததும் இக்காலம். இத்துடன் பன்மொழிப் புலமைவளர்த்துக் கொண்ட நிலையில் ஒட்டக்கூத்தரின் மாணவர்களாக விக் கிரமசோழன் இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் இராசஇராசனும் கம்பரின் மாணவனாக - மூன்றாம்

குலோத்துங்கனும் காணப்பட்டனர் இத்துடன் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் கண்டராதித்தர் கவிபாடும் ஆற்றல் மிக்கவர்களாக வாழ்ந்தனர்.

தொழும் நுட்ப பயிற்சித்திறன் பொறுத்தவரையில் ஆகமங்களின் படிசிற்பா சாஸ்திரமரபுகள் உயர்வாகப் பேணப்பட்டன. தொழில் கல்வி முறையில் புரவித்தொழில், யானைத்தொழில், தேர்த்தொழில், வில், வாள், முதலிய படைக்கைத் தொழில்களும் ஆயுதப்பயிற்சிக்கல்வியில், சத்தியார் கத்தி வைத்திருக்கத்தமை எறிபத்தர் கோடரிவைத்திருந்தமை இத்தகைய தொழில்நுட்பம் தொடர்பான கல்விகள் பரம்பரைப் பயிற்சிகளால் மெருகேற்றின. **கலை மரபு** பொறுத்து இசை, நடனம், ஆகிய கலைகளில் ஆண்களும் பெண்களும் ஈடுபட்டனர் சிற்பம், ஓவியம், கைவினை தொடர்பான கலைகள் வளர்ந்தன. ஆலயங்களில் ஓதுவார்கள் நியமிக்கப்பட்டனர் இசைக்கலை வளர்ச்சித்திறன் உயர்வாக பேணப்பட்மையின் பேராக கோயில்களை மையமாகக் கொண்டு தேவார திருவாசகங்கள் போன்ற பஞ்சபுராணம் ஓதும் மரபும் அக்காலகல்வி மரபின் சிறப்புக்கு ஏற்ற சான்றாயின.

இந்துக்கல்வி பாரம்பரிய சிறப்பாக பிரமச்சரிய பருவத்தில் ஆரம்பிக்கப்படும் நிலையில் அதுவும் குருகுலவாசமாக திண்ணைப் பள்ளிமுறையில் ஆசிரியர் பீடத்திலே அமர்ந்திருக்க மாணவர் நிலத்திலே அமர்ந்திருந்து கைகட்டிவாய் பொத்தி குருஉபதேசம் பெறுவதாக அமைந்த நிலையில் கல்வி வழங்கும் இடங்களாக குருவின் இல்லம், இந்துக் கோயில் ரிஷிகளின் ஆச்சிரமம் அரண்மனைகள் திருக்கோயிலுடன் அதன் சுற்றாடலிலும் ஏற்பட்ட கல்வி மரபு சதுர் வேதிமங்காலங்கள், கடிக்கை ஸ்தானம் வக்காணிப்பு மண்டபம், பள்ளி, விகாரை பொது இடங்கள் செல்வந்தர் வீடுகள் பிற்காலத்தில் பெரிய கல்வி நிலையங்களாக கருதப்படும் பல்கலைக்கழகங்கள் சிறப்பாக உஜ்ஜயினி பாடலிபுரம், காசி, நாலந்த, வல்லபி போன்றன காணப்பட்ட நிலையில் இதனை தொடர்ந்து ஆதீன கல்வி மரபு மடங்கள் ஆதீனங்களை கொண்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்டு அங்கு இலக்கணம், இலக்கியம் சிறப்பாக சைவசித்தாந்த நெறிமுறைமைகள் போதிக்கப்பட்டன. காரணம்

இத்தகைய அறிவு முறைமைகள் சமூகத்திற்கு மிக இன்றியமையாதது என உணரப்பட்ட நிலையில் வள்ளுவர் கூட

“ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவருக்கு
எழுமையும் ஏமாப்புடைத்து”

என எடுத்தியம்பி ஏழு பிறப்புக்களுக்கும் உதவக்கூடியது. எனவே அதனை முழுமையாக இப்பிறவியிலேயே கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் எனவலியுறுத்தி அதிலும் ஆசிரியரிடம் இருந்து ஒரு பகுதியை மட்டும் பெற்றுக் கொண்டு மிகுதியை மாணவர் தமது மதி நுட்பத்தின் ஊடாக பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதும் வலியுறுத்தப்பட்டது.

மேலும் குருவானவரும் மாணவரின் தகுதியறிந்தும் போதனைகள் செய்து கொண்டார் இதனால் சில குறைபாடுகளும் இருந்தன (உ-ம்) ஏகலைவன் திறமை இருந்தும் வர்ணதர்மமுறைமையினால் வஞ்சிக்கப்பட்டமை இருந்தும் இவற்றினூடாக மாணவர்களின் மான சீகமுறைத்திறன் எடுத்துக் காட்டப்பட்டு மாணவர் தமது முயற்சியினாலும் கல்வி கற்று முன்னுக்கு வரலாம் என்பதும் அவற்றுக்கும் மேலாக குருவின் தன்மையிலே மாணவர் உயர்வுகள் நிர்ணயிக்கப்பட்டன. என்பதற்கு ஏதுவாக அருச்சுணன் எடுத்துக்காட்டப்பட்ட நிலையில் மாணவர் திறமைக் கேற்ப ஆசிரியர் போதனை செய்தாரென்றும் அது இலட்சிய நோக்குபெற வித்திட்டு வைத்தது என்பர்.

கல்வி கற்பதன் நோக்கத்தினை நாம் எடுத்த நோக்குவோமானால் அங்கு உயர்வாக ஒழுக்கம் பேணப்பட்டு அவற்றினூடாக தர்க்க ரிதியான தத்துவக் கல்விபெறவும் அது ஆன்மீக ரீதியான உயர்வை பெற்றுக் கொடுக்கவும் வழிகாட்டியது வைதீகமுறையில் வர்ணாச் சிரம தர்ம முறைமைகள் அனுசரிக்கப்பட்ட நிலையில் சில இடங்களில் நெகிழ்வுகள் காட்டப்பட்டதன் பேராக வர்ணதர்ம முறமையில் இல்லாதவர் கூட அறிவு பெற முடிந்தது இங்கு பௌத்த சமய கல்விமரபில் இத்தகைய முறைமைகள் பின்பற்றப்படாமையும் கவனிக்கத்தக்கது.

கற்பித்தல் முறைமைகளை எடுத்து நோக்குவோமானால் வேத இலக்கியத்தில் சுருதி செவி வழியாக அத்தியாயனம்

(மனப்பாடம்) ஆக்குவதனை முழுமையாக கொண்டு வளர்ந்த கல்வி உபநிடத காலத்தில் சம்பாஷணை உபகதை, செய்முறை, தர்க்கம், செயல்முறை விளக்கம், விசாரணை ஐயம் எழுப்பதல் தீர்வு காணுதல் என்பனவாக வளர்ந்துபட்டன. இதிகாசங்களில் வில்வித்தை, போர்ப்பயிற்சி, மல்யுத்தம் தத்துவம், இலக்கணம், சோதிடம் மருத்துவம் முதலியனவாக ஆன்மீக மரபாக குருவின் வீட்டில் தங்கி இருந்து கற்கும் முறமைகள் காணப்பட்டன. கோயில்களைப் பொறுத்து வேதாகம கல்விமரபு காப்பியம் இலக்கணம், இலக்கியம் பிரபந்தம், நீதிநூல்கள் சோதிடம் மருத்துவம் உரைவிளக்கம், புராணபடனம் என்பனவாக பயிற்சி அளிக்கப்பட்டநிலையில் ஆகமக்கல்வி, ஸ்மிருதி, சிற்பாசாஸ்திரம் போன்றன கற்பித்தல் நூல்களாகவும் காணப்பட்டன. கல்வியின் உயர் நிலையிலே கற்றல், கேட்டல் சிந்தித்தல் செயல்படல் போன்றன முக்கியமாக காணப்பட்டமையின் பேறாக கல்விவளர்ச்சிப் போக்கானது அபரிவிதமான தன்மையில் வளர்ச்சி கண்டு வந்தன.

இவற்றின் பேறாக அரசியல் பொருளாதார மாற்றமுறமைகள் சமூகத்தில் பல்விதமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி நகர வளர்ச்சியாக சமயரீதியில் மாற்றங்கள் பல கண்டு உயர் கல்விப்பீடங்கள் யாவும் தோன்றி சமயத்துறையில் விருத்தி அதுவும் பலவருட்காலக் கல்வியாக மாணவர்களுக்கு சலுகைகள் பலவும் வழங்கி வந்தமையின் பேறாக இன்று ஒழுக்கம் மிக்கதான ஒரு மரபு வளம்படுத்தப்பட்டு அதனுடாக ஆன்மீக வளர்ச்சியினை பெற்றுக் கொள்வதனை இலட்சிய நோக்காக கொண்டு செயல்படும் நிலையில் பல்கலைக்கழகங்களில் சமயத்துறை போதனை கட்டாயமாக்கப்பட்டு செயல்படும் நிலையில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சமயக் கல்வி சகல சமயங்களுக்கும் சம இடம் கொடுக்கப்பட்டு வளர்ந்து வருவதும் களனிப் பல்கலைக்கழகத்தில் - பெளத்தக்கல்வி மரபு தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் இஸ்லாமியக் கல்விமரபும் வளர்க்கப்பட்டு வருகின்றன.

இந்து மரபு உயர்வாக வளம்படுத்தப்பட்டமைக்கு ஏற்புடையதாக இலங்கையில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களில்

திருத்தங்கள்

ஈழத்து இந்துமத வரலாறு

கடந்த கால வினாக்களும் சுருக்கமான விடைகளும்

- I. 1999 A/L வினா - இல - 08 பக் - 106
II. 1998 A/L வினா இல - 09 பக் - 107
III. 1999 A/L வினா இல - 10 பக் - 108
IV. 2000 A/L வினா இல - 08 பக் - 110

சைவ சித்தாந்தம்

கடந்த கால வினாக்களுக்களும் சுருக்கமான விடைகளும்

- I. 2001 A/L ஆன்மா பற்றிய சைவ சித்தாந்தக் கோட்பாட்டினை
மேல் வருவனவற்றின் அடிப்படையில் ஆராய்க.

விடுபட்ட பகுதி மிகுதித் தொடர்

ஈ ஆன்மா பக்குவப்படுத்தலும் முத்தியும்

குருவருள் பெறுவதற்கு தன்னை தயார்ப்படுத்தல்
இருவினையொப்பு, மலபரிடாகம், சத்திநிபாதம் எனப்படும்
நிலைகள் எடுத்துக்காட்டி படிமுறையாக உயர்ச்சி பெற
வழிகாட்டல் அத்துவித முத்திநிலை, தாடலைபோல் கூடல்
ஏனைய எடுத்துக் காட்டுகள். எடுத்து இயம்புதல்.

(விடை)

பக்கம் - 199

திருமுலர் திருமந்திரத்தில் இருந்து சில வார்த்தை

- I. தன்னை அறியத் தனக்கொரு கேடில்லை
தன்னை அறியாமற் தானே கெடுகின்றான்
தன்னை அறியும் அறிவை அறிந்தபின்
தன்னையே அர்ச்சிக்கத்தானிருந்தானே”
- II. தானே தனக்குப் பகைவனும் நண்பனும்
தானே மறைமையும் இம்மையும்
தானே தான் செய்த வினைப்பயன் துய்ப்பானும்
தானே தனக்குத் தலைவனும் ஆமே”

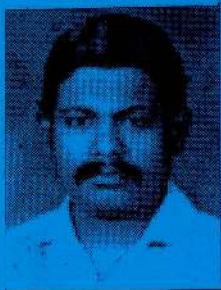
கீதாசாரம் கூறுவது

எது நடந்ததோ
அது நன்றாகவே நடந்தது
எது நடக்கின்றதோ அது
நன்றாகவே நடக்கின்றது.
எது நடக்க இருக்கின்றதோ
அதுவும் நன்றாகவே நடக்கும்
இந்த மாற்றம் உலக
நியதியாகும்

முற்று

நூலாசிரியர் பற்றி...

சின்னத்துரை - சோதிலிங்கம் சைவத்தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தையே தமது வாழ்வாகக் கொண்ட இணுவையுரைச் சேர்ந்தவர். அப்பாரம்பரியத்தின் நிலைக்களனான சைவமகாஜன வித்தியா சாலையில் (தற்போது இணுவில் மத்திய கல்லூரி) துறைதோய்ந்த ஆசான்களாற் புடம் போடப் பட்டவர். தெல்லிப்பழை யூனியன் கல்லூரியில் கலாநிதி பண்டிதை தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

யிடம் தமிழும் சைவமும் பாடங் கேட்டவர். எழுபதுகளின் பிற்கூற்றில் உயர் ஆய்வு மையமாக யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம் நிலைபேறாக்கம் பெற்ற காலத்தில் அப்பல்கலைக்கழகத்தினால் உள்வாங்கப்பட்டு நாட்டின் தலைசிறந்த கல்விமான்களால் பட்டைதீட்டப் பெற்றவர். இளங்கலைமாணி, கல்விப்பின் டிப்ளோமா பட்டங்கள் பெற்றவர்.

கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக நாட்டின் பலபாகங்களிலும் தனது ஆசிரியப் பணியை வெற்றிகரமாக ஆற்றித் தனக்கென்றொரு மாணவ பரம்பரையை உருவாக்கியவர். ஆசிரியர்களுக்கே உரித்தான கற்றல் கற்பித்தல் செயற்பாடுகளில் கடந்த இரு தசாப்தங்களில் தனக்கென ஓர் முத்திரை பதித்தவர். கடமையுணர்வு, அர்ப்பணிப்பு, நேரத் தவறாமை, கண்டிப்பு, சீலம் என்பவற்றுக்கே இவர் ஓர் முன்னுதாரணம். இவை மிகைமதிப்பீடல்ல. கடந்த நாற்பது ஆண்டுகால நட்புடன் கூடிய அவதானிப்புக்களே இவை.

ஆசிரியர் கடந்த காலங்களில் தாம் கற்றதனுடாகவும், கற்பித்தலினுடாகவும் விடைத்தாள்களைப் புள்ளியிடுவதனுடாகவும் இந்து நாகரிகம் எனும் துறையில் தான் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவங்களை திரட்டி மாணவர் நலன் கருதி இந்நூலை எழுதி வெளியிடுகின்றார். யாழ்ப்பாணக் கல்விப் பாரம்பரியத்தின் ஊற்றுக்கண்களில் ஏற்பட்ட அடைப்பை திறக்க நண்பர் சோதிலிங்கம் போன்ற முன்னுதாரண ஆசிரியர்களின் சேவை நீண்ட காலத்திற்கு வேண்டப்படுவதாகும்.

வல்லிபுரம் - மகேஸ்வரன்
முதுநிலை விரிவுரையாளர்
தமிழ்த்துறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்